Catalunya

CGT

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Abril 2014 · núm. 160 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

TOMBEM LA REFORMA LABORAL

LA SEVA CRISI QUE LA PAGUIN ELLS!

Contra les retallades i la precarietat

Pel repartiment de la riquesa i la justícia social

Moviments socials i sindicalisme combatiu AL CARRER!

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 160 · Abril 2014 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

TOMBEM LA REFORMA LABORAL

LA SEVA CRISI QUE LA PAGUIN ELLS!

Contra les retallades i la precarietat

Pel repartiment de la riquesa i la justícia social

Moviments socials i sindicalisme combatiu AL CARRER!

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

EDITORIAL

Un nou 1r de Maig per sortir al carrer

En aquest 1r de Maig 2014, el context social, sobretot, encara que molt travessat pel món laboral, mostra un canvi en les regles de joc del conflicte, respecte als contextos socials i laborals dels anteriors primers de maig dels anys de la crisi-estafa. El poder polític, el mediàtic i el món empresarial (el del lobby de les grans corporacions de la "competitivitat i marca Espanya"), davant el desastre social causat: empobriment generalitzat de la majoria social; taxes d'atur insuportables i damunt desprotegides en les seves prestacions d'atur; drets bàsics essencials, com habitatge, aigua i energia, arravassats i negats a una població propera als set milions de persones; llibertats essencials com la de negociació col·lectiva i sindical cercenadas, quan no impedides; sanitat i educació, mercantilitzadas i mutualizadas, trencant el principi d'universalitat; pensionistes amb pensions no revaloritzades, alhora que s'impedeix el dret a pensions suficients a centenars de milers de persones de les generacions futures; negació de la llibertat a decidir per part de les dones sobre el seu propi cos; lleis mordassa que tracten d'impedir la llibertat de protesta i d'opinió justícies que es converteixen en privatives i només per a un segment de la població amb poder adquisitiu; amenaces de amordazamiento dels treballadors i treballadores amb lleis restrictives del seu dret essencial a la vaga; han inserit un doble joc en aquest nou-vell model social autoritari imposat:

D'una banda el discurs parany de la recuperació econòmica, una fantasmada doncs, llevat els beneficis d'aquest "Club de la Competitivitat" (empreses de l'Ibex 35), fins a Càrites els posa nerviosos i, solament amb un informe parcial de la realitat social, els desmunta la "fal·làcia-insult". I l'altra part del joc, repressió, repressió, repressió…, per a preservar la "seguretat de rics i poderosos" per sobre de la LLIBERTAT.

La deriva autoritària de l'Estat i del Poder Polític, sumada a la violència criminal que suposa per a la majoria social la feudalització de les relacions laborals i socials, sense minusvalorar el factor disciplinador sobre la classe obrera (por, impotència, desesperació) i el lliurament del sindicalisme institucional en els braços de l'Estat i de l'empresariat (Diàleg Social), no ha dissolt el conflicte, ni ha ficat a la gent en les seves cases o en els seus "laments".

El passat 22 de Març, amb una resposta en el carrer de milions de persones al poder, a l'Estat i al règim en les Marxes de la Dignitat, encara que no sigui "la resposta final", sí ha posat damunt del tauler que les persones ignorades, trepitjades, espoliades, explotades, desnonades i excloses, han deixat de ser "peons"moguts per partits polítics "democràtics" amb sindicalismes institucionals i, ara, milions han decidit organitzar-se en el conflicte, ajuntar-se, teixir xarxes solidàries, actuar no de manera atomizada, sinó ficar-se a fons col·lectivament, tenint clar que, o és "escac i mat" o en cas contrari perdrem i perdrem, nosaltres aquí i ara, però també les generacions futures.

Aquest 1r de Maig ha de ser un pas important en aquest avanç en la consciència del conflicte, on cada vegada més i més persones ens convencem que SI ES POT.

Per la mobilització social i laboral, sortim al carrer!

"Els compromisos són paraules buides si no apostem el que tenim"

Eladio Villanueva, militant anarcosindicalista, exsecretari general de la CGT

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

>> Agurrelg

Drets dels subscriptors:
D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/

TEMA DEL MES

Un llistat molt concret de nissagues i clans familiars han mogut i segueixen movent els fils del poder econòmic i polític a Catalunya, ho van fer durant el règim franquista i ho segueixen fent en aquesta pantomima democràtica actual

Controlant els fils del poder econòmic a Catalunya, en franquisme i en democràcia

Els escàndols milionaris dels Carceller i els Godia, dues fortunes franquistes

Marc Font

Les famílies Carceller i Godia són dues de les més poderoses dels Països Catalans i, com a tals, apareixen al rànquing de fortunes de la revista 'Forbes'. Han bastit uns imperis empresarials enormes gràcies a uns patriarques estretament vinculats a la dictadura franquista i, darrerament, s'estan veient afectades per escàndols judicials, sota acusacions d'haver utilitzat complexos entramats societaris per evadir milions d'euros. Riqueses d'origen fosc que exploten a fons els privilegis de l'1% en detriment del 99% de la societat.

Una fortuna monumental, sorgida gràcies al franquisme i esquitxada judicialment per escàndols de frau fiscal els darrers mesos. Les nissagues Carceller i Godia comparteixen tots aquests trets, a banda de controlar amplíssimes carteres de societats. Les acusacions recents d'intentar esquivar la legalitat per pagar menys impostos han tingut un ressò mediàtic important, fet que contrasta amb el tractament exquisit que reben habitualment els Godia per part dels mitjans de l'establishment i amb la discreció i opacitat que caracteritza els Carceller.

L'edició espanyola de la revista Forbes va publicar el llistat de les cent riqueses principals de l'Estat espanyol, entre les quals n'hi ha 42 originàries dels Països Catalans. Òbviament, els cognoms Carceller i Godia apareixen al rànquing. Demetrio Carceller Arce, l'actual president de Damm, ocupa l'onzena posició entre les fortunes nostrades, amb un patrimoni de 1.150 milions, segons els càlculs de la publicació. Una mica més avall, al lloc 22, hi trobem les germanes Carmen i Liliana Godia, que, entre altres coses, són accionistes d'Abertis. La seva riquesa s'eleva a 700 milions d'euros.

El que no ha fet Forbes és gratar a l'origen qüestionable –si no directament fosc– d'algunes de les fortunes. Ni tan sols ha detallat els escàndols fiscals que han protagonitzat els darrers anys algunes de les persones que figuren al llistat. Si ho hagués fet, els Carceller i les germanes Godia haurien quedat ben retratats.

La fiscalia contra Liliana Godia

L'hereva de la nissaga Godia, Liliana, el seu marit, Manuel Torreblanca, i el seu cosí, Javier Amat, van haver de comparèixer en seu judicial el passat 23 de juliol en qualitat d'imputats per frau. El fiscal els acusa d'haver comès catorze delictes fiscals, de defraudar 5,7 milions d'euros i de "burlar sistemàticament" el pagament d'impostos entre els anys 2007 i 2011. Segons l'acusació, s'haurien aprofitat de societats vinculades a ells –com BCN Godia SL, Doplette SL i Barcel Euro SL– per fer passar despeses "estrictament personals i familiars" per despeses d'empresa sense pagar els impostos corresponents a la renda i el patrimoni. A la compareixença, no van declarar, sinó que es van limitar a entregat un escrit al jutge on es desvinculaven de la gestió dels seus impostos.

Judici oral als Carceller

En el cas de la família propietària de Damm, el jutge de l'Audiència Nacional Pablo Ruz va dictar el passat 4 de novembre l'obertura de judici oral contra l'actual president de la companyia, Demetrio Carceller Arce, i el seu predecessor i pare, Demetrio Carceller Coll. Ruz, que va atendre la petició emesa el 3 d'octubre per la Fiscalia Anticorrupció, va imposar una fiança de responsabilitat civil de 253,6 milions al president de la cervesera a qui acusa, juntament amb el seu pare, de diversos delictes fiscals i blanqueig de capitals. En el cas de Demetrio Carceller Coll la fiança s'eleva a 511,2 milions. També va dictar l'obertura de judici oral i la imposició de fiances milionàries per a José Luis Serrano Flórez, home de confiança del patriarca de Damm, i a l'advocat del despatx Pretus de Barcelona Gabriel Ignacio Pretus Labayen.

El procés judicial contra la família Carceller s'arrossega des de fa diversos anys, fins al punt que l'Audiència Nacional va decidir sobreseure'l el 2011 perquè no va trobar indicis d'evasió i, ara fa un any, la Fiscalia de Delictes Econòmics de Catalunya va decidir arxivar les diligències amb l'argument que els fets, que havien estat denunciats per un grup de particulars, no constituïen delicte. El 12 de setembre, però, el magistrat de l'Audiència Nacional Pablo Ruz va concloure que hi havia prou raons per jutjar els Carceller, pare i fill, per frau fiscal i blanqueig de capitals, decisió reforçada per l'escrit d'acusació que li va remetre la fiscalia Anticorrupció tres setmanes més tard.

Ruz xifra en 72,04 milions d'euros el frau comès per Carceller Coll, que es reparteix entre els 42,34 milions corresponents a l'IRPF no abonat entre els anys 2001 i 2009 i a 29,69 més amb relació a l'Impost de Patrimoni.

A l'escrit d'Anticorrupció es conclou que l'expresident de Damm, entre altres companyies, ha estat "simulant residir fora de l'Estat espanyol, en concret a Portugal i el Regne Unit, amb la finalitat de ser considerat no resident i, d'aquesta manera, eludir el compliment de les seves obligacions (fiscals)". Segons el fiscal, Carceller Coll i la seva dona viuen, en realitat, a Madrid i a Galapagar, un municipi situat al nord de la capital estatal.

El text d'Anticorrupció afegia que l'empresari fa més de tres dècades que oculta activitats a hisenda a través d'un complicat entramat societari i blanquejant diners obtinguts amb inversions no declarades. A la xarxa, hi figuren empreses radicades a paradisos fiscals, com ara Panamà, Luxemburg, les Antilles Neerlandeses o l'arxipèlag portuguès de Madeira. De fet, alguns mitjans financers apunten

Controlant els fils del poder econòmic a Catalunya en franquisme i en democràcia

que el frau comès per Carceller ascendiria a diversos centenars de milions d'euros durant els darrers trenta anys, tot i que el procés que instrueix Pablo Ruz se centra només en el període 2001-2009.

Per tot plegat, Anticorrupció atribueix a Carceller Coll 13 delictes contra la Hisenda Pública i un de blanqueig de capitals, pels quals reclama 48 anys de presó -tot i que no hi entraria en tenir més de 80 anys- i una multa total de més de 310 milions d'euros. Al seu fill, el considera "col·laborador necessari" per gestionar "directament i conjuntament" amb ajuda d'assessors "totes les inversions del seu pare" i el considera responsable de quatre delictes contra la hisenda pública i un de blanqueig de capitals. La pena sol·licitada en aquest cas és de catorze anys de presó i una multa global de prop de 120 milions.

Vincles amb la dictadura

Si les famílies Carceller i Godia apareixen al rànquing de gent milionària de Forbes i protagonitzen presumptes fraus fiscals milionaris és gràcies a l'actuació durant la dictadura franquista de Demetrio Carceller Segura –l'avi de l'actual president de Damm– i Francisco Godia Sales, pare de Liliana i Carmen. Ambdós formen part dels anomenats catalans de Franco i apareixen retratats com a tals al llibre del mateix nom d'Ignasi Riera (Plaza y Janés, 1998).

Nascut a un poble de Terol, Demetrio Carceller Segura va ser un dels fundadors de la Falange i era amic de José Antonio Primo de Rivera. Abans de la Guerra Civil Espanyola, va participar en la creació de Campsa i Cepsa. Durant la contesa bèl·lica, va jugar un paper clau per aconseguir els subministraments de carburant que demandaven els sectors colpistes i, ja en dictadura, l'octubre de 1940, va ser nomenat ministre d'Indústria, càrrec que ocuparia fins al juliol de 1945. En aquella època, impulsa la creació de l'Institut Nacional d'Indústria (INI).

Són anys d'autarquia en què, segons ha escrit l'historiador Josep Fontana, "cap dels negocis, empreses, indústries, comerços, permisos d'importació, d'explotació, (...) no es pot dur a terme sense comptar amb el beneplàcit de Demetrio Carceller", per les mans del qual van passar "milers i milers de milions de pessetes", però no sense deixar "peatge". Ras i curt, amb ell, s'institucionalitza la corrupció a gran escala del franquisme. Quan retorna a l'activitat privada, es lucra amb Cepsa, la companyia energètica Hidrocantábrico i el Banco Herrero.

Aquest imperi familiar, edificat a l'escalf de la dictadura, l'amplia el fill, Carceller Coll, que es fa amb el control de Damm i la petroliera canària Disa. La tercera generació ha engrandit l'empori i, actualment, la família és l'accionista de referència a Damm, on controla el 41,6% del capital – una participació valorada en 450 milions– a través de Disa i la societat instrumental Seegrund; la constructora Sacyr; i Pescanova, entre d'altres.

Durant anys, els Carceller havien amagat el seu pes real a Damm, fins que recentment es va descobrir que Seegrund, que té el 13,9% de la cervesa, també està sota el seu control, atès que és filial d'una societat

domiciliada a les Antilles Neerlandeses que, alhora, és subsidiària de Financera Internacional, amb seu al paradís fiscal de Panamà i controlada al 100% per la família. Demetrio Carceller Arce té càrrecs a més d'una vintena de societats i, entre d'altres, és vicepresident de Sacyr i Ebro Food i copresident de Cacaolat, on Damm es reparteix el control amb Cobega, el hòlding de la família Daurella.

Pilot i amic de Porcioles

Francisco Godia va ser l'oficial més jove de l'exèrcit de Franco durant la Guerra Civil i, posteriorment, es va fer popular com a pilot de cotxes durant el franquisme. Va aprofitar els seus bons contactes amb el règim per edificar un imperi empresarial. Estretament vinculat a Josep Maria Porcioles, alcalde de Barcelona durant setze anys (1957-1973), i a Juan Antonio Samaranch, va fer fortuna amb negocis immobiliaris i amb Iberpistas, una societat nascuda de l'autopista madrilenya Villalba-Adanero que va rebre un suport decisiu de la dictadura, que li va donar la construcció del primer túnel de Guadarrama. Iberpistas és l'origen de l'actual participació de les germanes Carmen i Liliana Godia a Abertis, on controlen gairebé el 8% del capital, fet que els ha reportat uns ingressos en dividends de 66 milions d'euros cadascuna els darrers dos anys.

Considerada una de les dones més poderoses de Barcelona, Liliana Godia presideix la Fundación Godia –que gestiona la col·lecció d'art heretada del seu pare– i també controla la inversora BCN Godia, amb presència en més d'una vintena de societats, la majoria lligades al totxo. Fins fa uns mesos, tenia un 25% de l'Hotel W (o Vela), participació que es va vendre al fons sobirà de Qatar per 50 milions.

Godia i Carceller. Carceller i Godia. Dues famílies franquistes que van aprofitar la dictadura per bastir uns imperis que han engrandit en democràcia. Si el seu origen és més que qüestionable, les seves pràctiques actuals són qualsevol cosa menys exemplificants. Enmig d'una crisi cada cop més eterna i on les retallades aboquen un percentatge cada cop més significatiu de la població a la pobresa, elles són notícia per gaudir d'entramats societaris que només busquen pagar menys impostos. Privilegis de l'1%, que acumula milions i comparteix glòria al rànquing de Forbes.

**Article del periodista Marc Font Ribas publicat al blog http://periodistaitinerant.blogspot.com/*

Sol Daurella, la dona més rica dels Països Catalans

Andreu Barnils

Sol Daurella i Comadran (Barcelona, 1966) és la presidenta de Coca-Cola Iberian Partners. Segons la llista de la revista nord-americana Forbes, té la 19a fortuna més gran de l'estat espanyol, amb un patrimoni de 1.600 milions d'euros. Segons la revista, la presidenta de Coca-Cola Iberian Partners és la dona més rica dels Països Catalans.

Sol Daurella és néta de Santiago Daurella, l'home que l'any 1951, en ple franquisme, va aconseguir el contracte amb la multinacional americana per embotellar les coca-coles a l'estat espanyol. Naixia Cobega. Seixanta anys després, l'empresa catalana continua viva i no s'ha venut a mans estrangeres com tantes altres. Al revés. Ha crescut en mercats d'ací i d'allà. A través d'Equatorial Coca-Cola Bottling Company, per exemple, Sol Daurella té fàbriques embotelladores a tretze països africans, des d'Algèria al Marroc, passant per Cap Verd i Sierra Leone. També embotella a Islàndia. De fet, Sol Daurella és des de l'any 1992 cònsol honorària d'Islàndia a Barcelona. La néta, doncs, no ha parat de fer créixer l'empresa de l'avi.

Fa poc, en el procés d'unió de les set embotelladores en una de sola, l'actual Coca-Cola Iberian Partners, la gran guanyadora va ser Sol Daurella. Ara n'és la presidenta i a hores d'ara controla el 42% de l'empresa. Però Daurella és molt més que la dona de la Coca-Cola a l'estat espanyol. Li hem vist gairebé quaranta càrrecs en una multitud de grans empreses.

És dins el consell d'administració del Banc Sabadell, copresidenta del grup Cacaolat o presidenta del Teatre Nacional de Catalunya, per exemple. Acciona, una de les grans constructores de l'estat espanyol, la va nomenar consellera independent; i també és sòcia de Surfup, una societat d'inversió immobiliària.

Sol Daurella es va casar amb Carles Vilarrubí i Carrió, directiu del Futbol Club Barcelona. Proper a Convergència, Vilarrubí és vicepresident de la banca Rothschild a l'estat espanyol.

** Article publicat a Vilaweb*

Biografia de Sol Daurella segons la Viquipèdia

Néta de l'empresari bacallaner Santiago Daurella i Rull i filla de l'empresari Josep Daurella i Franco, es llicencià en ciències empresarials i obtingué el Màster d'Administració d'Empreses d'ESADE. Estudià a Suïssa i a Berkeley, on cursà un màster en finances.

Figura clau per a la marca "Coca-Cola" a Espanya, és presidenta de la distribuïdora "Coca-Cola Iberian Partners" i membre del Consell d'administració de "Vifilfell" (embotelladora a Islàndia) i "The Equatorial Bottling Company" (embotelladora a Marroc, Algèria i deu altres països d'Àfrica). També és accionista i consellera del Banc de Sabadell (consellera des del 2009, al 9.10.2013 tenia deu milions d'accions del banc), Ebro Foods (des de juny de 2010) i Acciona (des de maig de 2011).

Des del 1992 és cònsol honorària d'Islàndia a Barcelona. És membre de la junta del Cercle d'Economia de Barcelona, presideix el consell d'administració del Teatre Nacional de Catalunya i és patrona del Palau de la Música Catalana. També forma part dels patrons de (entre d'altres) les fundacions ESADE, "Amigos del Museo del Prado", "Empieza por Educar" i de les fundacions del camp de la investigació mèdica FERO ("Fundación Privada de Estudios e Investigación Oncológica", amb seu a Barcelona), VHIO ("Vall d'Hebron Institute of Oncology"), SHE ("Foundation for Science, Health and Education", dedicada a la prevenció i a l'educació en la salut per a prevenir la malaltia cardiovascular) i l'Institut Guttmann.

Se li atribueix una fortuna de 850 milions d'euros; el rànquing 2013 de persones més riques fet per la revista "Forbes" la situà en la 19a. posició dels espanyols, amb una fortuna familiar estimada en 1.900 milions d'euros. Alguns mitjans la consideren la primera o la segona catalana més poderosa.

El seu marit, Carles Vilarrubí i Carrió és vice-president del Futbol Club Barcelona, de "Rotschild España" i propietari de l'empresa "Oxer Sport", especialitzada en màrketing esportiu hípic, i que té el lideratge europeu en gestió d'instal·lacions i actes hípics internacionals.

Controlant els fils del poder econòmic a Catalunya en franquisme i en democràcia

Els catalans de Franco, encara

Roger Palà

«Una foscor conseqüència del relat que ha presentat el franquisme com un mal espanyol i ha permès a la burgesia nostrada fugir d'estudi sobre les seves fílies amb el règim»

En aquest país va fer fortuna en el seu dia una tesi enganyosa que defensava que el franquisme havia estat un règim polític aliè, imposat des de fora a patir d'una guerra contra Catalunya. Aquest plantejament, incorporat al relat nacional com una derivada de la cultura catalana de la Transició, se sol completar amb la idea errònia i àmpliament estesa que molt pocs catalans van participar del règim franquista, i els que s'hi van apuntar ho van fer contra la seva voluntat, com a mers col·laboradors de segona fila o amb la idea de reformar el règim des de dins. En els últims anys, marcats per l'hegemonia ideològica de la dreta en el camp del sobiranisme, aquest discurs ha evolucionat fins al punt que la Guerra Civil ha estat presentada com un episodi en què Catalunya quedà atrapada entre dues violències equiparables, ambdues –segons aquest relat- de matriu espanyola: la del feixisme i la de l'anarquisme i el comunisme. Davant d'aquest escenari, alguns patriotes de cor, assenyats i en una situació especialment complexa, s'haurien vist obligats a triar a contracor el bàndol "nacional", ja que en el fons, des del punt de vista català, entre uns i altres no hi havia gaires diferències.

La historiografia més seriosa sobre la Guerra Civil i el franquisme ha desmuntat abastament la tesi dels nostres revisionistes. De lectura imprescindible en aquest camp és *Història del franquisme a Catalunya* (Pagès, 2005), de Martí Marín, professor del Departament d'Història Moderna de la UAB i un dels màxims especialistes en aquest període. Marín hi desgrana les arrels i la consolidació del franquisme català, "forjat ja durant la Guerra Civil amb els que contribuïren a la victòria de les armes de Franco –combatents i membres de la cinquena columna- i completat en la immediata postguerra amb tots els que ajudaren a posar dempeus l'edifici de l'administració franquista i les seves institucions". Desenes de milers de persones –alcaldes, regidors, diputats provincials, delegats de serveis polítics i sindicals- que no havien vingut "de fora" ni havien actuat "per força".

Una altra lectura fonamental en aquest àmbit és *Els catalans de Franco* (Plaza y Janés, 1998) d'Ignasi Riera, que inclou la biografia de 141 catalans – polítics, empresaris, periodistes i religiosos- que van desenvolupar la seva activitat política durant el Franquisme. A les seves pàgines es constata que a Catalunya el règim no només va nodrir-se de falangistes locals, carlistes i algun monàrquic despistat, sinó en gran mesura també d'homes de la Lliga, el partit històric de la dreta catalana.

Repassant aquestes biografies, el lector descobrirà un seguit de cognoms catalaníssims que van decantar-se pels facciosos des del minut zero o fins i tot abans de començar el partit, començant pel propi Francesc Cambó, líder historic de la Lliga, i acabant per una llarga llista d'addictes al règim més o menys exaltats. Per exemple, l'advocat i polític lleidatà Eduard Aunós, secretari personal de Cambó, que fou ministre de dues dictadures (la de Primo de Rivera i la de Franco). O Josep Maria de Porcioles, natural de la localitat selvatana d'Amer, alcalde franquista de Barcelona de 1953 a 1973 i també president de la Diputació de Lleida, director general de registres i notaris o procurador en corts, entre d'altres càrrecs.

Un altre cas remarcable és el de Ferran (o Fernando) Valls i Taberner, membre de la Lliga des de 1907 que en esclatar la guerra es passà al bàndol franquista i encabat fou nomenat catedràtic d'història de la Universitat de Barcelona. Ell és l'autor de l'article "La falsa ruta", publicat a La Vanguardia Española el 15 de febrer de 1939 i que resumeix l'ideari de molts homes de la Lliga transformats en nous adictes al règim: "el catalanismo es hoy un cadáver. Para el bien de Cataluña y de España entera no lo podemos de ningún modo dejar insepulto".

Un altre cas ressenyable és el del polític i advocat vigatà Ramon d'Abadal i Calderó, fundador de la Lliga, diputat i senador de la dreta catalana i director del comitè d'acció política del partit de Cambó des del 1917 al 1936. Seu és aquest escrit d'adhesió als militants sublevats de 22 d'octubre de 1936, firmat per desenes de correligionaris: "Como catalanes, afirmamos que nuestra tierra quiere seguir unida a los otros pueblos de España por el amor fraternal y por el sentimiento de la comunidad de destino (...) saludamos a nuestros hermanos que, a millares, luchan en las filas de ejército libertador". I així podríem seguir.

No és cert, doncs, que el franquisme a Catalunya fos cosa de quatre gats. Mentre la tolerància de la burgesia –i també, diguem-ho tot, d'alguns sectors populars- respecte l'ascens del feixisme ha estat ben estudiada a Itàlia i Alemanya, continuen havent-hi molts clarobscurs en el cas català. Una foscor encara més espessa com a conseqüència del relat que ha presentat el franquisme com un mal espanyol i ha permès a la burgesia nostrada fugir d'estudi sobre les seves fílies amb el règim. Mentrestant, la història segueix sagnant. Les entitats que lluiten per la recuperació de la memòria històrica i contra els crims del franquisme han hagut d'anar a Buenos Aires a presentar una querella contra l'Estat per crims contra la humanitat, al mateix temps que es complien 36 anys de la llei d'Amnistia de 1977. Una llei que equipara víctimes i botxins, que suposà la institucionalització de l'oblit en l'ordenament jurídic i que el govern espanyol es nega a derogar malgrat les demandes en aquest sentit realitzades fins i tot per les Nacions Unides. Així, mentre les víctimes del bàndol republicà no han estat restituïdes, es revesteix de normalitat actes com la macrobeatificació de 500 "màrtirs" catòlics de la Guerra Civil el passat mes d'octubre a Tarragona. Un acte que, com manen els cànons, va comptar amb la presència del president de la Generalitat i la plana major del govern de CiU.

100 famílies controlen els poders públics i privats a Catalunya i la resta dels Països Catalans

Maribel Tortosa

Les nissagues de poder de la burgesia catalana, concentrada en 100 elits familiars enxarxades entre elles en cercles de poder real, sempre han dut amb discreció, silenci i opacitat el volum del seu enriquiment. Una elit endogàmica on els mateixos cognoms copen sempre els espais de presa de decisió de l'esfera pública i privada. "Som uns 400, però sempre som els mateixos", reconeixia el 2002 el mateix Fèlix Millet als periodistes Pere Cullel i Andreu Farràs, autors del llibre "L'oasi català". Les dades sobre el rànquing dels més rics, però, sempre són variablement canviants segons les fonts, tot i que les dades més recents les va facilitar aquest mes de gener el periodista especialitzat Josep Maria Cortés, que va destriar les deu primeres fortunes catalanes.

Tanmateix, l'índex de referència del rànquing mundial de multimilionaris, la revista Forbes inclou al llistat dels 100 multimilionaris de l'Estat espanyol, entre els cinquanta primers, personatges com Juan i Carlos March Delgado, de la Banca March; Antoni i Jorge Gallardo Ballart, presidents de la farmacèutica Almirall; Josep Maria Serra Farré, president de Catalana Occidente; José Manuel Lara Bosch, president de Planeta i accionista d'Antena 3 TV; el mallorquí Gabriel Escarrer Juliá, president de la cadena Sol Meliá; José Luis Bartibás Herrero, president d'Inbesòs; Víctor Grifols Roura, president del Grup Grifols; Carmen i Liliana Godia Bull i Guardiola, accionistes d'Abertis i Fersa; José Castro de Sousa, president d'Hoteles Hesperia i accionista de NH Hoteles; Joaquim Molins Gil, vocal del consell d'administració de Cementos Molins.

Altres mitjans especialitzats en premsa econòmica no obliden pas les fortunes acumulades per Juan Roig Alfonso, propietari de Mercadona; Isak Andic, de Mango; Francisco Rubiralta Vilaseca, propietari de la siderúrgica Celsa; Jesús Ger García, amo i senyor de Marina D'Or; Manuel Lao, de Corporación Nortia; els germans Lluís i Artur Carulla Font, d'Agrolimen; Demetrio Carceller Arce, president de DISA i Damm ; Sol Daurella Comadrán, vicepresidenta de Cobega, concessionària de Coca-Cola; Mariano Puig García, propietari d'Exea i Corporación Puig; Antoni Esteve Cruella, gerent de Laboratoris del Dr. Esteve; Maria Reig Molés, presidenta del Reig Capital Group; Abel Matutes Juan, exministre del PP i president de Fiesta Hotels i Resorts; Josep Terradellas Arcarons, president de Casa Tarradellas; Josep Ferrer Sala, president d'Honor de Freixenet; Carmen Riu Güell, màxima accionista d'Hoteles Riu; Jose Luís Carrillo (Mecalux); Jorge Miarnau (Grup Comsa) o Josep Maria Pujol (Ficosa Internacional).

Aquells que representen fidelment els seus interessos econòmics (Institut d'Economia Familiar, Foment de Treball o Cercle d'Economia) no paren de demanar mai l'enèsima reforma laboral, nous incentius fiscals i més contenció salarial, rebaixa de costos i abaratiment dels acomiadaments. Els mateixos que no han deixat mai de guanyar exigeixen de nou no perdre mai. Així rondina el repartiment del pastís al país del tripartit heretat de CiU: són 400 i sempre són els mateixos. Per ells, queden els fets, concretats en guanys i més patrimoni. Per tota la resta, les paraules, les desigualtats socials i els índexs inacabables de l'atur i la precarietat.

TREBALL - ECONOMIA

La confluència amb moviments anticapitalistes, l'apropament a treballadors precaris, aturats i joves, i la intensificació de la conflictivitat, elements clau del sindicalisme de la CGT per al futur immediat

Xè Congrés de la CGT de Catalunya

El sindicat aposta per ser una eina de lluita també dels treballadors precaris i aturats

Secretaria Comunicació CGT Catalunya

El Xè Congrés de la CGT de Catalunya s'ha realitzat a Mataró els dies 11 i 12 d'abril, amb una àmplia afluència de delegacions en representació de 14.000 afiliats

Entre les fites del congrés hi havia l'actualització de les propostes de lluita sindical i social i la renovació del seu Secretariat Permanent. Al Congrés hi han assistit delegacions de 39 dels sindicats que integren la confederació catalana (d'un total de 47).

Ampli consens en les propostes estratègiques i de lluita: confluència amb moviments socials anticapitalistes, apropament a treballadors precaris, aturats i joves, i intensificació de la conflictivitat.

Les deliberacions del congrés s'han efectuat amb plena normalitat, destacant l'alt nivell de consens assolit, fet que contrasta amb congressos anteriors, amb una major diversitat d'opinions i debats interns. La pràctica totalitat de les propostes que s'han aprovat han rebut més del 70% del recolzament dels delegats assistents. En síntesi, l'organització aposta per una major confluència de les lluites sindicals i socials, aprofundint en l'acostament amb els moviments socials anticapitalistes dels darrers anys: treure les lluites laborals dels centres de treball i, al mateix temps, introduir en el món laboral els conflictes socials del carrer.

L'organització entén l'aposta per aquesta confluència com una eina per a renovar la seva activitat sindical, especialment en la línia d'acostar el sindicat als milions de treballadores i treballadors precaris, en gran part joves: sense contracte, amb contractes temporals de curta durada, amb contractes de temps parcial, treballadors sense papers i les persones expulsades del mercat laboral per la crisi. Les diverses mesures aprovades s'insereixen en una reafirmació del caràcter revolucionari i anticapitalista de l'organització, que es proposa incrementar en els propers anys la conflictivitat social, en contraposició a l'aposta pel Pacte Social dels sindicats majoritaris, govern català i estatal i organitzacions empresarials. En el camp de la lluita sindical, l'organització anarcosindicalista també ha actualitzat el seu programa de defensa del sector públic, defensant la confluència i coordinació de lluites sectorials, ha consolidat les estratègies de defensa de les condicions laborals en les grans empreses i el rebuig a acceptar acomiadaments i ERO's.

Consens i renovació generacional del Secretariat Permanent

El congrés, de manera molt majoritària, ha valorat positivament la tasca del Secretariat Permanent sortint, encapçalat per Àngel Bosqued, afiliat procedent del sector de les assegurances.

Aquest consens també s'ha reflectit en l'elecció del nou Secretariat Permanent, encapçalat per Ermengol Gassiot, de 41 anys, professor de la UAB i anterior secretari d'acció social, que ha rebut el 100% dels vots. La resta de secretaries han rebut més del 85% dels vots afirmatius. El Secretariat Permanent, ple de cares noves i on només repeteixen Gassiot i Moisès Rial (com a secretari de Comunicació), té una mitjana d'edat inferior als 40 anys. Incorpora juristes, professors, treballadors del sector de la neteja, del transport, d'empreses d'informàtica i asseguradores, una part dels quals tenen contractes precaris. La majoria dels membres del Secretariat, a part de la seva experiència sindical, tenen reconegudes trajectòries de militància en moviments socials.

En un intens discurs de clausura del Congrés, el nou secretari general ha recordat que el sindicalisme de la CGT té com a finalitat combatre i destruir el Capitalisme per a construir una societat lliure de tot tipus d'opressió i explotació.

En aquest sentit, entre d'altres, ha remarcat que un dels molt reptes de l'organització és fer compatible aquests objectius amb les lluites sindicals del dia a dia en els centres de treball. També ha tingut un record pels companys de l'organització que en els darrers anys han patit detencions, processos judicials i, puntualment, empresonaments fruit de la seva participació en lluites sindicals i anticapitalistes.

Ara, que el consens no sigui un miratge

Redacció

Ha acabat el Xè Congrés de la CGT de Catalunya realitzat els dies 11 i 12 d'abril a Mataró. Com cada congrés, serà recordat per algun fet destacat. Sens dubte, el que quedarà en el record d'aquest desè congrés seran els elevats recolzaments que van tenir els acords adoptats, les aprovacions dels informes de gestió i l'elecció del nou Secretariat Permanent. Simptomàtic d'aquest fet ho és que s'hagi pogut escollir una comissió de garanties que, com que requereix més de 2/3 del plenari a favor i les majories en els congressos eren exigües, feia anys que no en podíem elegir cap. I, òbviament, a ningú ens passa desapercebut que l'elecció del nou secretari general s'ha fet amb el 100% de vots a favor. Possiblement un fet no vist fins ara.

Ara bé, no hem de caure en la temptació que un Secretariat Permanent amb un ampli recolzament, amb uns acords clars i també molt votats, tingui per si mateix la capacitat de resoldre ràpidament els problemes que l'organització ha travessat els darrers anys. En primer lloc perquè a casa nostra els secretariats permanents no tenen capacitat executiva. En segon lloc, perquè el nostre model és assembleari i, per tant, correspon al conjunt dels i les afiliades, en el dia a dia, amb les seves actuacions quotidianes, definir quina serà la realitat de l'organització d'aquí a uns mesos.

En acabar el Congrés molts vam tenir una sensació estimulant, d'il·lusió en el que com a CGT podem fer. Per si sol, aquest ja és un fet positiu. Ara caldrà veure si som capaços i capaces de consolidar aquesta il·lusió. Acostumada com està la societat en la delegació, hi ha un clar risc que la nostra organització caigui en una dinàmica similar. Assignar en excés al nou SP la gestió de la nova situació generada amb el congrés seria un error monumental. Òbviament un SP, com qualsevol altre càrrec de la CGT, té unes funcions que donen sentit a la seva existència. Però el dia a dia de l'organització neix i cobra sentit precisament en les i els afiliats. La participació a les assemblees dels sindicats, fins i tot a les de les seccions sindicals, en molts casos és una assignatura que tenim pendent a la CGT. Caldrà estimular-la i fomentar que augmenti el número d'afiliats/des actius respecte l'organització i les lluites que plantegem. I, com diem, això no ho farà, o no ho farà sol cap SP.

És en tots i totes nosaltres, inclosos els companys/es de l'SP de la CGT de Catalunya, en qui radica la responsabilitat de ser capaços de consolidar el consens que s'ha visualitzat en aquest Congrés. Un consens que no ha de significar en cap moment uniformització ni pensament únic ni absència de debat. Un consens que ha de ser actiu i no el resultat d'una delegació passiva. Un consens que ha de basar-se en la confrontació de parers i d'idees, sota el paraigües de l'aspiració compartida d'avançar cap a una societat lliure de persones lliures.

El camí és llarg i, potser, ara tot just comencem una nova etapa.

Crònica del VIII Congrés de CGT-Balears

Pep Juárez, afiliat de CGT de les Illes Balears

El passat dissabte dia 5 d'abril va tenir lloc el VIII Congrés de la CGT de les Illes Balears. A més de la renovació del seu Secretariat Permanent, la CGT illenca tenia com a objectius d'aquest Congrés la consolidació del creixement de l'organització en sectors estratègics com el transport discrecional, bàsic per a la indústria turística, i l'impuls cap al funcionament estatutari autònom dels seus sindicats.

Durant aquests dos anys, s'ha produït un creixement notable de l'afiliació en tot el sector del Transport i, de fet, el Sindicat de Transports i Comunicacions (STiC-CGT) ha passat a ser el primer sindicat en nombre d'afiliats i afiliades.

D'aquest sindicat són la majoria de companys i companyes que conformen el nou SP de la confederació balears de la CGT, elegint a Agustín Gálvez, treballador aeroportuari de l'empresa Acciona, com a nou Secretari General.

En clau interna, es va acordar convocar en breu termini un Ple Extraordinari de caràcter estrictament econòmic, amb la voluntat d'encetar un debat sobre l'administració i les finances de la Confederació balear, sobre la base dels comptes presentats en el procés congresual.

L'acció sindical i social de la CGT-Balears continua sent un dels principals motors de la mobilització ciutadana, contra el sistema capitalista, a les Illes Balears. La voluntat col·lectiva de les afiliades i afiliats de CGT reafirma aquesta línia en l'etapa que ara comença, especialment útil per a l'eficàcia de les lluites obreres i ciutadanes contra l'atur, l'exclusió social, l'empobriment de la classe obrera, les retallades de drets i serveis bàsics, les privatitzacions, l'immens robatori bancari i la repressió creixent de les llibertats personals i col·lectives.

La unitat d'acció amb les organitzacions i sectors anticapitalistes de les Illes, també forma part dels objectius d'aquest VIII Congrés.

La CGT davant la declaració conjunta de Govern, Empresaris, CC.OO i UGT per impulsar el diàleg social

Secretariat Permanent Comitè Confederal de la CGT

Govern, Empresaris i els sindicats UGT-CCOO es reunien el passat 18 de març de 2014 i signaven una declaració conjunta, on les tres parts declaren "impulsar el diàleg social per a afavorir el canvi de cicle econòmic, la creació d'ocupació i la cohesió social".

Resulta poc sorprenent aquesta declaració conjunta a tres, amb excepció de la data, que encara és menys sorprenent, doncs és un calc mimètic de la quevénen realitzant els "agents socials" amb els diferents governs de torn (bé del PP, bé del PSOE) al llarg d'aquesta trista història social laboral de no ruptura, des de 1977.

La declaració de 18 de març de 2014, és una còpia literal de la que van realitzar en el 2004, llevat de que en aquesta ha caigut allò de l'ocupació "estable" i, davant la barbàrie i destrossa del mercat laboral, amb taxes d'atur sobrepassant el 26% de la població activa i més de 6.000.000 milions de desocupats i desocupades, ara solament declaren que impulsen el diàleg social "per a afavorir el canvi de cicle econòmic, la creació d'ocupació i la cohesió social".

Recordem la seva declaració del 8 de juliol de 2004: "Les organitzacions sindicals CC.OO. i UGT i les empresarials CEOE i CEPYME signen amb el President del Govern una Declaració en la qual les parts es comprometen a enfortir el diàleg social i a treballar per a arribar a acords que afavoreixin "la competitivitat, l'ocupació estable i la cohesió social", és a dir el Pacte Social per la Competitivitat.

Aquesta concertació social, es mantindrà durant tota la primera legislatura del PSOE, del 2004 fins al 2008 i, tant en polítiques laborals[1], com en polítiques socials, es legisla des del consens i la pau social.

La crisi econòmica i social, comporta un desencontre entre els Sindicats CC.OO i UGT i, la resta dels agents que conformaven el Diàleg Social i la taula es trenca, amb la publicació de la Llei 35/2010 de Reforma Laboral i la posterior Vaga General del 29 de setembre 2010. Immediatament a aquesta vaga, els Sindicats CC.OO i UGT, creen les bases per a reprendre la Taula del Diàleg Social, tant amb la nova Representació Patronal, com amb "el nou" ministre de Treball del govern PSOE.

El 2 de febrer de 2011se signa l'Acord "Social i Econòmic per al creixement, l'ocupació i la garantia de les pensions" i, dóna lloc a la Llei 27/2011, el major atac als nostres sistemes públics de Pensions.

Poc abans del "decretazo" de Reforma Laboral de febrer de 2012 del PP, els "agents socials", CEOE, CEPYME i CC.OO i UGT, signen el II Acord per a l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva, el qual solament tenia un objectiu: empobrir a les classes assalariades sobre la base de la devaluació generalitzada de les rendes salarials i, vaja si ho han aconseguit.

Obrir una tramposa i miserable via alternativa a la ruïna i barbàrie que les polítiques de concertació social han causat en els sistemes de relacions laborals i de seguretat social, alhora que en les polítiques socials

(sanitat, educació, béns públics), altra vegada sobre la base del "creixement econòmic" (ara transvestit de canvi "de cicle econòmic) i aquest sustentant sobre la competitivitat, no és sinó voler permanentitzar un model social i econòmic d'empobriment i desigualtat social i inviable per les seves conseqüències en el medi ambient i en les relacions socials.

La concertació social en temps de crisi sistèmica, només serveix per a embridar a les classes assalariades i garantir la taxa de guany del capital.

Al llarg dels últims 30 anys, els models de relacions laborals consensuats i concertats, han influenciat directament en les condicions d'ocupació o treball, i especialment, han servit com elements de disciplina en les classes assalariades.

Els canvis legislatius, les Reformes Laborals i les condicions de treball, han estat sotmeses a tres dècades de modificacions, acabant amb la supremacia del contracte indefinit sobre el temporal i constituint la llibertat absoluta del Capital de disposar del contracte de treball (acomiadament lliure), com l'única i última ràtio de l'economia i l'interès públic, alhora que s'ha destruït el poder obrer al buidar el dret a la negociació col·lectiva.

El xantatge al com se sotmet de nou a les persones assalariades, mostra el grau de miserabilitat de governs, empresaris i "sindicats sense principis ni dignitat", quan milions de treballadors i treballadores, en qualssevol de les seves condicions: desocupat/da, desnonat/da, estafat/da, robat/da o retallat/da, han sortit al carrer i han dit que el conflicte, és a dir, la lluita, és l'únic camí i l'alternativa real a altre model social i econòmic, sobre la base del repartiment del treball i la riquesa i la garantia dels béns públics essencials per a tots i totes.

La CGT treballa, coopera i lluita, amb la majoria social perquè les persones unifiquem les lluites i siguem capaces de parar-los amb una VAGA GENERAL laboral i social.

(1) Reglament d'immigració, acords sobre fluxos migratoris, llei d'igualtat, reforma laboral 2006, reforma de les pensions 2006, etc.

Les marxes van omplir de dignitat Madrid el 22M

Gabinet de premsa confederal i SP Comitè Confederal CGT

Persones de totes les edats arribades de diferents punts de l'estat espanyol van ocupar l'espai entre Atocha i la Plaça de Colón el passat 22 de març per a manifestar-se en contra de les polítiques antisocials i repressives del Govern i de les institucions que formen la Troica. Es calcula que van participar a la mobilització un milió de persones.

La CGT i els sindicats alternatius (COBAS, CSC, IA i SO) havien convocat una manifestació amb sortida a la Plaça de la Beata María de Jesús per a dirigir-se cap a la glorieta Atocha i confluir en el punt de trobada de les sis marxes. Una pancarta amb el lema "Unir les lluites cap a la vaga general" encapçalava la manifestació i estava portada per persones anònimes representants de diferents lluites laborals i socials. A proposta de la CGT estaven un treballador de Panrico, un acomiadat de Telemarketing, una dona en lluita contra la llei de l'avortament, un treballador de Telemadrid i un caminant de la marxa de Granada.

Desenes de milers de persones van partir amb el bloc de sindicats alternatius a la trobada de les sis columnes que s'havien donat cita en Atocha per a iniciar la manifestació cap a Colón.

La manifestació de les organitzacions alternatives va transcórrer en un gran ambient combatiu amb reiterades crides a la construcció d'una vaga general laboral i social. Els manifestants portaven pancartes i cartells contra les retallades en els serveis públics, els acomiadaments, la retallada de llibertats i els atacs al medi ambient.

El bloc d'organitzacions sindicals tenia previst realitzar un acte a la Plaça de Neptú, per a expressar davant la població la seva proposta de continuar amb la mobilització cap a una vaga general i social, però a causa del col·lapse produït per la massiva participació ciutadana es va haver de realitzar uns metres abans. L'actriu, Ivana Heredia, va obrir l'acte amb la lectura d'un manifest i la intervenció de cinc activistes socials i sindicals va tancar el mateix.

La continuïtat de la mobilització, que ha suposat la Marxa de la Dignitat, amb l'objectiu de construir una vaga general laboral i social que possibiliti de manera determinant resoldre l'emergència social que està vivint la majoria de la societat va ser el missatge més reiterat pels oradors.

CGT calcula que més de 10.000 persones afiliades i simpatitzants es van desplaçar a Madrid. El sindicat va noliejar més de 80 autobusos i altres mitjans de transport, així mateix els seus militants han participat, des de distints col·lectius, en l'organització de trens i autobusos.

22M: la dignitat de la majoria social impregna Madrid

Des de CGT valorem que les centenars de milers de persones que van recórrer i van prendre els carrers principals de Madrid, van fer una cosa més que cridar el seu menyspreu als poderosos i al govern de la troica per les seves polítiques d'espoliació dels drets essencials per a la vida: el treball, la salut, l'educació, les prestacions socials, el dret als béns bàsics -aigua, energia, habitatge-, les pensions, el dret a cuidar i ser cuidats, la llibertat de decidir de les dones, la llibertat de manifestar-se, de protestar, la llibertat sindical.

La majoria social, representada per qui en multitud, de manera generosa, solidària, van caminar per carreteres, camins, pobles i el centre de Madrid, va plantar la llavor de la desobediència real en el cor del poder polític (Governs de la Troica: Comissió Europea, FMI i BCE, Governs "nacionals" i "autonòmics" de l'Estat Espanyol) i, se'ls va deixar clar que no ens representen, i es va constatar que la crisi-estafa planificada fredament pel poder financer i les grans corporacions empresarials, té data de caducitat.

Les explotades, els empobrits, menyspreats i robats, a qui se'ls converteix en víctimes i damunt és criminalitza, demostren que la lluita és l'únic camí per a defensar la dignitat com persones amb drets.CGT valora com èxit absolut aquesta enorme resposta de la població, valora com èxit la confluència de centenars d'organitzacions i col·lectius per a convocar les Marxes de la Dignitat, el que sens dubte ha contribuït a aquest èxit, aquest 22 de Març és ja una data històrica en la mobilització social del nostre país en els últims anys.

A més CGT vol ressaltar que aquesta convocatòria, aquesta enorme Manifestació que va tenir lloc a Madrid, s'ha produït al marge de les grans organitzacions polítiques i sindicals, amb el que això significa de qüestionament de la legitimitat i representativitat d'aquestes grans organitzacions institucionals.

La població amb el seu posicionament, ha visibilitzat que la confluència de les diferents expressions del conflicte: El laboral on ens acomiaden a milers i milers, ens baixen i roben els nostres salaris, ens retallen les prestacions socials, i ens retallen llibertats essencials, com la sindical i de negociació col·lectiva. El social, fent-nos fora de les nostres cases; obligant-nos a pagar un deute que només els correspon pagar als banquers i grans corporacions empresarials; retallant-nos drets fonamentals i vitals per a la vida (sanitat, educació, cures, cultura) i privant-nos de béns bàsics per a l'existència diària (aigua i energia). I el conflicte polític més seriós: la retallada de les llibertats, que ens ha dut no només a una falsa democràcia, sinó a un règim autoritari i cruel amb la majoria social, és una possibilitat de CONSTRUIR una vaga general laboral i social, que freni la barbàrie.

Les persones que componem la majoria social, treballadors i treballadores fonamentalment, difícilment anem a abandonar el carrer, doncs el carrer i la seva ocupació, és l'alternativa real que recuperem el treball i treballem tots i totes, repartint el treball existent.

El carrer i la seva ocupació, és l'alternativa real perquè totes les persones tinguem un habitatge digne, una pensió suficient, els nostres béns bàsics: salut, educació, aigua i energia, cures, siguin per a tots i totes.

El carrer i la seva ocupació, és l'única garantia que els poderosos paguin per la seva estafa i es reparteixi la riquesa de manera equitativa, perquè tots i totes, tinguem i visquem amb prou.

El carrer i la seva ocupació per la ciutadania menyspreada, unifiquen les lluites i elimina la por, generant confiança i força que SI ES POT interrompre aquesta lògica suïcida del capitalisme.

Com sempre succeeix, el govern ha orquestrat un espectacle sobre la base dels disturbis públics que van tenir lloc per a intentar ocultar mediàticament la veritable notícia i és que el poble està en el carrer, el poble s'ha despertat i demanda justícia social.

CGT condemna l'actuació policial, totalment desajustada a la realitat, generant veritables situacions d'inseguretat pública, reprimint brutalment de forma generalitzada, contribuint a criminalitzar l'exemplar comportament de més d'un milió de persones que de forma democràtica, pacífica, feien ús dels seus drets a la lliure manifestació i expressió.

CGT seguirà treballant per la continuïtat d'aquest Moviment Social Global de la Dignitat que es va visualitzar en els carrers de Madrid, seguirà donant suport a totes les accions i mobilitzacions previstes en els pròxims dies amb motiu de les Marxes i seguirà teixint xarxes per a unificar les lluites i confluir en una gran Vaga General a mitjà termini.

CGT denuncia el "Tot a 100" en les cotitzacions empresarials

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

El BOE de l'1 de març 2014, treu un nou R.D.L., el 3/ 2014, que garanteix als empresaris, a tots, grans, mitjans i petits, que ens poden encara sobreexplotar més i a menor cost.

Aquest "cop de decret ", sobrepassa qualsevol límit del que és la indecència política, per endinsar-se en els mètodes mafiosos i en l'accepció més literal del terme. Amb la força de les "armes legals" (BOE) que dóna el poder, ens roben del bé públic uns 7.000 Milions d'euros en els pròxims 24 mesos, a partir de l'1 de març del 2014 fins a l'1 de març de 2016.

La propaganda mediàtica, venuda en els circs del parlamentarisme, al passat "debat de la nació", utilitza la mentida en presentar a la societat una "Recuperació econòmica", quan aquesta, no només és incerta (si de tota l'economia parléssim), sinó que la recuperació a que es refereixen és a la de les grans empreses (1) (transnacionals la major part) i als poderosos que dominen realment l'economia global.

Res a veure amb la condició social de les persones i les seves economies d'ocupació, rendes salarials, pensions, i de les seves condicions de vida, sanitat, educació, llibertat, justícia ...

La indecència es torna escarni amb la presentació de la "famosa tarifa plana -100 euros -, en les cotitzacions empresarials per les contractacions indefinides noves que es facin a partir del 28 de febrer.

El RDL 3/2014 possibilita a tots els empresaris que fiquin la mà a la caixa pública i s'apropiïn de més de 7.000 milions d'euros en els propers dos anys.

Els requisits per reduir les seves cotitzacions empresarials, per contingències comunes, del 23,60% sobre la base salarial, es passa a cotitzar només 100 euros mensuals, si és a jornada completa, i 75 euros si és jornada parcial d'almenys el 75% de la jornada, i 50 euros quan la jornada parcial és a mitja jornada, són tremendament trilers.

Es requereix que les contractacions realitzades des del 25 de febrer del 2014 fins al 31 de desembre de 2014 siguin indefinides, bé a temps complet, bé a temps parcial, i suposin un increment d'ocupació, mesurat aquest, amb la variable de l'ocupació existent en els 30 dies anteriors a la celebració del contracte. També que no s'hagin produït acomiadaments col·lectius o individuals, declarats improcedents, en els sis mesos anteriors a la data de contractació.

Aquí arriba un dels primers paranys de trilers: les empreses poden haver acomiadat a centenars, milers de treballadors/es amb anterioritat al 25 de febrer 2014 (exemples clamorosos: RTVV, Tele Madrid, Coca-Cola, Panrico, etc.) i no tindrien cap problema a contractar centenars, milers de treballadors/es a preus de saldo, tant en els salaris com en les reduccions en les seves cotitzacions empresarials a 100 euros. El període de sis mesos anteriors, comença a contar a partir del 25 de febrer 2014.

L'impuls a la creació d'ocupació (efecte crida empresarial davant el "tot a 100" que els ha normativitzat el poder polític), és una altra gran mentida. Els empresaris no realitzaran més contractacions que la quantitat de contractes que necessiten per a cobrir les necessitats de l'oferta empresarial per a la producció de béns i serveis que requereixi el mercat.

Estadísticament, així es demostra al llarg de la història del mercat laboral espanyol. És a dir, si els contractes indefinits van ascendir en el 2013 a 1.134.949 (solament el 8% de tots els contractes), són els possibles contractes que es realitzaran al llarg de tot el 2014, altres tants en el 2015 i els corresponents a dos mesos del 2016 (el temps que dura la tarifa "plana"). Aquí apareix novament l'escarni, la burla i el robatori: per cada contracte realitzat en aquest període de 24 mesos, de mitjana, l'empresari s'apropia (estalvia) 3.520 euros. Si ho multipliquem per 1 milió de contractes any, ens trobem amb l'expropiació de 7.000 milions de la caixa pública.

Aquest és el "negoci" i aquesta la recuperació dels empresaris, no dels treballadors/es que, a canvi, serem encara més i més sobre-explotats/des.

Per a tancar el cercle dues agressions encara, altra vegada més, dirigides directament a les persones assalariades: els treballadors i treballadores abonarem el nostre 4,70% en contingències comunes sense cap reducció. Els empresaris (sobretot els grans i aquells segments amb necessitat de contractacions de preus mitjos-alts), abonaran sempre 100 euros, arribant a la sense veergonya que un treballador/a amb salari anual de 26.000 euros cotitzarà 1.222 euros anuals. L'empresari solament ho farà per 1.200. A partir d'aquesta xifra les diferències s'incrementen a favor de l'empresari i empitjoren per al treballador/a.

És una estafa en tota regla, a més, amb llum i taquígrafs (BOE). La patronal aconsegueix una peça que duia anys i anys perseguint: l'abaratiment significatiu de les seves cotitzacions, és a dir, de les seves contribucions a la Caixa Pública Comuna, la de la Seguretat Social, rebaixant sensiblement els seus costos de producció.

L'estafa es redobla doncs el Servei Públic d'Ocupació, al ser reduccions directes sobre la quota patronal, i no subvencions a la contractació, no ingressa a la caixa de la Seguretat Social la diferència de cotitzacions, agreujant d'aquesta manera miserable "el problema de finançament del segment contributiu" (s'han perdut més de 3,5 milions d'afiliats/des a la seguretat social des del 2009, al costat de la baixada de salaris generalitzada, suposa menors ingressos al sistema públic), per la qual cosa s'estirarà del Fons de Reserva fins a deixar-lo minso.

Aquesta reducció brutal que s'uneix a les 17 formes de reducció en les quotes patronals, via subvencions per exemple, fins a exonerar del 100% de la quota en certs contractes de l'última Reforma Laboral, ve per a quedar-se durant molt, molt temps, i aquesta només té una data de caducitat, quan l'atur baixi del 15%. És a dir, anualment ens ficaran la mà en la caixa comuna per a robarnos 3.500 milions.

Aquest "decretazo" ens endinsa en aquesta política d'assetjament i enderrocament que de manera calculada, freda i metòdica, el capitalisme i els seus representants polítics, vénen executant contra les classes assalariades per a reduir-nos a mera mercaderia d'usar i llençar.

Aquest sistema antisocial, antihumà, aquests poderosos i els seus representants polítics, no només mereixen el nostre menyspreu, sinó que hem de ser capaços d'acabar amb el seu sistema i amb les seves "formes de representació".

(1) Els Beneficis nets de les grans empreses de l'IBEX 35 durant el 2013, van ascendir a gairebé els 20.000 milions d'euros. Un 57% més que el 2012.

La mentida de l'austeritat

Pablo Martínez,
Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute

La classe governant està utilitzant l'actual crisi del deute per imposar reformes beneficioses per als capitals, aprofitant el pànic de la població. Mitjançant la difusió d'alguns mites sobre les polítiques fiscals, s'han aconseguit imposar una sèrie de mesures de caire neoliberal enfocades a la reducció de la despesa social i a la disminució de drets socials. Mentrestant, un dels grans drames de la crisi, l'atur (actualment situat al voltant d'un 26% de la població activa), continua sense resoldre's. Cal, per tant, desmuntar aquests mites per situar el debat al lloc que li correspon i aturar l'espoli que pateix la població.

Des dels inicis de la recessió econòmica l'any 2008, s'han perdut més de 4 milions de llocs de feina fins arribar a un total de 6 milions d'aturats, sense que hi hagi indicis aparents de millora. Una xifra que significa un 26% de la població activa. Aquest fet hauria d'haver estat una raó suficient per centrar els esforços dels diferents governs en polítiques d'ocupabilitat, però l'únic que s'ha fet en aquest àmbit han estat les diferents reformes laborals (la llei 35/2010 del 17 de setembre, el Reial Decret Llei 11/2011 del 26 d'agost o el Reial Decret 7/2011 del 10 de juny de mesures urgents per a la negociació col·lectiva) que han anat precisament en sentit contrari al fet d'assegurar la creació de llocs de feina, i que han fomentat aspectes com ara "flexibilitzar" les causes de l'acomiadament, eliminar la limitació a l'encadenament de contractes temporals o debilitar la capacitat de negociació dels treballadors vers les empreses, entre altres mesures.

Enlloc de centrar els seus esforços en allò que és un dels drames més grans de la crisi actual, els nostres governants han preferit apostar per mantenir a ratlla conceptes menys "humans", com són el dèficit o el deute. Aquests esforços únicament tenen el propòsit d'imposar tota una sèrie de mesures polítiques de caire neoliberal, enfocades a la reducció de la despesa social i a la disminució dels drets de tota la ciutadania. La crisi del deute està sent utilitzada com una oportunitat per imposar (aprofitant el pànic de les poblacions) les reformes que són més beneficioses per als capitals, aprofitant el pànic de les poblacions.

Ingressos i despeses públiques

També és curiós observar com existeix una mena de ceguera parcial a l'hora d'analitzar les dades referents als ingressos i les despeses de l'Estat. Així, gran part de les mesures adoptades per acabar amb l'endeutament han estat relacionades amb la reducció de part de les despeses, sempre des d'una perspectiva ideològica i interessada. No es retallen duplicitats en despeses o dispendis innecessaris, sinó que les retallades es produeixen en sectors com la sanitat o l'educació, la congelació de pensions, les limitacions en el subsidi d'atur "per impulsar la recerca activa de feina" i un llarguíssim etcètera.

Per altra banda, veiem com es culpabilitza del deute a les comunitats autònomes o als municipis, difonent aquest mite a través dels mitjans de comunicació de masses amb titulars com "els ajuntaments estan a punt de fer fallida", " el deute de les comunitats autònomes és insostenible", etc. D'aquesta manera, es genera un estat d'opinió que permet al govern central la reducció de transferències cap aquestes administracions i forçar-les a reduir la despesa, ja que concentren un gran nombre de serveis socials.

És fàcil demostrar allò erroni d'aquest mite amb dades del propi Banc d'Espanya. El percentatge total del deute per administració l'any 2010 mostrava com un 76% corresponia a l'estat central, mentre que un 18% provenia de les comunitats autònomes i que només un 6% del deute corresponia als municipis. Per tant, en termes relatius, aquests últims han contribuït menys al dèficit i al deute durant la crisi.

Així mateix, cal destacar que Espanya és un dels estats amb menys despesa pública amb referència al PIB. Segons dades d'Eurostat de 2011, el seu nivell de despesa és de 45,7%, quasi quatre punts per sota de la mitjana europea, que és d'un 49,1%. Una xifra molt per sota del nivell de despesa d'altres països com França, amb un 55,9%, o Dinamarca, amb un 57,7%. Per tant, l'argument basat en que la despesa pública de l'estat espanyol és excessiva i que en conseqüència s'han d'aplicar mesures d'austeritat (o les reformes penals i laborals que s'han emprat des dels inicis de la crisi) es desmunta i cau pel seu propi pes.

El problema no és de despeses, sinó d'ingressos. L'estructura fiscal a Espanya, centrada en impostos regressius, ha mantingut infrafinançat el sector públic, no només durant la crisi sinó ja des d'anys abans.

Què és el que es deixa de recaptar?

A Espanya existeixen multitud de mecanismes legals a disposició de les empreses i els grans capitals per deixar de pagar el que toca, a més d'una gran permissivitat respecte allò il·legal. Aquest fet es demostra amb el volum d'economia submergida, que ascendeix fins al 20% o al 25% del Producte Interior Brut, segons el sindicat Gestha de tècnics del Ministeri d'Hisenda. Un nivell similar al de Grècia o Itàlia, àmpliament per sota de la mitjana de la UE-15, que és d'un 10%.

Respecte a les formes legals de frau, un primer exemple el trobem en la gran diferència que existeix entre els gravàmens nominal i efectiu de l'Impost sobre Societats. En teoria, el 30% dels beneficis de les grans empreses i el 25% de la petita i mitjana empresa hauria de ser recaptat per aquest impost, però les successives "deduccions" i "compensacions" fiscals acaben permetent a les grans empreses pagar només un 10%.

En el cas de les societats "convencionals" (un altre dels mecanismes legals del frau), les Societats d'Inversió de Capital Variable (SICAVs) permeten tributar només un 1% del total recaptat. Un mecanisme habitualment utilitzat per les grans fortunes per evadir impostos, ja que per a la constitució d'aquestes societats només es necessita un capital mínim de 2.400.000 euros i cent accionistes, que en la majoria de casos només posen el seu nom, el que s'anomena "socis de palla".

Les dades són demolidores: el 71, 77% del frau a Espanya és realitzat per les grans empreses i fortunes. Només el 17,05% correspon a PIMEs, el 8,59% a autònoms i el 2,59% a fraus no empresarials. Si no es persegueix la porció més gran d'aquest "pastís" és perquè no existeix voluntat política per fer-ho, com demostra el fet que no es convoquen noves places d'inspectors d'hisenda des de fa tres anys.

Perquè ens fem una idea del volum del "pastís" del qual estem parlant, si s'eliminés completament el frau de les grans fortunes, l'Estat podria recaptar 44.000 milions d'euros anuals. I si tan sols es reduís al nivell de la mitjana europea, 38.500 milions d'euros, una xifra suficient per evitar qualsevol tipus de retallada.

Una política fiscal regressiva

La política fiscal a Espanya castiga més els que menys tenen. Es realitza principalment a través de l'IRPF (37%), l'IVA (27%), l'Impost sobre Societats (9%) i altres taxes sobre productes com la gasolina, el tabac o l'alcohol (27%). D'aquesta manera, la ciutadania en general recol·lecta el 91% dels impostos i les empreses només un 9%.

A això se li ha de sumar la dualitat existent entre el que tributen les rendes laborals (fins un 45%) i el que paguen d'impostos les rendes del capital (un 19%). Si es té el control d'una empresa, es pot manejar aquesta dualitat com es vol. Un pot decidir tenir rendes de capital (mitjançant dividends, per

exemple) enlloc de cobrar un salari. Coincidint amb l'augment de l'atur, el percentatge d'ingressos per IRPF ha passat del 32% al 37% al 2011. Per altra banda, després de les mesures aprovades pel govern del PP, s'han augmentat els tipus d'IRPF i l'IVA (sempre reconegut com l'impost més injust, perquè grava a tots per igual), i d'aquesta manera s'ha castigat encara més la classe treballadora.
Si comparem l'estat espanyol amb un dels països de referència com és Suècia, podem observar la desigualtat existent entre les aportacions que realitzen la classe més rica i la treballadora. L'1% més ric aporta a Espanya un 20% del que aporta a Suècia, mentre que el 99% restant aporta més d'un 70%. Això és fruit d'unes polítiques que premien als que més tenen i fan recaure el pes de l'Estat sobre la classe treballadora, tant a l'hora de la recaptació com en la pèrdua de drets i atacs a l'estat del benestar.

Conclusions: mobilitzar-se per revertir la situació

Tal com hem esmentat en aquest article, existeixen alternatives a les polítiques d'austeritat. Alternatives que, tot i ser de sobres conegudes, no es tenen en compte per una consistent falta de voluntat política, que només pot explicar-se amb l'existència d'una classe social que protegeix des de diversos àmbits (el polític o l'empresarial) els seus propis interessos.
Podrien augmentar-se els impostos de les SICAVs o eliminar-se les deduccions a les empreses que facturen més de 150 milions d'euros. Podria crear-se un impost sobre transaccions financeres, que a més de castigar l'especulació permetria a l'Estat ingressar 5.000 milions d'euros. Com també es podria perseguir el frau fins a mantenir-lo al nivell d'Europa (un 10%) per aconseguir recaptar 38.500 milions d'euros més.
Podria fer-se tot això, però no es fa perquè no interessa. Per tant, el dèficit – quan s'analitza sistemàticament per nivell de despesa i no pel d'ingressos – es converteix en una excusa, un instrument més de dominació a disposició dels que més tenen. Davant d'aquest espoli indiscriminat, l'única solució que té la societat civil és la mobilització.
No només per parar els atacs, que són molts, sinó per capgirar unes polítiques que no són noves i que provenen d'abans de la crisi.
Des de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute oferim l'eina de l'Auditoria Ciutadana, que no pretén ser un utensili tècnic sinó esdevenir un espai participatiu d'aprenentatge i de sol·licitud d'informació. Una de moltes palanques que poden servir per impulsar el profund canvi econòmic, polític i social el qual aspirem.
Però existeixen molts altres espais de canvi i tots ells sumen: els espais de lluita sindical, les assemblees de veïns, les lluites sectorials, les organitzacions ciutadanes…
El que importa és no quedar-nos quiets. O ens movem o ens passaran per sobre.

Ensenyament: La pastanaga que empaita l'ase

Enric Gonzálvez,
Professor de Secundària

Diuen que, perquè l'ase arrossegui el carro, cal penjar-li una pastanaga al davant, de manera que la il·lusió de poder abastar-la mou el ruc a estirar amb força. En referència a l'interessant article d'Antonio Bolívar, catedràtic de Didàctica a la Universitat de Granada, "La cola que menea al perro", publicat a la secció d'opinió d'El País (26/01/2014), en què parla sobre la mercantilització de la LOMQE, cal recordar que aquest procés ja es va dur a terme amb la LEC, amb un ample consens polític i un ampli descontentament docent.
A banda de compartir el maquiavèl·lic mecanisme d'"ensenyar per a les proves", el temps està confirmant el que Bolívar explica al final de l'article: la competició creixent entre centres, la transformació d'alumnes en clients i un ús pervers del concepte qualitat. No és cert, però, que Catalunya s'estigui resistint a implementar aquesta filosofia educativa. L'enfrontament a la LOMQE no és fruit d'una oposició al mercantilisme, sinó a l'atac al projecte d'immersió lingüística.
Des de 2009 (aprovació de la LEC), els centres públics han patit un progressiu gir cap a la concepció de l'educació com a filosofia de gestió empresarial. Les direccions dels centres tenen la potestat de crear els seus propis plans pedagògics, tenen la consideració l'autoritat pública i, mitjançant el futur decret de plantilles, podran fitxar i desfer-se de la meitat del professorat dels seus centres; a la pràctica, els claustres de docents hem esdevingut simples espectadors de les seves decisions.
Aprofundint en aquesta concepció empresarial i anterior a l'aprovació de la LEC, la Generalitat va impulsar els anomenats Plans de Qualitat i Millora Continuada, de què han estat presa bona part dels centres públics amb un elevat índex de fracàs escolar. Els centres contracten empreses avaluadores que ofereixen segells ISO 9001, certificacions que avalen que la gestió documental dels centres respon a certs estàndards reconeguts per l'ENAC (Entitat Nacional d'Acreditació).
La pastanaga és una peça coneguda: manipulació lingüística i prebendes diverses. S'ha venut millora documental com a millora pedagògica, cosa que, per una altra banda, es podia haver assolit sense la intervenció d'empreses avaluadores externes. Fa ja una dècada, l'aleshores director de l'Institut Lacetània de Manresa, Francesc Vila Prat, deia a l'informe "La gestió per processos en els centres educatius basada en la Norma ISO 9001": "Potser la sensació predominant és que no hem anat enrere, però que tampoc no n'hi ha per tant. Per què? Primer, perquè ja abans d'implantar aquest sistema, l'institut funcionava raonablement bé, molt bé en l'opinió de molts. Segon, perquè fins ara, la qualitat només ha incidit de portes enfora de l'aula". Al pròleg d'aquest mateix informe, Marta Cid, consellera d'Educació per ERC el 2004, deia (sobre la implementació de la ISO): "El treball en aquesta direcció de ben segur que ens donarà resultats positius que contribuiran a millorar la qualitat del sistema educatiu a Catalunya", primer tros de la pastanaga.
Avui no som gaire lluny de la percepció de Vila Prat. Empaitem la pastanaga de la qualitat pedagògica mentre estirem del carro on hi ha les empreses acreditatives, com ara Applus, que obtenen ingressos en forma d'auditories i concessions de segells a costa de l'erari públic i que, com a missatge ètic, ens deixen absorcions privatitzadores (vegeu el cas de les ITV a Catalunya) i jocs de guerra.
Aquesta empresa és propietat del grup Carlyle, corporació de capital de risc. Segons denuncia l'informe del Centre Delàs d'Estudis per la Pau del juny de 2013: "A partir d'ara, la ciutadania de Catalunya, quan dugui el seu cotxe a revisar a una estació de la ITV, ha de saber que està lliurant dividends a les famílies Bin Laden, Bush i altres coneguts beneficiaris de les guerres preventives que van començar ara fa deu anys contra l'Afganistan i l'Iraq". També ho haurien de saber les famílies que deixen la seva progènie a centres avalats amb aquest segell.
L'altra meitat de la pastanaga: ponderacions del currículum i substanciosos complements de salari a cop d'acord de govern pels docents que coordinin els Plans de Millora (GOV 112/2009).
I entre l'ase i la pastanaga, efectivament i com apuntava Bolívar, la percepció dels centres d'educació pública que han de competir entre ells oferint segells de garantia de gestió documental i instal·lacions renovades per captar clients, per reconvertir docents en proveïdors i enganyar la població amb somnis d'emprenedores de l'avenir que, ja avui, són o bé ofegades autònomes o bé explotades assalariades, si no aturades cròniques.
Mentrestant, al costat del carro, el gos pot continuar movent la cua, cada cop hi ha més docents que es dediquen a mirar-lo, tranquil·lament, i s'aturen a fer-li amanyacs o a exclamar: "Quin gosset tan maco!". La maquinària no s'atura i el carro privatitzador avança cap al futur, la cara fosca dels versos de Benedetti: "Despacio pero viene / sin hacer mucho ruido / cuidando sobre todo / los sueños prohibidos".

Això de l'Educació Financera, forma part de l'educació que volem?

Josep Ma Casasús Rodó

A l'institut de secundària on treballo com a professor de filosofia i d'educació eticocívica, aquesta primavera tindran lloc uns tallers d'Educació Financera, promoguts per l'Institut d'Estudis Financers, en conveni amb el Departament d'Ensenyament. Aprofito que ja se'ns han anunciat les dates dels tallers, per a fer pública la meva opinió al respecte en una carta oberta als meus companys, a la comunitat educativa i a qui es trobi concernit per l'educació, l'economia i la societat.

Clar i català: estic totalment en contra d'una iniciativa com aquesta. Se m'ha comentat que es va aixecar alguna veu crítica el dia del claustre en què es va anunciar la participació de l'institut; jo ara m'hi afegeixo, car aquell dia no hi vaig poder assistir.

L'EFEC (Educació Financera a les Escoles de Catalunya) és un programa promogut per una entitat privada: l'Institut d'Estudis Financers. Al seu patronat, a més del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya hi trobem entitats com Banc Sabadell, Santander, BBVA, CatalunyaCaixa, Caixabank... Els tallers els imparteixen "voluntaris": es tracta de treballadors en actiu o jubilats del món de les finances. La idea és que es vagi estenent a totes les escoles.

Què vol dir educació pública?

Quan ens hem mobilitzat professorat de l'institut, ho hem fet a favor de l'educació pública. Una de les crítiques que hem fet a la LOMQE i a la LEC és que va en el camí d'una privatització més o menys encoberta: consagra el sistema dual pública-concertada (incloent les escoles que segreguen per gènere), inclou la possibilitat de la participació de fundacions privades en els centres... No entenc, doncs, que puguem acceptar sense recances que una entitat privada amb interessos també privats molt clars agafi hores del centre per donar classes de finances. El programa EFEC el promou una entitat privada (l'Institut d'Estudis Financers), i al darrera hi poderossíssims interessos financers privats: les quatre grans entitats bancaries que operen a Catalunya (més la que ha fet llufa, CatalunyaCaixa). Per tant, ens trobem davant un inici de penetració de l'àmbit privat (amb interessos no estrictament educatius) a l'escola pública. Una punta de llança.

Retallades (a l'educació, a la sanitat, a...)

En segon lloc, no passa setmana que en algun moment o altre ens queixem de l'acumulació de feina, de les ràtios a classe, de la manca de professors substituts. Cal recordar que retallades i canvis laborals tenen en bona part el seu origen en el fet que ha augmentat el deute públic per tal de rescatar les "nostres" entitats financeres? Resulta que no hi ha diners per a cobrir baixes, que cada curs escuren més l'assignació de professors al centre, però que sí que apareixen recursos per a fer tallers d'educació financera!! D'on provenen aquests recursos? D'unes entitats financeres o bé directament rescatades o bé beneficiades per la socialització de les pèrdues... al capdavall, doncs, dels diners de tots plegats!

En tercer lloc, ara que afortunadament es jubilen dos professors de l'institut, comentem entre nosaltres que segurament els que encara ens queda camí per endavant no ens jubilarem a la mateixa edat ni amb les mateixes condicions. I pensem si podrem aguantar, els anys que ens queden d'exercici de la professió, la pressió que augmenta i augmenta a les aules, en part perquè els nostres alumnes també es veuen afectats per una crisi generada per una economia financiaritzada (crisi de la qual les grans fortunes han sortit enfortides, en la qual les institucions financeres han sortit guanyant). I ara, d'alguna manera, a les nostres classes vénen a defensar implícitament l'endeutament, encara que sigui amb prudència i moderació (un dels tallers porta el títol "Endeutarse amb seny"), i a donar l'aire de "normalitat" i "idoneïtat" a productes com els fons de pensions privats (un altre taller s'anomena "Finances per a la vida"). No és com deixar entrar un cavall de Troia? D'altra banda, ens hem parat a analitzar si aquests continguts són congruents amb els de la resta de currículums, pel que fa a valors?

Els "voluntaris"

En quart lloc, analitzem la figura dels "voluntaris". És clar, es pot fer el paral·lelisme d'aquest tallers amb molts altres que es realitzen al centre (sexualitat, consum, seguretat vial, etc.) amb diferents especialistes (Mossos d'Esquadra i policia municipal inclosos). Al capdavall l'EFEC es nodreix de "voluntaris". Ara bé, no crec que siguin casos equiparables, perquè aquí es tracta d'una entitat privada, darrera de la qual hi ha poderosos interessos privats, als quals els voluntaris (treballadors en actiu o jubilats del món financer) no gosaran posar en entredit. D'altra banda, el fet de pertànyer al món financer ja apunta a uns hàbits i maneres de pensar favorables a les entitats financeres. Finalment, són voluntaris, sí, però de quina causa humanitària?

En cinquè lloc, s''argumenta que amb aquest programa se segueix una recomanació d'organismes internacionals (OCDE i UE). Deixem de banda el debat sobre quins interessos acaben defensant molt sovint aquests organismes. Acceptem com a necessària una alfabetització financera. Per què no l'hauria de poder realitzar el professor d'economia del centre? Ha superat unes oposicions, pot respondre davant del Consell Escolar i de l'Administració, segueix un currículum democràticament establert, en definitiva, no respon a cap interès privat. (És clar, també caldria demanar immediatament que aquesta persona pogués tenir accés a una bona formació en el tema, si s'escau, no pagada de la seva butxaca, i que tot plegat no revertís en una jornada laboral encara més dispersa i atapeïda).

Repeteixo: per què hem de deixar un tema tan candent a la nostra societat, en mans d'uns voluntaris que en darrer terme han de retre comptes sols a una entitat privada? A més a més, els tallers estan organitzats des d'un sol punt de vista: el dels que ofereixen els serveis financers i bancaris. No oblidem que els "voluntaris" són o han estat treballadors financers. I darrera l'Institut d'Estudis Financers hi ha les grans entitats bancàries que operen a Catalunya. I el punt de vista del client (o de l'afectat)? Per què no conviden també als advocats del Col·lectiu Ronda o als membres de la PAH, encara que sols sigui per tenir una altra veu? Que jo sàpiga, representants d'aquests sectors no han col·laborat en la confecció dels tallers.

Vull assenyalar, en definitiva, que si calgués complir amb la recomanació de l'OCDE i de l'UE, es podria fer sense trair el que ha de ser una educació pública, plural, i que aspiri a formar ciutadans crítics (i no consumidors controlats a través del deute).

Aventuro que al darrera hi ha una operació de maquillatge i distorsió de la realitat. Prenem l'exemple de les Participacions Preferents: els directors de les oficines bancàries les van col·locar massivament o bé per desconeixement (i aleshores és manca de professionalitat) o bé amb total coneixement (i aleshores és un engany a consciència, vaja, una estafa). Aleshores, sembla que la solució que s'imposaria seria una bona formació (financera i ètica) dels professionals, i un control (fins i tot judicial) de les males pràctiques, oi? Doncs no! El que cal fer és que els alumnes de l'ESO tinguin coneixements financers! D'aquesta manera aconsegueixen desviar la nostra mirada del nus del problema. Cal fer com si el pes del problema fos de qui va ser enganyat, del client que no tenia prou "cultura financera"... I sobretot convé que els (futurs) ciutadans no pensin que una altra economia és possible.

** Josep Ma Casasús Rodó és Professor de Filosofia de l'INS Manolo Hugué de Caldes de Montbui*

Brutal desmantellament de la sanitat pública a Lleida

La gestió privada arriba a la sanitat pública: privatitzen per enriquir-se.

Secció sindical d'Atenció Primària de CGT Lleida

La Secció sindical d'Atenció Primària de CGT Lleida denuncia el brutal desmantellament de la sanitat pública en mans de gestors privats a la comarca de Lleida

Aquest no és un escrit de bones notícies, és un escrit per demanar que tothom es tregui la son de les orelles i que ja és hora que lluitem.

Des que CGT varem entrar a la Junta de Personal en les darreres eleccions hem demanat diverses coses a la Gerència i a Recursos Humans de l'ICS.

Varem demanar la relació de llocs de treball amb la intenció de poder controlar que la contractació fos acurada. RRHH no ens ho va donar adduint que no ho podia donar perquè vulnera la protecció de dades i que aquesta informació no la pot demanar un sindicat per sí mateix. Varem recórrer i finalment està interposada una demanda al Contenciós – Administratiu.

També varem demanar la memòria de creació de l'ACUT (ACUT que agrupa diferents municipis i que fa que els treballadors puguin anar d'aquí cap a allà de qualsevol manera i sense cobrar desplaçaments ni dietes), però com de costum no el van donar amb l'excusa que això no era tema que afectés al personal.

S'han carregat les especialitats de nivell II que eren de primària i s'ha quedat només CEX de Hospital, tota la resta només són mentires. Hem interposat també una demanda al contenciós contra el tancament del CAP II Prat de la Riba, ja que abans de fer la resolució haurien d'haver comunicat als sindicats aquesta intenció i haurien d'haver obert un període d'al·legacions, però en realitat quan van demanar al personal de Prat de la Riba que fessin al·legacions, resulta que ja havien publicat al DOGC la Resolució, un fet que vulnera el procediment administratiu, s'ho passen tot pel forro.

L'actuació de RRHH i de la Gerència Territorial fa que la Junta de Personal no tingui cap efectivitat ja que deneguen qualsevol tipus de informació que es demana de manera reiterada i només queda la via Contenciosa – Administrativa.

Van denegar el quart dia graciable de 2013 amb unes excuses que no tenien cabuda en dret. Des de CGT varem demanar al gener de fer el quart dia graciable de 2013 en data 06/02/2014. Doncs amb data 20 de febrer de 2014 rebíem resolució de RRHH autoritzant a fer el dia 6 de febrer, que ja havíem fet ja que no hi havia cap normativa que ens impedís fer aquest dia, però en correu a tot el personal es deia que no es podia fer.

Ja sabeu que la intenció del Conseller de Sanitat i de CIU, era la de trossejar l'ICS en grups de CAPs i per Hospitals, tot això amb la intenció ulterior de permetre la entrada de la privada com a proveïdors de la sanitat pública.

Ara el Conseller Boi Ruíz ha vingut a Lleida d'amagatotis, per comunicar "resumint" que l'ICS de Lleida desapareix i que es crea un ens públic. Cal que sabem que els ENS PÚBLICS EMPRESARIALS pel que fa a la gestió i direcció es regeixen pel dret públic, però en la resta es regeix pel dret privat.

Això pot suposar de facto que l'ICS a Lleida desaparegui, com a PROVA PILOT per continuar després per la resta de Catalunya.

Segons el Centro de Estudios Financieros els Ens Públics:

(Gestión directa por entes de derecho público (EP))

** Surgen como una estrategia organizativa para romper la rigidez jurídica que establecía la Ley de Entidades Estatales Autonómicas de diciembre 1958.*

** Son organizaciones con personalidad jurídica pública.*

** Gestión de sus recursos conforme al ordenamiento jurídico privado.*

** Se crean para la prestación de un servicio público o ejercer funciones de autoridad.*

Ventajas: (PER A L'ADMINISTRACIÓ S'ENTÈN)

** La regulación de los EP se establece en su ley de creación (gran plasticidad).*

** Los recursos humanos están sometidos al derecho privado laboral aunque puede aplicarse el régimen funcionarial o el estatutario si así se establece en la ley de creación.*

** La gestión de recursos materiales y contratación de bienes y servicios se somete a la Ley de Contratos de las Administraciones Públicas (TRLCAP).*

** La gestión financiera y presupuestaria no está sometida al régimen presupuestario de la Administración pública sino a un programa de actuación, inversión y financiación.*

** El régimen de control realizado por la Intervención es el de Auditoría.*

Font: Llibre "Gestión Sanitaria Integral: Pública y Privada" (CEF – Centro de Estudios Financieros).

Comencen la privatització per la comarca de Lleida

Comencen per Lleida perquè saben que aquí no hi ha moviment social ni de treballadors. Creiem que això és hora de canviar-ho, ja és hora que cadascú s'espabili i es comenci a moure. Ja ni ha prou de passar de tot. Hem de defensar lo nostre i lo públic. L'ICS pensa que a Lleida no farem res. Canviem el xip i actuem. L'Hospital de Viladecans s'ha salvat de moment per la força que han fet els treballadors i els veïns de Viladecans.

Deixem de dormir i dediquem una mica de temps a defensar lo nostre, lo públic, als nostres fills, i a no permetre que aquesta màfia s'aprofiti del diner públics per guanyarse'ls amb les seves empreses privades. Tots sabem dels casos de Innova, ... i d'altres:

Cas ITV (CDC)
Cas Mercuri (PSC)
Cas Millet (CDC)
Cas Método 3 (PSC)
Cas Palau (CDC)
Cas Pallerols (UDC)
Cas Pretoria (PSC i UDC)
Cas Treball (UDC)

Si els deixem crear aquest Ens Públic, hi haurà uns estatuts diferents, segurament el personal contractat serà laboral i no hi haurà la borsa, que per altra banda ara mateix se la passen per l'Arc del Triomf.

Davant d'aquesta amenaça suposem que tots els sindicats cridaran, com a mínim. Pensem que no es tracta només de cridar puntualment i, per això, aquesta secció sindical de la CGT estarà amb els que creguin que ja n'hi ha prou i que es necessari manifestar al carrer (formar una gran marea blanca per tota Catalunya) la nostra PROTESTA, que ja es LLUITA, que podem. SÍ QUE ES POT.

Començant per Lleida, ja que som el conill porquí o cobai que servim per experimentar al Govern i col·laboradors en el Parlament de Catalunya un "nou model sanitari". Model sanitari del que ja esteu ben informats: Cafeambllet (per sort, protegits aquesta vegada per la Justicia: ¡¡¡ABSOLTS!!!), Dempeus, Alfons Quintà..., i molta més gent.

La Sanitat Catalana és com un iceberg, la part que és veu és l'Atenció Hospitalària i la que no és veu és l'Atenció Primària. La Sanitat ha passat de ser un dret fonamental, Universal, garantit i segur a una situació de deriva, que va minvant a poc a poc com un iceberg.

Fins ara les retallades visibles s'han fet sobre els Hospitals (tancament de plantes, quiròfans, RX, disminució de plantilla, ...) i tota la pressió de les mobilitzacions i de l'entorn mediàtic han versat sobre aquestes retallades, les quals han posat entre l'espasa i la paret als responsables de la sanitat catalana.

Però, ara les polítiques dels responsables de la sanitat catalana estan torpedinant la part no visible de l'Iceberg.

Dels 328 CAPs, 23 centres ACUT (atenció continuada d'urgències), 34 centres d'especialitzada (Prat de la Riba a Lleida ja tancat), 28 ASSIR (Toco-Gine) i 11 PADES (Assistència domiciliària), s'ha reduït el personal en un 30% (d'uns 20.000 professionals s'han amortitzat més de 5.000 i un 10% continua sent eventual o plantilla no estructural).

S'han introduït polítiques per limitar l'accés a la sanitat pública i mesures de copagament i repagament.

S'està desmantellant tot silenciosament en benefici d'una sanitat mercantilista de mútues i centres privats o concertats, que ja sabem tothom qui en son els beneficiaris.

El que passi a Lleida, passarà després a la resta del territori, per tant hem de Lluitar des de Barcelona a mort, per tirar enrere aquest desmantellament i aquest repartiment dels diners de la Sanitat entre els de sempre.

Per tot això, per tot lo que coneixem i que no surt al àmbit públic, be per censura, bé per, omissió dels "col·laboradors necessaris"...us demanem que dediqueu una part del vostre temps a lluitar pels vostres drets i pels dels que vindran.

Ja n'hi ha prou de mirar cap a un altre lloc. Hem de recuperar la dignitat i fer saber a aquest govern que no comptarà amb la nostra complicitat i que estem disposats a lluitar fins al final.

Notícies sindicals

En lluita a TVC contra les retallades de plantilla i les propostes de la Direcció

El 89’02% dels vots emesos en el referèndum celebrat el 13 i 14 de març entre els treballadors de TVC, es van decantar per rebutjar la proposta de la Direcció que plantejava noves retallades i seguir negociant. Amb un total de 1685 vots (una participació d’un 83’96%), els treballadors de TV3 van respondre d’una manera contundent a les propostes de l’empresa. Des de la CGT volem agrair la participació de la plantilla al referèndum, i la contundència amb què s’ha expressat el rebuig a una proposta tan humiliant per a les treballadores de la casa. Pensàvem que aquesta consulta era totalment innecessària, però que era important tancar files i que no quedés cap dubte de la nostra posició.

L’empresa, el govern i els seus agents ens volen convèncer que la lluita és inútil, pretenen desmoralitzar-nos i fer-nos creure que no podem res. Però la crisi no és una catàstrofe caiguda del cel. El que ens està passant és el resultat d’una política deliberada del govern i de la patronal que vol destruir els drets conquerits amb la lluita en els últims 30 anys, que vol liquidar un servei públic i posar-lo en mans privades.

No hi ha cap justificació econòmica ni per a la privatització del Departament Comercial, ni per plantejar retallades de les nostres condicions mentre continuï existint el núvol. És un frau contra els treballadors de la casa i un frau per a la gent d’aquest país, que les està passant molt magres. No hi ha més justificació que la voluntat d’empitjorar les nostres condicions de treball, de retallar els drets conquerits i alhora evitar que, com a servei públic, complim amb la nostra funció de denúncia, transparència i control democràtic. S’ho volen carregar tot, i volen que això passi en silenci. Però no deixarem que sigui així!

El que està en joc va més enllà de l’estricte conflicte laboral. No podem avançar sense construir aliances. Hem d’unir-nos amb tots els que lluiten per evitar la conversió dels serveis públics en negocis privats, als treballadors que s’enfronten amb els efectes nefastos de la reforma laboral: el mateix article 41 que ara ens volen imposar com una llosa...

La mobilització és la que ens va permetre doblegar la voluntat d’en #BrauliCessament, obrint una escletxa i ajornant l’aplicació del procediment de l’article 41 de l’ET. La lluita per les nostres condicions laborals ha d’anar paral·lela a la defensa del servei públic de comunicació de Catalunya, començant per defensar incondicionalment que el Departament de Comercial no s’externalitzi. Com hem dit a les assemblees, i com proposa el Comitè, queda clar que els números surten en un conveni plurianual, sense cap retallada a sou base, antiguitat i tots els conceptes regulats al conveni.

Després del referèndum però hem assistit a una jugada mestra de la direcció de l’empresa, amb el conseller Homs darrere de tot plegat. Després de fer cas omís del resultat del nostre referèndum, en què 1500 treballadores i treballadors vàrem votar amb un contundent “No!” a les seves pretensions, i després d’allargar agònicament una “negociació” marcada pel despotisme, la humiliació i la imposició de la seva proposta, semblaria que han tornat a doblegar la nostra voluntat.

Intenten hipnotitzar-nos amb una pseudopau i tranquil·litat pel costat de la conflictivitat laboral, mentre que a la nostra esquena (o als nostres morros?) es van venent a trossos els departaments més sucosos i rendibles de la CCMA SA. Ens han guanyat un temps sense vagues?, ni reivindicacions?, ni manifestacions?, ni Tresines emprenyant?, ni informes sobre contractes dubtosos? Jugada mestra? Segur? La CGT creiem que no, o almenys no del tot! Ens ho posen difícil, ho tenim complicat, però nosaltres diem “No!” i plantem cara. “No!” a fer el joc a una direcció que ens amenaça dia rere dia sense cap vergonya ni escrúpol.

En conseqüència, la CGT també hem dit “No!” als “Acords a afegir a l’acta de la reunió de 20 i 21 de març entre la representació de la Direcció de la CCMA, SA. i els Comitès de Vaga de Catalunya Radio i TVC”. Encoratgem a rellegir-los amb calma i a adonarvos dels múltiples paranys que contenen, especialment al darrer paràgraf: “Els comitès arribaran a acord amb la Direcció en els procediments legals necessaris per a l’aplicació del resultats de la comissió o arbitratge”. Entenem que això no és que impliqui, és que explicita ben clarament un compromís que no correspon a la tasca que un Comitè d’empresa té encomanada, ja que suposarà sí o sí deixar els treballadors i treballadores afectats sense la possibilitat de poder-se defensar davant dels tribunals. La CGT considerem que assumir i secundar aquests “Acords” amb la direcció seria un error, no ja tàctic, sinó estratègic, de base i majúscul: un Comitè està per defensar els treballadors, no per anar en contra dels treballadors.

I per si encara no es veu prou clar, aquests “Acords” contenen més enganys, a saber:

- S’arribarà a un acord sí o sí:

a) amb el 80% conforme i la resta “cola”, o

b) ens posarem en mans d’un organisme arbitral.

- La descripció i valoració dels nivells més alts (caps de servei, de departament i d’àrea) és competència exclusiva de la direcció.

- Les conseqüències econòmiques finals per a tota la plantilla tindran efectes retroactius a 31 de març.

Firmant els “Acords” ens hauríem fet còmplices d’aquest despropòsit, cosa que no hem volgut fer ni farem. Per això la CGT vàrem sol·licitar al Comitè d’empresa dialogar tranquil·lament en Assemblea general sobre els pros i contres d’aquests “Acords” abans de ser signats pels Comitès de vaga, i sotmetre’ls a votació de tots els treballadors i treballadores, en la línia del que sempre han dit que farien la majoria (CTTVC i SPC bàsicament): “Qualsevol acord es votarà en referèndum i l’última paraula la tindran sempre els treballadors”. Bé, això són “Acords”, i no s’ha fet així. Ens explicaran per què? De moment no se’ns ha escoltat. La CGT formem part de la minoria i tenim poca veu.

Però el que sí que ens permetem i encara podem fer, la CGT i totes i tots els qui us hi vulgueu sumar, és assessorar amb contundència la Direcció sobre la millor manera de sortir d’aquest atzucac:

- Que cessin d’una vegada l’equip directiu.

O, si més no:

- Que refacin els pressupostos del 2014 com qui estira i arronsa un xiclet, com ens han demostrat a bastament que saben fer.

- Que incorporin unes previsions d’ingressos per a publicitat més realistes, basades en les darreres estimacions i no en les de setembre del 2013.

- Que declarin desert el (desastre de) concurs d’adjudicació de Comercial.

* Ens estalviarem un mínim de 16M€, si no un perjudici incalculable per al futur de la nostra empresa.

- Que endrecin el “núvol” (tot!) a la seva manera (i posant-hi ells la galta!) i el “baixin” (tot!) a Conveni.

* Potser ens estalviarem quatre quartos més, però el que segur que hi guanyem és en dignitat de cara a la ciutadania.

- Que apostin de manera decidida per la transparència en la gestió, a tots nivells!

* Som una empresa pública o impúdica?

- Que apostin de manera decidida per nosaltres, les treballadores i els treballadors, autèntica matèria primera d’aquesta empresa i dipositaris del coneixement per fer-la funcionar amb la màxima eficàcia i eficiència.

* Som una inversió que cal mimar i fer créixer i no una despesa per retallar.

- Que apostin de manera decidida per la participació de la plantilla en la gestió, a tots nivells!

* Així els ajudarem a detectar i evitar despeses perfectament supèrflues com els platons virtuals, etc, etc, etc. Que no els faci vergonya preguntar als professionals!

La CGT volem recuperar la vigència temporal però real del Conveni anterior, i a partir d’aquest iniciar negociacions de veritat per a la seva renovació i dignificació, sense coaccions, sense ultimàtums, sense anar en contra dels treballadors, sense presses que després resulten ser fum, i fum tòxic!

Per tot això fem una crida perquè entre tots i totes no defallim i batallem per demostrar fins a l’extenuació, amb xifres i arguments, que NO CAL CAP MÉS RETALLADA NI DE SOU NI DE RES DE CONVENI! Però com que de moment sembla que no ens fan gaire cas, continuem apostant per la mobilització i la informació.

Per afegir a tot això, a més, ens trobem que la CCMA està regalant el Departament Comercial de TVC, que gestiona la publicitat de TV3, al Grup Godó, fet que suposaria que des dels d’aquest grup de comunicació privat es portaria la gestió de la publicitat de TV3.

En protesta per això, el 28 de març va tenir lloc una nova vaga parcial a TV3 per protestar de nou per l’externalització del departament Comercial de TVC, que gestiona la publicitat de l’empresa. Durant l’aturada, alguns treballadors es van desplaçar fins el Parlament de Catalunya on s’hi celebrava la comissió de control de la CCMA. Durant la comissió el president de la Corporació, Brauli Duart, va respondre a preguntes sobre aquesta qüestió i sobre la negociació amb els treballadors sobre el nou conveni.

Secció sindical de CGT de TV3

El nou model de definició de plantilles de la UAB crea un sobrant de prop del 8% del PDI

A la Universitat Autònoma de Barcelona, el vicerector Donaire, a poc a poc, comença a mostrar les seves cartes. Després de l’aprovació del seu Model de Dedicació Docent, que des de la CGT hem denunciat reiteradament, l’Equip de Govern de la UAB comença a fer progressivament les passes per a la seva posada en pràctica. La primera es plasma en el document del Model de definició de les plantilles dels departaments de la UAB, que recentment ha posat en coneixement dels directors/es dels departaments i del Consell de Govern.

En aquesta proposta es fixa la capacitat docent dels departaments a partir de la jove manera de comptabilitzar l’equivalència en hores de feina d’un crèdit docent. Una primera lectura d’aquest document permet obtenir les següents conclusions:

1. En el seu conjunt, la capacitat docent de la UAB puja un 7,74%. Per un mateix nombre de PDI es poden impartir pràcticament un 8% més de classes. Malauradament, les xifres confirmen les afirmacions que reiteradament hem anat fent des de CGT sobre aquest tema i deixen al descobert les informacions errònies difoses reiteradament pel vicerector Donaire. Quantificat en volum docent equivalent a una dedicació a temps complert, el model genera un excedent de 164,4 professors/es.

2. L’excedent de plantilla que genera el model afecta al 72% (42 dels 56) departaments de la UAB. Aquest model pretén reduir el PDI de la UAB de manera similar a l’intent que va protagonitzar el vicerector Senar durant el curs 2011 – 2012. Dues vies diferents per arribar al mateix camí.

En el document s’explica també com la majoria dels departaments de la UAB hauran de començar a retallar plantilla i devaluar contractes el curs vinent.

En definitiva, s’amplia la dedicació laboral del PDI canviant la manera en com es comptabilitza la docència. Aquest increment té uns efectes catastròfics sobre la plantilla i, previsiblement, sobre la qualitat de la docència que en resultarà. Preveient aquesta situació, des de CGT ens vam aixecar de la mesa negociadora i vam instar als companys i companyes de la resta de seccions sindicals a no donar cobertura a aquestes mesures que suposen una degradació de la qualitat de la UAB, tant de les condicions de treball del PDI com de la docència que oferim.

Des de la Secció sindical de CGT-UAB emplacem novament a la resta de sindicats a rebutjar de manera clara e inequívoca aquests intents de l’Equip de Govern i del vicerector Donaire de retallar la plantilla de PDI de la UAB a força d’augmentar la jornada laboral de la resta.

Secció Sindical CGT UAB

Concentració contra el trasllat forçós d’una treballadora de Caprabo

El 13 de març es va portar a terme una concentració al jutjat social 13 de Barcelona convocada pel sindicat

d'Hostaleria de CGT Barcelona, amb motiu del judici pel trasllat forçós de la nostra companya Vanessa Mañas, de CGT Caprabo.
El trasllat forçós es produïa després de guanyar la treballadora un judici a Caprabo per compatibilitzar horaris laborals i vida familiar, fet que li permetia conciliar la seva vida laboral i familiar Però els responsables de la política laboral de Caprabo, van actuar de manera dictatorial lliurant immediatament, i davant la pròpia jutgessa, una carta de canvi de botiga, tot i sabent que aquesta decisió atempta contra els drets sindicals i fonamentals de la persona.

Sindicat Hostaleria CGT Barcelona

Prematriculació escolar: Vine a la pública! Laica, de Qualitat, garant de la Cohesió Social!

CGT Catalunya i CGT Ensenyament estem portant a terme una campanya a favor de les prematriculacions escolars a l'escola pública i laica, una campanya per animar a la nostra afiliació, simpatitzants, contactes i als nostres àmbits d'influència de la necessitat de matricular-se a l'ensenyament públic en tots els seus àmbits: infantil, primària, secundària, FP, adults, universitat.... En un moment en que les diverses administracions educatives estan deteriorant l'ensenyament públic i potenciant el privat, la CGT sortim al pas amb la voluntat de reforçar l'opció pública.
Aquestes són algunes de les raons que fan de la pública la millor opció:
- Ensenya a conviure sense distinció d'ètnies, classe social, religió, sexe, nacionalitat, capacitats…
- Garanteix la cohesió social.
- Ofereix un ensenyament gratuït, comptant amb recursos per atendre tot l'alumnat.
- Amb professorat especialitzat i de suport per a les dificultats d'aprenentatge, equips psicopedagògics i departaments d'orientació.

CGT Ensenyament

La plantilla de FNAC L'Illa convoca vaga per denunciar les retallades que els imposa l'empresa

Els treballadors de l'FNAC situat a L'Illa Diagonal de Barcelona van convocar una vaga intermitent els dies 5 i 12 d'abril, i vaga de 24 hores el 19 d'abril, amb la finalitat de denunciar la pressió i els retallades a les quals es troba sotmesa la plantilla, tot i tancar el 2013 amb beneficis milionaris.
Tot i que la direcció del grup FNAC va declarar mitjançant nota de premsa el passat 27 de gener una xifra de beneficis de FNAC Espanya i Portugal el 2013 de 21,3 milions d'euros, l'empresa ha modificat les condicions de treball dels seus empleats basantse en meres previsions de pèrdues. FNAC es converteix així en la primera empresa del sector a modificar substancialment les condicions de treball (article 41 ET després de l'última reforma laboral) al·legant una previsió de caiguda en els beneficis.
Des del 2013 els treballadors de FNAC han vist minvades les seves condicions laborals després de la signatura del Conveni de Grans Magatzems (amb la consegüent pèrdua del plus per treballar els diumenges o l'augment de les hores de treball pel mateix sou), l'eliminació dels complements salarials o la implementació del copagament sanitari. Així mateix, la plantilla denuncia pressions desmesurades a l'hora de vendre i de contractar socis i assegurances per a l'empresa.

CGT FNAC L'Illa

FESIBAC-CGT aconsegueix 17 delegats en empreses en que no tenia representació

En un mes FESIBAC CGT ha aconseguit representació en 5 noves empreses (MATIS HISPANIA, HP Consultoria, Veterinaris sense Fronteres, HP Outsourcing i INYPSA), un total de 17 delegats/des en empreses en que no tenia representació.
- MATIS HISPANIA, empresa d'enginyeria - consultoria industrial, en unes eleccions promogudes per la recentment constituïda Secció Sindical de la CGT a través d'assemblea de treballadors.
Es tracta d'una empresa on fins fa pocs mesos no existia moviment sindical i es triava un comitè de 5 membres, per primera vegada en la història a la central de Barcelona. Han sortit elegits els 5 candidats de la CGT en no poder fer llista la resta de sindicats.
- HP Consultoria i Aplicacions: El resultat ha estat: CGT 8 (+8), CCOO 3 (-7), UGT 2 (-1).
- HP Outsourcing: CGT 2 (+2), CCOO 9 (-2), UGT 2 (=).
- Veterinaris sense Fronteres, es tracta d'una ONG de Desenvolupament, es triava 1 delegada que ha estat per a la CGT ja que hi havia 5 candidates, les 5 per CGT.
- INYPSA, empresa d'enginyeria d'obra pública on es triava un delegat que va ser per a la CGT ja que els 3 candidats que es van presentar ho van fer per CGT.
Cada vegada estem notant que se'ns acosten més treballadors joves per organitzar a la CGT que no havien estat afiliats a cap sindicat de sectors tradicionalment no sindicats, com Enginyers de Camins i Informàtics, Geòlegs, Economistes, Advocats o Enginyers Industrials.

FESIBAC-CGT

La CGT demana la dimissió del gerent territorial de l'ICS, per la reducció de 7 milions a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona

La secció sindical de la CGT a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona denunciem la pèrdua de 7 milions de euros del pressupost de l'hospital, respecte a l'any 2013, mentre els centres de sanitat "concertats" mantenen el seu pressupost (per exemple, l'Hospital de Sant Pau i Santa Tecla) i es posa en perill la continuïtat del Joan XXIII com a Hospital Públic de referència.
Des de la CGT pensem que no es poden perdre més diners perquè no podran donar l'atenció necessària als pacients, i demanem la dimissió del gerent territorial de l'ICS Josep Mercadé per ser "incapaç de defensar els interessos de l'Hospital".
Celebrem que el col·lectiu de metges de l'Hospital Joan XXIII hagi denunciat la situació crítica que es viu, fruit de les retallades. Fa temps que el sindicat ho denuncia, i el posicionament d'ara dels facultatius és un bon suport, ja que d'alguna manera reconeix la seva tasca i s'afegeix a la línia de treball per defensar el que no ha de deixar de ser l'Hospital Universitari de referència.

Secció Sindical CGT Joan XXIII de Tarragona

Continua el conflicte amb Iniciatives Berguedanes de Comunicació

Iniciatives Berguedanes de Comunicació SL empresa editora del Berguedà Actual, revista dirigida per Jordi Simon Perayre (gerent i administrador únic de l'empresa), va acomiadar el juliol de 2011 dues companyes afiliades al nostre sindicat. Davant la impossibilitat d'arribar a cap acord mínimament just, les treballadores amb el suport de la CGT de Berga van començar la lluita sindical i social: manifestacions, concentracions, fer públic el conflicte, etc.
Judicialment va quedar demostrat que l'acomiadament d'una de les companyes va ser improcedent, malauradament no es va poder demostrar la improcedència de l'acomiadament de l'altra companya, tot i ser igualment improcedent. Iniciatives Berguedanes de Comunicació SL empresa editora del Berguedà Actual, gerenciada, dirigida i administrada únicament per Jordi Simon Perayre, deu la suma de 27.115 euros a una de les seves extreballadores, tal i com va sentenciar el Jutjat Social de Manresa l'any 2011.
A febrer de 2014, l'empresa administrada per Jordi Simon, no només no ha pagat sinó que ha denunciat als jutjats de Berga a la companya que no va guanyar el judici sobre l'acomiadament, al·legant danys contra el seu honor per uns cartells que van aparèixer per Berga —dels quals se'n desconeix l'autoria— que denunciaven amb la seva imatge el fet demostrat que l'empresari no pagava les seves extreballadores. De moment s'ha condemnat a l'extreballadora a pagar-li 2.450 euros d'indemnització.
Des de la CGT anunciem que interposarem un recurs malgrat les elevades taxes judicials alhora que reprenem la campanya de denúncia pública contra l'empresa i per la llibertat sindical. Si toquen a una ens toquen a totes.

CGT Berga

Continua la vaga indefinida contra l'ERO a Panrico de Santa Perpètua de Mogoda

El 18 de març, en una assemblea de treballadors de Panrico, els representants de CCOO al Comitè d'empresa van anunciar la retirada de la impugnació de l'ERO que s'havia de resoldre el 20 de març a l'Audiència Nacional.
El matí del 19 de març, un nombrós grup de treballadors i treballadores de Panrico, una bona part afiliats a CCOO, indignats per la situació van adreçar-se a la seu de CCOO a Via Laietana de Barcelona i van increpar a responsables del sindicat, entre ells el seu secretari general a Catalunya, a qui acusaven d'haver traït la vaga i l'assemblea de treballadors/es.
En una assemblea efectuada al vespre novament a la planta de Panrico a Santa Perpètua de Mogoda va intervenir l'advocat de la CGT per confirmar que la demanda d'impugnació de l'ERO presentada per CGT es mantenia.
El 20 de març havia de tenir lloc la celebració de la vista per la impugnació de l'ERO a l'Audiència Nacional, on s'havien concentrat un grup de treballadors de la planta. Finalment el judici va ser aplaçat fins el proper 6 de maig.
Des de la CGT volem deixar ben clar el nostre compromís amb la lluita dels i les treballadores de Panrico i rebutgem enèrgicament qualsevol intent de manipulació i de desactivar el conflicte.
En una assemblea de la plantilla realitzada el 27 de març, es va fer una votació amb el resultat de 154 favorables a mantenir la vaga indefinida davant d'11 en contra, desactivant doncs l'estratègia sindical de CCOO, basada en dos paràmetres: en el greu dany que se li ocasionaria a l'empresa amb aquest fet i en el desànim rebut pel mateix comitè per part d'alguns/dels treballadors/es molt castigats econòmicament per la vaga.
Aquesta secció sindical vol deixar molt clar que aquesta votació va ser realitzada per calibrar el manteniment o no de la lluita, mai per acceptar o no la proposta de la Generalitat, que ja va ser rebutjada per unanimitat, amb acta aixecada i la presentació de 166 signatures en contra, en una assemblea anterior el 24 de març. CGT es ratifica en la negació a aquesta proposta que segueix contemplant els acomiadaments i les rebaixes salarials. Per tot això i per dignificar la classe obrera, continuarem amb aquesta dura lluita pels 0 acomiadaments i les 0 rebaixes salarials amb un clar objectiu: el dia 6 de Maig, data de celebració del judici per la impugnació de l'ERO.
També ens oposem a la possibilitat forçada pel president del comitè d'empresa i les cúpules de CCOO de celebrar un referèndum per votar una nova proposta que significaria clarament anar en contra del que va aprovar l'assemblea de treballadors i treballadores per unanimitat.
No estem disposats a cedir al xantatge que suposen aquests actes després de més de cinc mesos de vaga en una lluita que s'ha convertit en històrica.
Aprofitem l'ocasió per agrair la impagable ajuda que estem rebent des del nostre sindicat tant en aportacions com en aliments, vitals per seguir endavant després de gairebé sis mesos de vaga.

Secció Sindical CGT Panrico Santa Perpètua de Mogoda .

Parlem

Jean Marc Rouillan,

"L'únic homenatge revolucionari a l lluita costi el que costi"

Txema Bofill txemabo@gmail.com
Il·lustracions: Roser Pineda

Jean Marc Rouillan és escriptor i revolucionari francès, o millor dit, occità amb avantpassats catalans. Fou un dels fundadors dels grups autònoms i armats MIL, GARI i Action Directe. Aquests grups tenen en comú que varen actuar contra les dictadura franquista, el feixisme, el neoliberalisme, l'imperialisme i el sistema capitalista. Grups actius des els anys 70 fins el 1985.
Jean Marc Rouillan ha patit 23 anys de presó, 10 anys completament aïllat, acusat de múltiples atemptats i accions contra l'Estat, entre elles l'assassinat de Georges Besse, president de la multinacional Renault, degut a l'acomiadament massiu de treballadors, la del general René Audran, de l'exercit francès, i la de Gabriel Chahine, un confident de la policia que va provocar la seva detenció al 1980.
Ha sigut l'enemic número 1 de l'Estat francès durant molts anys. Per a nosaltres és un gran amic. I ens agrada sentir les seves reflexions, anàlisis i experiències. Ara es troba en llibertat condicional, però amb bona salut i molta energia. Cada vegada que ve al nostre país ha de demanar autorització.

- Vas conviure l'últim any amb en Salvador Puig Antich(1), fins als últims dos minuts abans de la detenció.
Al nucli armat, operàvem principalment en parelles. En Jordi Soler Sugranyes amb el Quesa (Pons Llobet) i en Salvador amb mi. Els diversos sectors del MIL pensaven (probablement amb raó) que ell calmava el meu "entusiasme" guerriller. Em trobàvem un pèl massa activista! I ell era tranquil i seriós. Al transcurs dels mesos, vaig veure en Salvador transformar-se en el *Metge*, en un un veritable lluitador revolucionari. La clandestinitat, l'acció armada de resistència... ens anava formant. I vaig acompanyar la seva mutació fins els últims instants, com acabes de dir, fins al metro, estació Girona, i l'ultim tiroteig.
Vam aprendre a estimar-nos i a respectar-nos. Per descomptat que hi van haver escridassades ocasionals. Desacords. Però políticament en la quotidianitat havíem arribat a una veritable harmonia. Tu saps el que és sortir junts cada dia de l'amagatall sense saber si seràs viu al vespre, o a la presó torturat. Els lligams que es creen tenen molta força... Contràriament al que s'ha dit més tard, érem perfectament coherents sobre el camí a seguir després de l'autodissolució de l'estiu de 1973. Tan ell com jo, consideràvem la lluita armada com a una única estratègia viable i teníem com a projecte avançar cap a una major autonomia, cap a més autonomia política, cap a l'autonomia organitzada...

- Què ens dius d'en Salvador Puig, en l'aniversari dels 40 anys del seu assassinat?
Un moviment revolucionari no pot existir com a projecció d'un alliberament futur sense tenir una poderosa memòria... No es tracta d'una memòria única, oficial, commemorada, sinó d'una memòria contradictòria, activa, desafiant a cada pas les nostres debilitats del present... Una memòria crítica, una memòria complexa i col·lectiva. La meva generació afirmava que "tot és polític", i que tot pot ser i ha de ser contestat. Així que no tinc por que es critiqui la meva pròpia memòria, tot el contrari..., però lluitaré fins al final contra tots els que la maltractin desposseint-la justament de l'esperit exigent de la contestació. Qui la qüestioni falsificant-la en els punts fonamentals. Una memòria revolucionària no pot viure més que al cor de l'activitat revolucionària. No hi ha memòria fora de l'acció i de la realitat. A l'allunyar-nos de la pràctica, s'oblida l'essencial del que va passar fa 40 anys i més...
El MIL va rehabilitar la memòria dels maquis i dels grups armats de la FAI d'abans de la revolució, perquè el MIL per la seva pràctica concreta era capaç de recordar-se'n. Perquè gràcies a la seva lluita, va pujar a una muntanya d'on es veu millor el passat i el futur de la nostra tendència.

- A Can Batlló, vares explicar a les germanes de Puig Antich amb molta sensibilitat i cura el perquè anàveu armats i per a que servien les armes, i vares reafirmar el teu testimoni, a contracorrent, de que en Salvador, va matar un dels policies que l'estaven arrestant.
Jo estava present al metro Girona. Vaig veure el que vaig veure. I quedarà gravat en mi per a sempre més. Per començar, el fet que alguns companys hagin modificat l'historia per endolcir la seva responsabilitat personal, ho entenc fraternalment. Havien de seguir vivint després... amb això al cor. Però tot i així no cal explicar bajanades ... La història del *Metge*

no pertany a nosaltres, com tampoc a la família, als ridículs periodistes "d'investigació", als jutges i als reaccionaris. La història del Metge pertany a la indomable història del moviment revolucionari. Sé que el *Metge* va disparar perquè era la seva elecció. S'havia expressat així en repetides ocasions. Va ser la nostra elecció. Una elecció col·lectiva. Radical. Ja havíem disparat a la policia. I el *Metge* va ser el primer a utilitzar la seva arma en el tiroteig de l'atracament de Fabra i Puig, uns mesos abans. Ell va disparar abans que els polis obrissin foc.
Unes setmanes abans, en els entrenaments de tir, ens vam adonar que de vegades la seva arma (un antiga 9mm de la guàrdia d'assalt) disparava a ràfegues. Pensàvem que ho havíem arreglat, però els fets del metro Girona demostren que no.

- Igual que tu, crec fermament que hem de recordar als que han donat la vida en la lluita. L'oblit és el preconitza l'Estat. Homenatges si, no? Com ho veus?
L'oblit és una arma de la contrarevolució. Un moviment amnèsic és un moviment sense arrels. No pot arrelar-se a la lluita de la nostra classe. I serà escombrat en el primer alè de la història. Serà escombrat al primer cop de vent de la Història. Sempre he dit, que l'únic homenatge revolucionari és continuar la seva lluita costi el que costi. Potser amb altres armes, perquè les situacions canvien... potser en formes noves, però sempre assumint l'experiència col·lectiva acumulada. En la meva lluita diària, rendeixo homenatge als "comunards", a Bonnot, a Ulrike Meinhof... però també sé que és necessària una efemèride revolucionària per als més joves, per trobar moments per estar junts i fer el lligam. No cal transformar-se en professionals de les flors i corones ni en xerraires de la revolució. No, simplement cal saber dosificar. I cada dia de la meva vida militant, penso en tots els que lluiten i resisteixen a la presó. Em donen la força d'avançar.

- A Tornabous es va fer un mural en record de l'Emili Pardiñas, militant del MIL i l'autor d'un llibre autobiogràfic sobre el MIL. Parla'ns de ell.
Vaig fer algunes accions amb ell, però crec que l'aprecio encara més després dels seus escrits. M'agrada molt quan diu: "Vaig tenir por", que canvia sobre els suposats herois que han tingut la raó en tot, els quals es consideraven millors que els altres... i totes aquestes collonades de la valorització personal. La seva trajectòria demostra el seu compromís. Amb els seus diplomes podria haver esdevingut un gran advocat. Però la seva acció el va portar al paper d'acusat (tot i que ell havia sigut advocat laboralista). Sempre cal escollir el propi camp.

...n amb...

...escriptor i revolucionari

...Puig Antich és continuar la seva

- Com va anar el teu recent encontre amb el guerriller i resistent Enric Melich?
La nostra retrobada va ser molt emotiva. L'Enric ha mantingut una ment molt clara malgrat la seva edat. Prenent cafè, hem verificat junts la nostra memòria dels anys 70... Vam revisar els rols del *Negre* (antic de la FAI i dels grups armats) i del *Boticario* i d'ell mateix, sobretot en l'ajuda al MIL i als GARI en armes i material, i sobre algunes anècdotes amb altres antics companys. L'Enric va voler informar-me precisament de la seva implicació en la resistència francesa i també de la seva integració als maquis de la Unió Nacional Espanyola durant l'operació de "reconquesta" el novembre de 1944 a la Vall d'Aran.

- A l'acte de Can Batlló, ens vares advertir del perill actual de l'extrema dreta. Com ho argumentes? Com veus la situació avui?
La burgesia ha optat per fer cavalcar de nou els monstres del feixisme. A tot arreu reforça les bandes de camises marrons. Ho hem constatat a Ucraïna. Ho veiem a França. Una onada reaccionària gela Europa. Donada la seva crisi general, ha d'aixafar qualsevol protesta contra les seves decisions i els desastres que provoca a la població. I el feixisme és una de les polítiques de la burgesia imperialista. De fet, el feixisme no ens arriba, existeix ja aquí i ara, per exemple, en les decisions d'Europa a Grècia, quan el govern fou expulsat per un govern administratiu, que no prové de cap procés electoral i que les seves decisions són irrevocables. Això és el feixisme típic. Els propers combats seran molt durs. Els mateixos que no ens hi preparen, perquè defensen solucions còmodes (un món bonic, ingenu), ens disparen a l'esquena abans que s'entri a la primera línia.

- Ens has comentat que tens ganes de participar a les diferents marxes dels maquis. Per què? I a quines aniràs
El primer dia del meu retorn a Catalunya (fa dos anys i uns pocs mesos després de la meva llibertat condicional), vaig fer un homenatge molt personal a Ramon Capdevila "Caracremada" anant al seu lloc de naixement i a on va ser assassinat per la Guàrdia Civil prop de Castellnou. Fou una necessitat molt personal per trobar els camins de la muntanya on vaig seguir els passos dels maquis. Les petjades de Ramon em van portar a les mines de Fígols, on va esclatar la primera insurrecció comunista llibertaria... Vaig estar allà l'estiu passat pel aniversari de la seva tràgica mort a l'agost de 1963, amb els companys de Berga i del Bages. Al juny, també vaig anar a la marxa del maquis del col·lectiu "A les Trinxeres" de Ponent. Mentre pugui caminar, donaré testimoni d'aquesta generació de maquis i compartiré aquesta memòria amb els més joves. He d'assumir el rol d'enllaç i passador. Aquest any, participaré a la Marxa d'homenatge als maquis de l'Alt Empordà (2), del 16 al 18 maig.

- Què en penses de independència de Catalunya?
En primer lloc i per principi, defenso el dret a la llibertat dels pobles. Sóc bàsicament un antiimperialista i anti–colonialista, igualment sóc un lluitador antifeixista. Però això no és suficient. Doncs, en segon lloc, jo defenso més que qualsevol altre cosa els interessos i objectius del proletariat, i avui el proletariat és una classe mundial i globalitzada com mai abans. I la seva hora s'acosta. Si la meva afecció a aquest segon punt és estratègica, el primer punt és tàctic. No hi pot haver cap confusió entre els dos. No hi ha equivalència. No poden ser abordats en el mateix pla. Ni oposats per principi.
Jo crec que els revolucionaris han d'implicar-se i estar presents en el procés de descolonització. Madrid no pot acceptar-ho i s'hi oposarà amb totes les armes possibles i imaginables. Ja no tenen res a oferir, excepte els fonaments de la transició traïdora (la monarquia, la Constitució, etc...). Només els queda la força. I jo crec que la burgesia catalana possiblement claudicarà per evitar una confrontació real. I llavors el poble convençut dels seus drets es girarà cap als que siguin capaços de fer front a la coalició burgesa. La nostra funció serà la de conduir l'alliberament cap a experimentacions socials i de retrobar així l'experiència històrica del proletariat revolucionari a la ciutat de Barcelona.

- Has vingut moltes vegades a Barcelona. Com la veus avui?
He estat venint regularment a Barcelona aquests dos últims anys. He constatat en alguns mesos l'explosió qualitativa del moviment de base: les ocupacions, els llocs d'autogestió, la politització de grans sectors del moviment, la seva capacitat de construir una verdadera autonomia política...
Del meu últim viatge a principis d'abril vaig tornar molt entusiasmat. De moment m'ha costat alinear-me a un marc de la situació (heretat d'un cicle de lluita acabat i d'una antiga experiència pràctica) sobre les diferents possibilitats de desenvolupaments antagònics actuals. Intento aprendre de forma ràpida i submergir-me profundament en les noves radicalitats per tal de fer aprofitar l'experiència de tota una generació sencera, la dels anys 60-80. Les condicions socials i polítiques, que varem conèixer han canviat. Està clar. Avui estan portades a l'extrem després del cicle neoliberal. Aviat caldrà prendre decisions i aquestes seran exigents.

- Ens pot parlar del tercer llibre de memòries que l'editorial Virus ha traduït i publicarà recentment?
La trilogia *De memoria* explica els 10 anys de lluita d'un grup d'estudiants que tenien 16 anys al maig de 1968. Vivíem a Tolosa de Llenguadoc, la capital de la segona Espanya, la capital dels "rojos" i els maquis. Intento de fer reviure un ambient i el nostre esperit de protesta radical, caòtica i violenta. Explico el camí recorregut cap a una major autonomia política, enmig de les velles organitzacions de Maig del 68 i l'ofensiva general de l'autonomia en els anys 1977-78. El tercer volum tracta principalment de l'any 1974 i el paper de la nostra facció en exMIL i GARI... I com varen intentar salvar en Puig Antich i alliberar els companys empresonats. Intento fer el text molt viu, demostrant així que les nostres lluites no eren mortíferes, sinó tot el contrari, estaven impregnades de comunitat, alegria i alliberament. La resignació i la protesta reglamentada (i acceptable) són mortíferes. I en morim... probablement més que d'una bala.

- De què te'n penedeixes al llarg de la teva vida?
Per exemple, acabo el llibre *De memòria III* amb un penediment: varem anar a Madrid a preparar l'operació contra Arias Navarro. I no haver matat l'Arias Navarro, aquest fet em molesta molt. Varem ser delatats pel "Barbas", l'antic dirigent de transport de la CNT de Barcelona, que era un infiltrat.

- Ens pots explicar aquesta història
Eren fets del 1977, ja mort Franco. Vam trobar Arias Navarro en la primera fase de transició. Just després de l'indult. Hi havia grups autònoms a Madrid, a Barcelona. Algú ens diu que sap on localitzar a Arias Navarro. Treballava al carrer Atocha. Ens donen la informació a Tolosa. T'imagines? La localització d'Arias Navarro! El Botxí de Màlaga, un torturador i moltes coses més. I nosaltres diem: "Endavant. No només pel Puig. Hi anem, ho fem i ens la juguem!". Això volia dir que ja estem en una altra lògica, una lògica de guerrilla.
Havíem fet un salt. Així, la historia dels estudiants de batxillerat que progressa amb els anys s'ha acabat. Fi de la trilogia. Hem arribat a la maduresa, a l'acompliment. Estem madurs. La història dels GARI és una historia molt bella.

Twitts de Jean Marc Rouillan @J_M_Rouillan:
Enrecordem-nos de les idees de les Mujeres Libres: paritat de drets, contra la prostitució i el patriarcat, educació llibertària
Quan més l'orgull de l'edifici sigui gran, més bonica serà la seva caiguda
La lluita armada és necessària a algun moment del procés revolucionari.
2 ex obrers del GAD s'han suicidat. El Patronat és el responsable. Qui la fa, la pagarà.

(1) De memòria II. El duelo de la inocencia un dia de septiembre de 1973 en Barcelona.Editat per Virus. Llibre sobre el MIL i Barcelona, on explica la vida i lluita amb els seus companys del MIL, sobretot amb en Salvador Puig Antich i en Jean Claude Torres, Cricri, amb qui convivia.
(2) Marxa d'homenatge als maquis de l'Alt Empordà. Capmany 16-18 maig. Programa: http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article9994

>> LES FRASES...

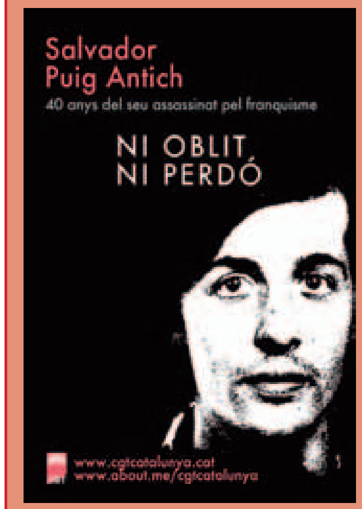

"Defenso més que qualsevol altra cosa els interessos i objectius del proletariat"

"Un moviment revolucionari no pot existir com a projecció d'un alliberament futur sense tenir una poderosa memòria. No hi ha memòria fora de l'acció i de la realitat"

"Una onada reaccionària gela Europa. I el feixisme és una de les polítiques de la burgesia imperialista"

SENSE FRONTERES

Qatar i la Unió dels Emirats Àrabs estan emprant els seus fons sobirans per augmentar la seva presència a l'economia occidental, amb l'adquisició de deute sobirà i l'entrada a grans empreses transnacionals

Barra lliure a les inversions de les 'petromonarquies'

Marc Font

Gràcies als monumentals excedents de divises acumulats amb les exportacions de petroli i gas, els fons sobirans de Qatar i la Unió dels Emirats Àrabs (UEA) estan augmentant de manera imparable el seu pes a les economies occidentals, també a casa nostra. La crisi els ha obert les portes i el seu aterratge està sent aplaudit per una classe governant que mira a l'altra banda a l'hora de denunciar les vulneracions dels drets humans d'aquestes dues riquíssimes dictadures àrabs, que avui juguen un paper clau en el capitalisme lobal.

Qatar Airways és omnipresent al Futbol Club Barcelona. L'acord de patrocini entre l'aerolínia qatariana –propietat del govern de l'emirat– i l'entitat esportiva va entrar en vigor l'1 de juliol i, des d'aleshores, la publicitat de la companyia apareix a la samarreta de l'equip de futbol, a la façana del Camp Nou, a les graderies de l'estadi i al museu del club. A canvi, el Barça s'embutxacarà 95 milions d'euros fins al 2016, que poden arribar als 100 si el primer equip de futbol és capaç de guanyar la Lliga de Campions durant els propers tres anys.

L'aliança amb el riquíssim emirat del golf Pèrsic va començar el 2010, quan el club va signar un acord amb Qatar Sports Investments, segons el qual el patrocinador de l'equip de futbol seria Qatar Foundation. Aquest estiu, en una mostra de la creixent comercialització de l'entitat, s'ha canviat la fundació per l'aerolínia, fet que no deixa de ser un nou salt endavant en l'estratègia de l'emirat per guanyar visibilitat i influència a escala planetària, de la mà d'una marca global com és el Barça.

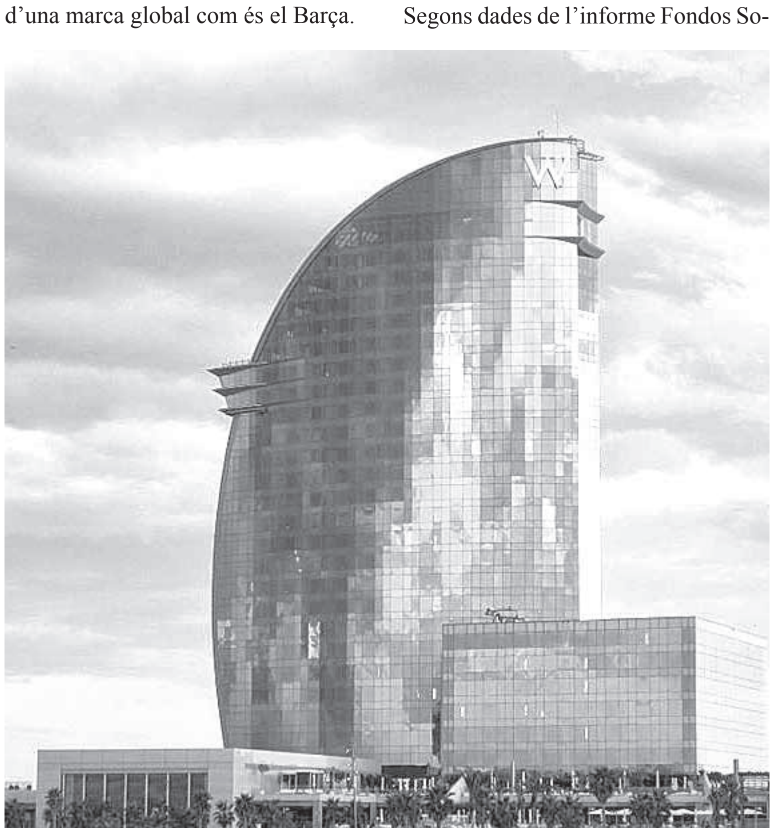

Més enllà de vincular-se a potents entitats esportives, tant Qatar com la Unió dels Emirats Àrabs (UEA) estan emprant els respectius fons sobirans per augmentar la seva presència a l'economia occidental, amb l'adquisició de deute sobirà i l'entrada constant a grans empreses transnacionals. Els Països Catalans no s'escapen de la tendència i cada cop hi són més nombroses les inversions provinents dels dos estats mencionats, unes inversions que són aplaudides tant pels governs –autonòmic i estatal– com pels think tanks ultraliberals i les escoles de negocis –que no amaguen la seva intenció d'instal·lar sucursals a la península Aràbiga–, amb l'argument que contribueixen a generar ocupació. Però, realment, és tan positiva la creixent participació dels governs de Qatar i els Emirats Àrabs a les nostres economies?

Part fonamental dels 'mercats'

Els fons sobirans pertanyen als estats i s'encarreguen de gestionar els excedents de les divises obtinguts amb les exportacions –en el cas de Qatar i la UEA, bàsicament gas i petroli. En paraules de l'economista i membre del Seminari Taifa Josep Manel Busqueta, el que busquen les petromonarquies àrabs és "intentar desvincular la capacitat de reproducció del seu model social i econòmic de la seva dependència dels recursos energètics". Dit d'una altra manera, pretenen diversificar l'economia. Per fer-ho, desenvolupen dos tipus de polítiques, l'estalvi d'una part de la reserva de divises i la inversió en "actius a escala global que poden servir de riquesa patrimonial futura".

Segons dades de l'informe Fondos Soberanos 2012, elaborat per Esade amb la col·laboració de l'agència pública Invest in Spain, actualment, al món, hi ha 73 fons sobirans, que gestionen un capital d'uns cinc bilions de dòlars (3,7 bilions d'euros), més del doble que els hedge funds (fons d'alt risc). Per tant, constitueixen una part fonamental del que anomenem mercats i el seu desembarcament en massa a les economies occidentals els darrers anys, aprofitant la crisi, la lliure circulació del capital i l'augment dels preus energètics –que els ha permès incrementar els excedents disponibles–, ha estat bàsic per garantir la continuïtat del capitalisme global. Busqueta afegeix que "es pot dir que actuen com a depredadors allà on hi ha un actiu que pot tenir valor per a ells en el futur i, en societats com la nostra, àvides de liquiditat, es troben amb moltes opcions d'inversió". I, certament, les estan aprofitant.

Qatar Investment Authority (QIA), el fons sobirà de l'emirat, gestiona 100.000 milions d'euros i, el mes de juny, a través de la seva filial immobiliària, Diar Rial Estate, va comprar l'Hotel W –conegut popularment com Hotel Vela– de Barcelona per 200 milions d'euros. Des de fa dos anys, també és el propietari de Marina Tarraco, el port esportiu de luxe de la ciutat, pel qual va desemborsar 65 milions. A això, cal sumar-hi el control del 8,4% d'Iberdrola per part de Qatar segon accionista de l'elèctrica. Iberdrola és propietària de la central nuclear de Cofrents (Vall d'Aiora) i té el 15% d'Ascó II i el 28% de Vandellòs II, a banda de tenir dos parcs eòlics a la Conca de Barberà, una central de cicle combinat a Tarragona, una altra a Castelló i diverses hidroelèctriques al País Valencià.

Pel que fa a la UEA, va adquirir l'aeròdrom i el circuit dekàrting d'Empuriabrava a través d'un fons sobirà, amb l'anunci de convertir-lo en el centre de paracaigudisme més gran del món; també controla la terminal de contenidors del port de Tarragona amb DP World –operador logístic propietat del govern de Dubai; disposa de diversos immobles a Sant Cugat i a Barcelona i, des del desembre de l'any passat, domina AlDahra Fagavi, fruit de la fusió d'una empresa àrab amb quatre agrícoles catalanes. Gairebé tota la producció, bàsicament farratge, s'exporta i serveix per alimentar camells i vaques de l'Emirat, on s'està impulsant la indústria làctia local.

Patrimoni productiu amenaçat

Tot apunta que la presència d'interessos de Qatar i els Emirats continuarà augmentant els propers mesos, si més no a Catalunya. El mes de juny, Joan Josep Berbel, director d'Invest in Catalonia, l'organisme de la Generalitat encarregat d'atreure inversions estrangeres, va assegurar al diari Ara que treballen a mitja dotzena de projectes provinents dels dos països. Quatre mesos abans, la UEA va estrenar el seu consolat a Barcelona, fet que demostra el creixent interès pel territori.

En una resposta escrita a un qüestionari de la Directa, Berbel afirma que la relació d'Invest in Catalonia amb Qatar i els Emirats "és limitada", tot i que Acció –l'agència de suport a l'empresa catalana, de la qual depèn Invest– té un centre de promoció de negocis a Dubai (UEA). L'alt càrrec afegeix que treballen "per atreure inversions productives, que no estiguin en competència directa amb el teixit productiu local i creadores d'ocupació neta, estable i de qualitat", fet que, segons ell, limita l'interès dels fons sobirans dels dos països àrabs.

En opinió de l'economista Joan Manel Busqueta, el principal risc de l'aterratge creixent dels fons sobirans és el que "representa per a una societat perdre el seu patrimoni productiu", de manera que "passem a estar en mans d'uns interessos que no són de la ciutadania". Segons el membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa, l'arribada d'aquestes inversions "forma part d'una reestructuració del capitalisme global, de manera que el patrimoni de la col·lectivitat és transferit cap a petites elits", un procés que acaba deixant la ciutadania amb possibilitats "molt reduïdes" de posseir "patrimoni productiu". També s'associen a una pèrdua de sobirania i, de fet, diversos informes adverteixen que els fons sobirans "poden exercir pressió sobre un altre Estat a través de l'adquisició de deute públic i amb l'adquisició de paquets accionarials significatius d'empreses privades que presten serveis essencials", com seria el cas d'Iberdrola.

Una altra de les denúncies habituals és que els fons sobirans de les monarquies àrabs són molt opacs i no actuen pas en benefici de la població, sinó de l'elit familiar que controla aquests règims dictatorials, situació que es dóna tant a Qatar com a Dubai i Abu Dhabi (dos dels set emirats que conformen la UEA). "No són fons que tinguin un sentit social, ni per a nosaltres ni per a les societats de les quals emanen", afegeix Josep Manel Busqueta.

El periodista català Món Sanromà, que va viure dos anys a Qatar, rebla que, darrere les inversions, també hi ha una estratègia política de màrqueting, ja que serveixen per "comprar el beneplàcit dels governs (occidentals), que no diran res dolent d'ells". L'aterratge dels milionaris fons sobirans àrabs va acompanyat, gairebé, d'una catifa vermella per part del les nostres governants que, com passa a la resta de la UE, els reben amb els braços oberts sense esmentar ni una sola paraula de la vergonyant situació dels drets hu-

mans a Qatar i els emirats.

Esclavisme modern per construir les instal·lacions del Mundial

Durant un mes de l'any 2022, Qatar serà, sens dubte, un dels epicentres mediàtics mundials. El motiu serà la celebració de la 22a edició de la Copa del món de futbol, que tindrà l'emirat com a seu. La FIFA li va atorgar l'organització de l'esdeveniment el desembre de 2010, fet que es va interpretar com una nova mostra de la creixent influència internacional del petit país (11.570 quilòmetres quadrats, una tercera part de Catalunya) de la península Aràbiga.

Des d'aleshores, les ombres al voltant del Mundial de futbol de Qatar no han deixat d'augmentar. El gener d'enguany, la revista France Football va treure a la llum la suposada compra de vots per part de l'emirat per garantir la seva elecció com a seu del campionat esportiu. El presumpte escàndol de corrupció, batejat com a Qatargate, es pot considerar fins i tot un assumpte menor al costat de les lamentables condicions laborals de la gran majoria de les treballadores immigrades al país, retratades amb tota la seva cruesa el 25 de setembre pel diari The Guardian. Es parla de més de mil treballadors morts en les obres de construcció d'infraestructures del Mundial.

Una investigació del rotatiu britànic va concloure que, durant l'estiu passat, almenys un treballador nepalès va morir cada dia a les obres de les infraestructures per a la Copa del món.

Entre d'altres abusos, moltes persones nepaleses –la comunitat més nombrosa entre les immigrades a l'emirat– han denunciat que no han rebut el sou durant mesos, que se'ls han confiscat els passaports –fet que les converteix, de facto, en treballadores il·legals– i que no tenen accés a l'aigua durant les llargues jornades laborals que fan, que poden estendre's fins a 12 hores sota temperatures extremes en ple desert.

A banda, moltes d'aquestes persones viuen en unes condicions deplorables, amuntegades a les habitacions d'uns barracons que conformen una espècie de camps de treball i on, sovint, segons denuncia Amnistia Internacional (AI), ni tan sols funciona l'aire condicionat.

Les treballadores immigrades constitueixen el 94% de la força laboral de Qatar i la majoria, provinents del Nepal i de països del sud-est asiàtic, són víctimes d'abusos greus, fins i tot viuen en condicions de semiesclavatge. "Hi ha una maquinària legal d'explotació", resumeix a la Directa el periodista Món Sanromà, que va viure dos anys a l'emirat i és autor de Qatar. El païsmés ric del món (Edicions de 1984). El paradigma és el sistema kafala, segons el qual les empleades no qualificades han de vincular la seva residència legal a un sponsor, de manera que no poden canviar de feina ni sortir del país sense el consentiment del seu superior.

Moltes han contret grans deutes amb l'sponsor que les va reclutar i, en conseqüència, es veuen forçades a treballar sense rebre un salari a canvi, fet que constitueix una forma moderna d'esclavisme, segons la Confederació Sindical Internacional (CSI). Quan cobren, reben sous que no superen els 200 euros mensuals, tot i que sumen més de 60 hores de feina cada setmana. En contrast, la població amb nacionalitat qatariana –el 15% dels dos milions d'habitants de l'emirat– té la vida resolta, gràcies a unes enormes ajudes públiques, pagades amb els beneficis dels hidrocarburs.

Discriminació de la dona

L'actual legislació laboral qatariana, aprovada el 2004, estableix un màxim d'hores treballades per setmana, vacances pagades i la garantia de la salut i la seguretat de les treballadores, però diferents investigacions d'organitzacions com Human Rights Watch (HRW) o AI han constatat l'incompliment reiterat de la normativa. Al seu darrer informe anual, AI també exposava que la llibertat d'expressió continua sent reduïda a l'emirat, que es mantenen casos de tortura a persones detingudes o que les dones encara pateixen discriminació legal. La llei de família estableix que, a elles, els és més difícil accedir al divorci que als homes, a banda de deixar-les en un clar desavantatge econòmic si se separen.

Els drets polítics també són inexistents en un país sense partits ni eleccions. Però, mentre continuï la seva puixança econòmica, sembla impossible que les vulneracions dels drets humans que es cometen a Qatar es posin damunt la taula a cap fòrum internacional. En comptes d'això, el país és premiat amb l'organització del Mundial de futbol.

La persecució d'activistes dels Emirats

Les vulneracions dels drets humans i les condicions laborals draconianes –que, sovint, freguen l'esclavisme–per a les treballadores migrades del sud-est asiàtic també són moneda habitual als Emirats Àrabs Units (EAU), un Estat que –com Qatar– basa la seva monumental riquesa en l'explotació dels hidrocarburs sobre els quals s'assenta. Abu Dhabi i Dubai, els dos emirats més rics i coneguts dels set que conformen l'Estat, concentren la major part de denúncies per abusos als drets de les treballadores, uns abusos que –segons informes d'AI i HRW– van des del treball forçat fins a la confiscació del passaport, passant per jornades maratonianes a canvi de salaris miserables.

Globalment, el respecte als drets humans als Emirats dista molt de ser òptim. L'informe anual d'Amnistia Internacional, publicat el mes de maig de 2013, destacava que la restricció a les llibertats d'expressió i associació estava creixent, que es van imposar 21 penes de mort durant el 2012 i que la discriminació legal i pràctica de la dona persistia. El juliol passat, més de 65 activistes van ser condemnades a presó, algunes d'elles amb penes de quinze anys, sota l'acusació de planejar un cop islamista, fet que es considera una represàlia per reclamar reformes democràtiques a la dictadura presidida pel xeic Khalifa.

** Article publicat al número 332 del setmanari Directa.*

La Cimera UE-EUA a Brussel·les accelera negociació comercial atemptant contra els drets i la democràcia

Gabinet de Premsa Confederal de la CGT

En ocasió de la Cimera UE-EUA i la visita del president nordamericà, Barack Obama, a Brussel·les, organitzacions socials van expressar el seu rebuig a les negociacions del Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions (TTIP).

El passat 26 de març, organitzacions socials i sindicals (entre elles la CGT) van lliurar una carta en les seus de la Comissió Europea a Madrid i Barcelona destinada a Francisco Fonseca Morillo, Director de la Representació Permanent. Amb això es sumaven a la campanya internacional en oposició a les negociacions comercials que tenen lloc de forma antidemocràtica i a esquena de la societat.

El Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions entre la Unió Europea i els Estats Units (TTIP) suscita una creixent oposició a banda i banda de l'Atlàntic. Grups de la societat civil de la Unió Europea i d'EEUU han expressat la seva preocupació per una possible eliminació de salvaguardes i la degradació de normes i regulacions en matèria social, laboral, alimentària, mediambiental, sanitària i energètica.

S'albira una retallada generalitzada dels drets fonamentals de la població i un poder d'influència sense precedents per a les grans corporacions. El TTIP permetria als inversors reclamar indemnitzacions com resultat de regulacions, lleis, normatives o altres decisions governamentals que tinguin l'efecte de reduir les seves oportunitats de lucre. Degut al fet que gairebé totes les mesures de l'administració poden ajustar-se a aquesta definició, les polítiques públiques han estat objecte de demandes inversor-Estat en tot el món.

Segons les filtracions de documents "secrets", diverses regulacions previstes pel TTIP serien contràries al Pacte Internacional dels Drets Econòmics, Socials i Culturals (PIDESC). A més, els possibles impactes del Tractat sobre les regles de seguretat alimentària afectarien directament a les i els consumidors causant problemes de salut. En l'àmbit de la salut i de l'educació pública, el Tractat reforçaria la liberalització dels mercats de serveis, és a dir, una major privatització dels serveis públics, a pesar que una àmplia majoria de la població s'oposa rotundament a això.

Finalment, en un context d'economia de casino financer i responsable de l'actual crisi, que impacta greument en els drets bàsics de la població mitjançant les retallades actuals, preocupa l'objectiu del TTIP de liberalitzar àdhuc més els serveis financers que podria impedir a l'administració regular el sector financer, restringir fusions i adquisicions, establir impostos i taxes a bancs i transaccions financeres, així com establir un control dels capitals.

L'eliminació dels controls sobre el capital i la liberalització dels serveis financers ha exacerbat la crisi del deute europeu. La consegüent imposició de privatitzacions, el desmantellament de les lleis de protecció laboral i les dràstiques retallades socials –mentre els bancs que van alimentar la crisi segueixen protegits per les lleis comercials- són un reflex de l'impacte devastador de les normes comercials.

Davant aquesta situació, les organitzacions de l'Estat espanyol demanden la paralització immediata de les negociacions del TTIP. Així mateix han emprès una àmplia campanya de denúncia i mobilització a nivell europeu i transatlàntic, amb l'objectiu d'evitar que la signatura del Tractat tingui lloc. En la mateixa línia, han reivindicant la urgent necessitat d'un Mandat de Comerç Alternatiu i una revisió de l'actual règim comercial que desemboqui en alternatives basades en la democràcia, cooperació, participació real, drets humans, justícia social, igualtat de gènere i sostenibilitat.

Per a més informació:
http://bilaterals.org/?-TTIP-&lang=es
http://noalttip.blogspot.com.es

SOCIAL

Exigim transparència en la gestió d'un bé públic com l'aigua, cal acabar amb la corrupció i les mentides. Prou d'especular i fer negocis en contra dels interessos del conjunt de ciutadans i ciutadanes

Re-privatització d'ATLL

El proper estiu 5 milions de ciutadans i ciutadanes pagarem encara més per l'aigua a la província de Barcelona

Secció Sindical CGT ATLL

La Secció Sindical de CGT a ATLL Concessionària vivim cada dia esdeveniments que tenen repercussions directes sobre la ciutadania i veiem, com a treballadors/es, com el nostre futur esdevé més negre. Aquests són els motius principals pels quals volem advertir a la ciutadania.

Tal com hem vingut informant una altra empresa intermediària en la potabilització de l'aigua a la província de Barcelona cobrarà el seu marge de benefici incrementant així el preu de les nostres factures d'aigua.

El pla de traspassar l'explotació del servei públic que fa ATLL Concessionària a l'empresa Operadora ATLL és ni més ni menys una altra forma de garantir-se el repartiment de dividends d'una manera ràpida i segura. Acciona Agua (soci participant a ATLL Concessionària) està planificant una operació d'aquesta envergadura únicament pel benefici que li reporta especular amb un bé essencial sostret a la ciutadania. L'existència d'una altra empresa en la cadena del servei d'abastament d'aigua potable és totalment innecessària. La cobertura del servei ja era eficient quan ATLL era una empresa pública i continua essent perquè els/les treballadors/es tenim sobrada experiència en els processos de potabilització d'aigua. Pel que fa a la Generalitat, l'aliada d'ATLL Concessionària als tribunals contra AGBAR, restarà saber si donarà l'autorització.

Recordem que el Govern, qui va redactar els plecs al concurs de concessió, qui va redactar la llei Òmnibus i qui va canviar el Decret legislatiu 3/2003 en matèria d'aigües de Catalunya, ja donava dues opcions als licitadors per fer negoci amb la venda d'aigua i l'energia. Una de les opcions és la subcontractació de serveis, obres i subministraments (Clàusula 48) i una altra, cedir a un tercer la concessió (Clàusula 49).

És a dir, la re-privatització estava garantida per als licitadors com una cirereta més del pastís. Segons sembla Acciona ha optat per la primera opció, ja que possiblement la segona té massa requisits, això no vol dir que la primera no sigui qüestionable. Acciona subcontracta serveis sota el nom d'operació i manteniment quan en realitat podria estar cedint-ne la concessió a un tercer.

L'Administració competent per donar l'autorització d'aquest nou negoci és el Departament de Territori i Sostenibilitat qui de moment manté silenci però esperem ens informi d'algunes qüestions en la reunió prevista amb el Secretari General, Sr. Pau Villòria, el proper dia 9 d'abril.

Les incògnites al voltant de la re-privatització de la gestió de la Xarxa Ter-Llobregat no eclipsa la pressa d'Acciona en tancar acords amb els treballadors d'ATLL, per presentar-los, junt amb el seu projecte de negoci, a la Generalitat. Aquesta maniobra ha estat possible gràcies a la comissió creada per CCOO-UGT-ATLL-Acciona Agua què no han respectat l'Estatut dels Treballadors, ni en terminis, ni en informació. La CGT va quedar totalment exclosa d'aquesta comissió i de qualsevol informació existent. Però per donar legitimitat i obtenir la pau social la comissió esmentada signa un preacord de pseudo garanties a quatre bandes, què haurà de ser acceptat per l'assemblea de treballadors/es. Les consignes de l'empresa amb col·laboració amb CCOO i UGT donen el seu fruit.

El preacord s'ha donat per acceptat, tot i que va ser aprovat per menys del 43% de la plantilla en unes votacions promogudes per correu electrònic per CCOO i UGT, sense les garanties del vot lliure, directe i secret. Un preacord nascut d'una comissió que han mantingut en tot moment el mutisme amb els/les treballadors/es i amb part dels membres del comitè d'empresa.

No podem callar quan veiem tanta desinformació i ocultisme, exigim transparència per l'aigua que bevem. Fora la corrupció i les mentides. Prou d'especular i fer negocis amb un bé públic.

BALA PERDUDA

Que sí, que no...

Toni Àlvarez

Fa justament un any es va filtrar a la premsa que el port de Tarragona tornaria a ser base operativa de la US Navy. Es deia que l'Autoritat portuària de Tarragona havia obert negociacions amb l'ambaixada dels EEUU per oferir els seus serveis. I la premsa anava plena, aquells dies de fa just un any, dels beneficis que tal arribada provocaria a la ciutat: una pluja de milions d'euros sobre els negocis i botigues de la ciutat. En aquell moment, a la Coordinadora, ens vam mobilitzar parlant amb el màxim d'entitats i moviments socials, on la majoria ens expressaven el seu rebuig. Cert és que no vam preguntar a CiU ni al PP, i aquest tema es va anar diluint com un sucre en aigua.

El cas és que el 13 de febrer d'enguany el Diari de Tarragona donava l'exclusiva de l'arribada del portaavions de propulsió nuclear USS Dwight Einsehower, i ens delectava amb uns dies de "noticies" sobre els beneficis econòmics i socials d'aquesta nova arribada. Pocs mitjans es van fer ressò aquesta vegada de la filtració que donava per quasi fet l'arribada en dos mesos del portaavions, oferint tota una estratègia d'intel·ligència militar, perdó per l'oxímoron. Sí que va haver-hi més ressò quan, pocs dies després, es desinflava el globus perquè -algú s'havia adonat ara- el conveni bilateral entre governs no permetia l'entrada de vaixells amb propulsió nuclear al port de Tarragona... De moment.Al llarg d'aquests darrers mesos, la Coordinadora ha mantingut diverses entrevistes amb en Quim Nin, el delegat del govern de la Generalitat, en Jordi Sierra, el subdelegat del govern de Madrid i la regidora i portaveu de l'Ajuntament, Begoña Floria. I la resposta ha sigut, en tots tres casos, similar: que no tenen molt a dir perquè "no tenen constància" o bé "no saben res", i que en qualsevol cas han d'acatar la normativa internacional. Podríem dir que sí que hi ha una novetat, que ens va fer saber el subdelegat del govern, i és que, per acollir aquest tipus de vaixells de propulsió nuclear, caldria el "consens" entre l'Ajuntament com a govern local, la Generalitat com a govern autonòmic i el govern espanyol. Tots tres nivells de l'administració haurien d'estar d'acord i demanar-ho explícitament.

No deixa de ser rellevant que és la primera vegada que oficialment i pública alguna institució digui obertament que cal aquest consens per permetre atracar vaixells de guerra de propulsió nuclear al port de Tarragona. No sabem què ha passat entre aquestes tres institucions en aquest temps; semblava que hi havia acord... o no. Ningú no sabia res, però tothom estava al corrent. Totes tres institucions tenen clar que el Port és simplement un gestor d'una infraestructura i, a la vegada, el braç executor de les ordres o els consensos polítics. La premsa ha fet el paper de "correveidile" dels interessats, jugant la partida com un croupier, repartint joc, augmentant expectatives, generant "Il·lusió", tot molt a l'estil BCN World, d'acord amb els temps que corren per les nostres contrades.

S'ha de reconèixer que era difícil, a priori, que es posessin d'acord tres institucions governades per tres partits polítics diferents. No sabem qui ha trencat la partida, la Begoña Floria, des de l'Ajuntament, diu "que està a favor de la cultura de la pau" tot i "no declarar-se antimilitar". A CiU tenen als seus think tank, experts en defensa, elucubrant amb la futura incorporació a l'OTAN de la Catalunya independent, i al govern central, què podem esperar d'un ministre que ha sigut, fins fa dos dies, conseller d'empreses d'armament?

Des de la Coordinadora pensem que l'arribada de vaixells de propulsió nuclear al port és una escalada en la militarització de la ciutat, a més d'alertar dels perills que comporta per a la població i el medi la presència d'aquest tipus de vaixells. Però no volem deixar de denunciar la presència de vaixells militars al port de la nostra ciutat que, sense propulsió nuclear, continuen portant armament, destrucció i imperialisme per la mediterrània, i no els presumptes beneficis econòmics que no van més enllà dels bordells i les cadenes de menjar ràpid.

No sabem qui mou realment els fils dels interessos d'aquesta desitjada arribada de la US Navy. Sí que sabem que la mobilització i el posicionament de bona part de la ciutadania permet fer front a les ànsies militaristes i econòmiques dels que volen fer negoci amb el que sigui, sense escrúpols.

Aquesta setmana està a Palma de Mallorca el portaavions USS Harry S. Truman, deixant una presumpta pluja de dòlars que la premsa anunciarà amb un rigor propi de Golden Sachs, tot oblidant el multimilionari cost de la maquinària de matar que alberga i transporta els "pacifistes" del nou ordre mundial. Soldats que vénen o van a algun teatre d'actuacions internacional on pacificar a cop de dron. Aquesta és la nova cultura de la pau global.

Concentració de protesta per la visita del Ministre Gallardón a Barcelona

CGT Barcelona

Més de 400 persones van protestar el passat 12 de març, seguint la crida de CGT Barcelona i altres moviments socials, en l'acte organitzat per ESADE-Fòrum a Barcelona en el qual participava el Ministre de Justícia Ruiz Gallardón. Durant la concentració li vam mostrar el nostre rebuig a la llei de l'avortament, la llei de taxes judicials i la seva participació en la llei mordassa, fets que per a nosaltres el converteixen en persona "non grata".

A la concentració vam assistir-hi membres de CGT, la PAH, comissió de la gent gran, iaioflautes, treballadors de l'administració de justícia i altres organitzacions socials de la ciutat.

La visita del ministre Ruiz Gallardón a Barcelona va ser contestada amb una protesta per fer-li saber que no és ben rebut, la seva actitud a la llei de l'avortament, la llei de taxes judicials

i la seva participació en la llei mordassa, el converteix en persona " non grata ".

Gallardón és el ministre-capitost, influenciat per la església fonamentalista i la dreta més cavernària, l'atac per retallar la llei de l'avortament, robant a les dones el dret a decidir sobre el seu propi cos. És una altra llei classista, mentre les dones de l'alta societat no tindran problemes per avortar, don diners ho solucionarà tot, les dones de la classe treballadora, parades, etc. veuran minvades les seves possibilitats d'accedir a un dret, arrencat durant el postfranquisme i que ara els seus descendents volen recuperar.

Gallardón és un dels artífexs juntament amb el ministre de l'Interior de la Llei mordassa que pretén coartar, intimidar, prohibir, multar, empresonar, ... reprimir qualsevol indici de protesta contra les injustícies i les desigualtats en aquesta societat en què la classe poderosa es aquesta enriquint cada vegada més, a costa del sofriment d'una majoria de la població sent cada vegada més grans les diferències entre rics i pobres, assentant un sistema d'injustícia permanent.

Gallardón, és el ministre de la injustícia, ha imposat unes taxes judicials que impedeixen a una gran part de la població l'accés a la mateixa. No obstant això forma part activa d'un govern que ha regalat una amnistia fiscal per als rics defraudadors, mentre la resta de la societat ens segueixen robant drets socials i econòmics.

Senyor Gallardón, quan s'enfrontarà contra els veritables irresponsables socials?: els defraudadors d'alt llinatge, la banca que ens ha costat milers de milions de l'erari públic, els partits polítics sostinguts econòmicament per banquers i constructors, els polítics mentiders que incompleixen les seves promeses electorals i els ministres que fan declaracions que després no compleixen, els que porten els diners als paradisos fiscals, l'església que no paga ni IBI ni IVA tot i ser propietària de milers d'edificis i terrenys però imposa la seva opinió, els que especulen amb drets bàsics com l'alimentació, la sanitat, l'habitatge, ... etc.

Senyor Gallardón no hi pinta res a Barcelona, una ciutat llibertària, progressista i revolucionària, capdavantera en la lluita pels drets socials i la igualtat, que s'ha rebel·lat sempre contra les injustícies que vostè i els seus representen.

Com que la resistència i la lluita són imprescindibles per a tenir futur, seguirem mobilitzant-nos en defensa de l'avortament lliure i gratuït, per l'eliminació de les taxes judicials i contra la llei mordassa.

IV Jornades d'Educació "Escola pública i emancipadora, sí que es pot!" el 25 i 26 d'abril a Tarragona

Deixa de ser una illa
CGT Ensenyament Tarragona

Les jornades, amb el lema "Escola pública i emancipadora, sí que es pot!" es faran a l'Escola Els Àngels de Torreforta, a Tarragona, el 26 d'abril; el dia abans, 25 d'abril, es farà una xerrada-debat a la Sala Puig Antich del local de la CGT de Tarragona.

Serà la quarta edició de les jornades i el títol triat és "Escola pública i emancipadora... Sí que es pot!".

Les jornades inclouen esmorzar i dinar i compten amb la possibilitat d'un espai per a la canalla.

Enguany, tornem a generar un moment i un espai on trobar-nos i compartir experiències educatives amb la ferma idea que, dins l'ensenyament públic, és possible realitzar pràctiques i projectes amb una mirada que s'allunya de la que concep el centre escolar com a mera transmissió de coneixements. Realitats quotidianes que es porten a terme en contextos molt diferents i que cada vegada més escoles i docents realitzen.

La proposta de les jornades és compartir pràctiques per refermar-nos, compartir bocins reals del que es fa arreu de les escoles del país, amb l'experiència que totes i tots tenim i que val la pena compartir per seguir generant coneixement. Una forma d'aprendre que reivindiquem, el pensament col·lectiu que genera riquesa social i personal.

Programa

- Divendres 25 d'abril

Xerrada-debat 19h. A la Sala Puig Antich de la CGT de Tarragona, xerrada "És possible una altra escola, pública?" A càrrec d'Enric Queralt Catà, formador de docents, ha estat inspector i mestre, ara és assessor i formador de l'Estratègia d'Impuls a la Lectura del Departament d'ensenyament, entre un llarg etcètera.

- Dissabte 26 abril

Tallers

9.30h. Benvinguda i lliurament del material.

10.00h. Tallers.

* Taller d'Infantil

"A la meva escola no faig el que vull, estimo el que faig"

Dues propostes, una mirada. Taller d'educació infantil a càrrec de Yolanda Sàez i Olga Richarte de l'escola Teresa Godes i Domènech de la Joncosa del Montmell i l' Elena Ferrer Sanpablo i la Silvia Bartés de l'escola Teresina Martorell del Vendrell.

En aquest taller podreu viure dues maneres de fer, possibles a l'escola pública, que neixen de mirar amb respecte a l'infant i concebre'l com a propi creador del seu creixement i aprenentatge.

* Taller de Primària

"L'assemblea, i tu què penses?"

A càrrec de Mònica Villena, de l'Institut-Escola Pi del Burgar de Reus. El taller presentarà una proposta de tutoria grupal a l'aula a partir d'eines per q la socialització de grup (fent servir dinàmiques de prevenció d'eines per a l'anàlisi i l'abordatge dels conflictes i la mediació) i també l'activitat de l'assemblea d'aula com a espai per a potenciar l'aprenentatge social i la vinculació, amb una orientació de pedagogia sistèmica.

També perseguim reflexionar conjuntament sobre l'element creatiu particular en l'acte pedagògic, com a fruit i part del propi procés de consciència, fugint de presentar "models per seguir" i cercant "intercanvi d'inspiració".

* Taller de Secundària

"Relacions, vincles i emocions, la sistèmica a la ciència"

Taller a càrrec de la Xesca Vela Carmona, professora de ciències a secundària i batxillerat a l'Institut Pla de les Moreres de Vilanova del Camí. En farem un treball de mindfulness per captar l'atenció pròpia, una relaxació col·lectiva i treballarem l'empatia en el grup per posteriorment crear. Sempre que s'hagi treballat una bona relació el resultat serà gratificant. Crear amb jocs i crear amb objectes. També portarà experiments científics i explicarà el power point de Ciències per al món contemporani que treballem des d'un enfocament sistèmic.

* Tallers d'Educació Especial

"Com anar sols per la vida"

Es tracta d'un taller sobre el projecte conduït per la psicopedagoga Vanessa Torres i la mestra d'educació especial Sandra Badia, que compta amb la col·laboració d'altres docents i amb el suport permanent de la direcció del centre Institut Escola Pi del Burgar de Reus.

El projecte ha rebut diverses distincions i reconeixements, entre ells el 16è Premi Batec: Experiències d'Innovació Educativa, a Lleida.

* Taller transversal

"La documentació com a eina educativa"

A càrrec de Francesca Davoli, va ser mestra a Reggio Emilia i professora de la Universat de Vic; amb Alba Roca Medina, Anna Albert Cutrina, Dani Martínez Luque i Marina Calbet Ferré, mestres d'educació infantil i alumnes del màster Educació i salut en la vida quotidiana. En aquest taller es treballarà la importància de la documentació en el dia a dia com a eina de comunicació per transmetre identitat d'escola i com a eina d'avaluació.

Tarda

16 a 18h. Parlem-ne: què i com ho podem fer?

Enguany proposem debatre i reflexionar en diferents taules rodones, un espai per compartir experiències, expectatives, neguits... sobre les nostres pràctiques educatives. Les taules s'organitzaran de forma simultània en petits grups, on hi haurà una persona dinamitzadora. S'acabarà amb un recull de les converses de les diferents taules.

Ja us hi podeu inscriure, el cost de les jornades és de 15 euros per persona amb esmorzar i dinar vegetarià inclòs. Disposem d'un espai canalla per acompanyar i vetllar els infants, si voleu fer ús d'aquest servei ens ho heu de fer saber a la inscripció i té un cost de 5 euros, tot inclòs.

La data límit per fer el pagament és el 23 d'abril. Per fer la inscripció ompliu el formulari que trobareu en el nostre web. Us hi esperem!

Organitza: Deixa de ser una illa-CGT Ensenyament Tarragona

Més informació: http://deixadeserunailla.blogspot.com

Pobresa, perill de mort

Associació Espai Democràtic Intercultural (AEDI) de Terrassa, Cornellà Sense Fronteres de Cornellà i Papers i Drets per a Tothom

El 25 de març quatre nens van morir en un incendi al Vendrell. Una tragèdia enorme. Enorme, però ni fortuïta ni inevitable.
La família afectada ocupava des de fa gairebé un any l'habitatge, del qual havia estat desnonada a l'octubre de 2011 per Bankia en no poder pagar la hipoteca. Els subministraments de llum, aigua i gas havien estat tallats. Malgrat la seva manifesta manca de recursos, la Generalitat els havia negat diverses vegades la renda mínima d'inserció (PIRMI).
El barri on ha passat la tragèdia és un focus d'atur, exclusió social i racisme on les autoritats només es presenten a l'hora de fer batudes, on els bombers no es van poder personar ni amb la rapidesa ni amb els mitjans necessaris per culpa de les retallades pressupostàries. Un municipi amb 5 regidors de Plataforma per Catalunya on la indignació dels immigrants magribins s'ha manifestat al carrer.
Amb els nens ja morts i el pare greument ferit és quan arriba l'ajuda de les administracions. Si hagués arribat abans, potser la família no hauria hagut de reocupar, en condicions molt precàries, el pis d'on havia estat desnonada, ni hauria hagut de recórrer a mètodes perillosos per escalfar-se.
La causa de la tragèdia ha estat la pobresa. I es produiran moltes més tragèdies com aquesta si no hi ha res més que bones paraules per impedir-les. El govern de la Generalitat ha hagut de reconèixer el seu error en restringir els criteris per accedir al PIRMI. Un error que moltes famílies immigrants paguen molt car encara. Malgrat això la Generalitat sembla decidida a no canviar d'actitud al buidar de contingut la ILP de la renda garantida ciutadana.
En aquesta societat, les persones immigrades són les més vulnerables i en aquest cas han estat les víctimes. No obstant això, la pobresa colpeja cada vegada més persones amb DNI espanyol i provoca víctimes mortals també entre elles.
No és només una qüestió de solidaritat - la lluita contra l'exclusió social és cosa de tots.
Per tot això vam convocar totes les organitzacions socials i totes les persones, sigui quina sigui la seva nacionalitat o origen, a l'acte que en record de les víctimes, en solidaritat amb la família i els veïns, i en reivindicació d'un major pressupost i una lluita efectiva contra la pobresa, el passat 4 d'abril a la plaça de Sant Jaume de Barcelona.
No més morts per la pobresa. No més morts per la desigualtat.

CGT presenta la Campanya d'Objecció Fiscal 2014

Gabinet de Premsa Confederal de la CGT

La Confederació General del Treball informa de la seva Campanya d'Objecció Fiscal de 2014 que portarà per lema "Desarma els teus impostos - No amb els nostres diners".
El sindicat manifesta que la forma més perversa d'extensió del capitalisme a nivell mundial és mitjançant el militarisme i la guerra, sent l'Objecció Fiscal a la Despesa Militar la posada en pràctica de la negativa a col·laborar amb aquesta injustícia.
CGT denuncia la implacable pressió fiscal de l'Estat, al mateix temps que les tremendes retallades en despesa social, de pèrdua de drets i de desmantellament del públic, i observa amb vergonya com, any rere any, es renoven enormes inversions en el més estèril de les despeses: la Despesa Militar.
Enfront d'aquest despropòsit, la ciutadania té un arma: l'Objecció Fiscal. Que no és altra cosa que la negativa a col·laborar amb l'Estat en les despeses de preparació de guerres i en el manteniment de l'estructura militar, desobeint activament en el moment de realitzar la declaració de la renda (IRPF).
Consisteix, tècnicament, a aprofitar la declaració de l'IRPF per a desviar una part de la totalitat dels impostos a un projecte que treballi en la defensa d'un progrés social solidari. La declaració de l'IRPF suposa una magnífica oportunitat de recuperar aquests diners i destinar-los a una finalitat justa.
Qualsevol persona, tingui o no ingressos, tingui o no nòmina, estigui o no donada d'alta, pot fer la declaració d'Hisenda i reclamar aquests diners a l'Estat per a desviar-lo a un projecte alternatiu per la Pau.
Les destinacions alternatives que en aquesta ocasió proposa CGT són l'Associació Mares Contra La Repressió, que té com fi facilitar suport psicològic a familiars i víctimes, igual que assessorament i defensa legal i informar a l'opinió pública de la fatal situació de la joventut, i l'Obra Social de la PAH i les Assemblees d'Habitatge, que impulsen la recuperació d'habitatges buits en mans de la banca i de la SAREB per a fer efectiu el dret a l'habitatge i contra els desnonaments.
Com portar a terme l'objecció fiscal: http://www.cgt.org.es/objecion-fiscal-2014-desarma-tus-impuestos-no-con-nuestro-dinero

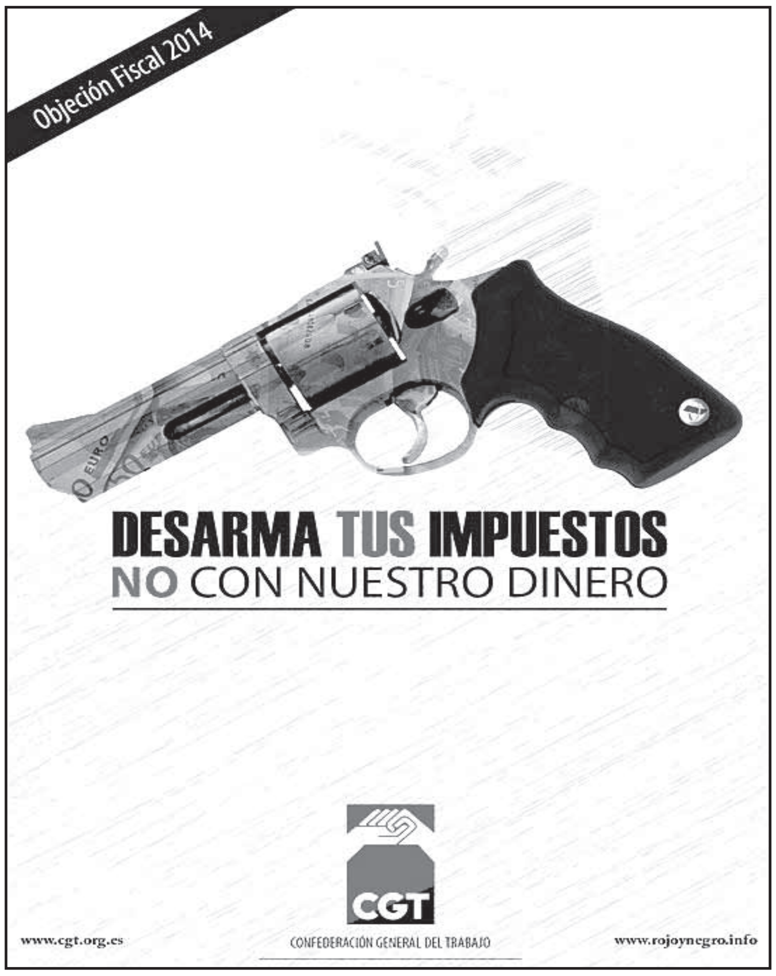

CGT davant el tràgic incendi dels Pisos Planas del Vendrell

Secretariat Permanent CGT Baix Penedès

Des d'aquesta organització, arran la tragèdia viscuda dimarts 25 passat en què moriren en un incendi 4 nens catalans d'origen familiar magrebí d'entre 3 i 12 anys, volem mostrar el nostre més sentit pesar, solidaritat i recolzament a la família, amics i a tota la comunitat magrebina del Vendrell i la resta del Baix Penedès.
Volem també remarcar que ens sembla particularment lamentable que hagi de succeir un episodi tan tràgic perquè l'Ajuntament del Vendrell faci un mínim gest de respecte envers aquesta comunitat. Fins avui, l'actuació cap aquests veïns i veïnes s'ha caracteritzat per la repulsa, la desídia davant les injustícies socials que pateixen i, per què no dir-ho, l'impuls i l'empara a la persecució polític-social d'aquestes persones. Els inqüestionables i incondicionals recolzaments de PxC en altres legislatures, han reforçat que la comunitat local ampliés la tolerància a les actituds racistes i, fins i tot, cap algunes de clares connotacions feixistes.
Considerem que és del tot desproporcionat intentar carregar contra l'actuació del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, així com dels companys i companyes del 112, que de forma continuada i des de fa molt de temps, denuncien la falta d'efectius i mitjans per a realitzar correctament les seves funcions. Com tantes altres vegades denunciem, les retallades en els serveis públics ens estan matant, de ben diverses maneres. I el tràgic succés dels Pisos Planes ens ho confirma altre cop.
Però s'ha d'assenyalar que les retallades són selectives i tenen una clara intencionalitat política. Podem observar que allà on no es retalla és, per exemple, en el nombre d'efectius policials, concretament en el Cos dels Mossos d'Esquadra, que s'ha destacat de fa temps, a la nostra comarca, per actuacions més que qüestionables i intolerables, moltes de les quals pendents de resoldre als Jutjats d'aquest municipi.
No tenim el menor dubte que la pèrdua lamentable d'aquests 4 nens era totalment evitable si s'hagués apostat des de fa anys per polítiques integradores, en comptes de fomentar una situació d'apartheid com la creada a El Vendrell.
L'exclusió en què viu una gran part dels nostres veïns i veïnes d'origen magrebí no és simple casualitat, que una gran majoria visqui segregada en un mateix barri del nostre municipi tampoc. La idea de formar ghettos que dificultin la seva integració social, alhora que, cínicament des del consistori i els sectors socials que emparen aquesta segregació, se'ls exigeixi que s'integrin i se'ls acusi de no voler ferho, és una idea redundant força comuna.
No podem seguir creient que els treballadors i treballadores immigrades són les culpables d'aquesta estafa dita crisi, ni tampoc que la solució als nostres problemes diaris ens l'aporti cap formació política, i menys les que es nodreixen de l'odi, la demagògia, el racisme i el feixisme, apostant per la divisió, sigui per raó d'origen ètnic o nacional dels veïns i veïnes del Vendrell.
No podem seguir tolerant la segregació social i d'espais dels sectors més vulnerables de la nostra població, ni les dinàmiques de marginalitat que les elits polítiques locals emparen. No podem, ni volem tolerar l'infern de la desigualtat a El Vendrell. Exigim respecte, exigim dignitat, exigim el reconeixement dels drets civils, socials i laborals per a tots i totes, i ho exigim ja, perquè ja hem esperat prou.
Per tot això, entenem que l'única manera de fer-se respectar i recuperar la dignitat i drets que se'ns neguen, és a través de l'auto-organització dels barris, de les classes populars, dels treballadors i treballadores, vinguin d'on vinguin, allunyant-se de les organitzacions polítiques institucionals, que ja hem vist i constatat les misèries i injustícies a què ens estan sotmetent.
Des de la CGT reclamem justícia social per a totes per igual.

#Desobediència2014: Davant la [re]tallada de drets, ens plantem i desobeïm!

Redacció

Les reformes de la Llei de Seguretat Ciutadana, del Codi Penal i de la Llei d'Avortament són tant greus que ens traslladen a més de 40 anys enrere, eliminant i buidant de contingut els nostres drets i llibertats més bàsics. Davant d'això, tot un seguit de col·lectius i organitzacions han donat vida a la campanya #Desobediència2014, que es va presentar públicament amb un acte a la UB el 25 de març pels drets civils, polítics i reproductius, i amb la manifestació del 29 de març a Barcelona, convocada conjuntament amb la campanya de suport a les persones encausades per l'acció del 15 de juny de 2011 envoltant el Parlament de Catalunya, i amb diversos col·lectius i organitzacions, entre elles la CGT, per tal de fer una crida a defensar els nostres drets i llibertats i desobeïr massivament.

L'acte del 25 de març a la UAB va ser conduït per Manuel Delgado i va comptar amb taules sobre "Nous i vells processos de criminalització de la protesta i de control de la informació", "La gestió penal de la probresa i el camí cap a un model incapacitador" i "Assetjament als drets sexuals i reproductius", en les quals van participar diversos activistes dels moviments socials.

El 29 de març, va tenir lloc per la tarda una manifestació de la comunitat educativa en defensa de l'escola pública, diversos milers de pares, mares, alumnes i mestres sortien de la plaça Universitat per anar en manifestació fins a la plaça Sant Jaume en protesta per la LOMCE, la LEC i les retallades. En acabar aquesta, a les 18.30h, i després de l'arribada de diverses columnes des dels barris, sortia la manifestació #Desobediència2014 des de Plaça Catalunya, de la que no s'havia fet comunicació al Departament d'Interior com a mostra de desobediència.

Unes 12000 persones pertanyents a diferents col·lectius socials, veïnals, sindicals i professionals es van manifestar pel centre de la ciutat per denunciar les retallades en l'educació i la sanitat, així com en els drets i les llibertats de les persones en vista de la reforma de les lleis de l'avortament, de la seguretat ciutadana i del Codi Penal que prepara el govern del PP a l'Estat espanyol. També es va fer en suport dels 20 joves que estan sent jutjats a l'Audiencia Nacional per encerclar el Parlament el 2011.

Un cordó policial va prohibir pujar pel passeig de Gràcia, ple de turistes, i els manifestants van girar cap a la Gran Via, fins arribar a Arc de Triomf. Al parc de la Ciutadella, es va penjar una pancarta en suport dels encausats pel setge al Parlament. A la tornada per Via Laietana, els Mossos d'Esquadra van bloquejar i trencar la manifestació impedint-ne la continuació, i van realitzar diverses càrregues indiscriminades, amb la violència habitual, i amb la presència de grups de secretes disfressats de manifestants. Els enfrontaments amb grups de manifestants van acabar amb cinc detencions.

Manifest

La crisi financera i econòmica que està devastant les societats occidentals des de l'any 2008 i que ha portat la imposició de polítiques públiques d'ajustament impulsades pels poder polítics, han donat lloc a regressions greus en matèria de drets socials i econòmics. El dret a la salut, a l'educació pública i de qualitat, a l'habitatge, al medi ambient i a l'energia, al treball o a la cultura han estat contínuament retallats i buidats de contingut, convertint-los en mercaderies accessibles només per aquelles persones que s'ho poden permetre.

Mentre la riquesa es concentra cada vegada en menys mans, la majoria de la població es veu abocada a una situació de pobresa i precarització cada cop més insostenible.

Davant d'aquesta situació, amplis sectors de la nostra societat van decidir respondre. Sortint de l'aïllament i de la frustració, van obrir una fase de fortes aspiracions de canvi social, mitjançant extensos processos de protesta, desobediència i autoorganització.

Com a reacció envers aquest despertar, el govern espanyol ha posat en marxa un procés de reestructuració del marc dels drets i llibertats que té com a fita la construcció d'un règim de trets autoritaris que preservi l'etiqueta "democràcia". L'aprovació de les projectades reformes del Codi Penal, de la Llei d'Enjudiciament Criminal, de la Llei de l'avortament, de la Llei de Seguretat Ciutadana i de la Llei de Seguretat Privada representarien un salt enrere de més de 40 anys en els drets civils i polítics fruit de dècades de mobilització i lluita. Aquestes reformes:

- Restringeixen de forma absolutament innecessària, injustificada i desproporcionada el dret de reunió i manifestació, així com la llibertat d'expressió, d'opinió i d'informació.
- Consoliden el procés d'expansió del dret penal, criminalitzant encara més la dissidència i la pobresa.
- Suposen una profunda vulneració del dret al propi cos i a la llibertat de decisió de les dones.
- Doten els poders públics d'amplis marges d'arbitrarietat davant la ciutadania que protesta i que fa ús de l'espai públic.

Aquestes reformes suposen un atac tan greu, que el rebuig social ha de ser igualment contundent. Des de la Campanya Desobediència 2014, integrada per persones i col·lectius socials, sindicals, veïnals, i de defensa dels drets humans fem una crida a que la societat civil es posicioni de manera ferma i massiva contra aquesta intolerable ofensiva, deixant clar que no acceptarem cap retrocés en els drets i llibertats conquerides gràcies a l'esforç de generacions de persones lluitadores. De fet, aquest retrocés ja el venim patint. No podem oblidar que 20 persones seran jutjades a partir del 31 de març per intentar aturar uns pressupostos antisocials amb una acció davant del Parlament. És per tot això que, en el cas que no s'aturin aquestes reformes, anunciem des d'ara que generarem mecanismes de desobediència col·lectiva per què aquestes lleis no es puguin aplicar.

Davant la [Re]tallada de llibertats, ENS PLANTEM!

Crida a la #Desobediència2014

Les reformes dels ministres de Justícia i Interior del PP ultrapassen la fina línia divisòria que separa una democràcia –encara que formal i encarcarada– i un nou tipus de règim autoritari. A les retallades, que en aquests anys d'anomenada crisi han afectat tots i cada un dels drets conquerits per les generacions treballadores anteriors, s'hi afegeix com a complement indispensable la retallada de llibertats, amb l'acompanyament de límits, imposicions i prohibicions que tenen com a fi dificultar o impedir l'organització i el mateix exercici de la protesta social .

En poques paraules: un cop privats de drets, pretenen que ens resignem a no lluitar per recuperar-los.

Entrem així en una fase en què s'opera una separació radical entre els conceptes de legalitat i legitimitat social. Una fase en què la desobediència esdevé una eina irrenunciable en la pugna per la defensa de valors bàsics en una societat que sigui lliure i democràtica, i alhora el camí que obri pas a l'afirmació de la justícia, la solidaritat, la sobirania i l'empoderament popular i l'eradicació de tota mena d'abusos i explotacions.

Actualment ja assistim a l'extensió de comportaments col·lectius que plasmen l'aspiració d'amplis sectors a un canvi regenerador de les regles del joc, inspirades pels interessos dels anomenats mercats: les lluites per l'habitatge, per la sanitat i l'educació públiques, pel dret al transport i als serveis bàsics obren nous paradigmes de mobilització.

La negativa a acatar les últimes agressions dels ministeris de Gallardón i Jorge Fernández Díaz s'emmarca en aquesta efervescència i n'esdevé part fonamental. A la manifestació del dia 29 hi anirem sense la documentació, per dificultar les identificacions per part d'un poder que les utilitza per fitxar i reprimir –via multes arbitràries i persecucions judicials– la dissidència. I animem a tots i totes a venir-hi amb les cares ocultes amb mocadors, màscares o com bonament us plagui, per reconèixer-nos en l'altre que es mostra com nosaltres i defensar el nostre dret a l'anonimat front una policia encaputxada i emprada cada cop més obertament en funció de guàrdia pretoriana, defensora d'un status quo que assigna al poble el paper de sospitós habitual.

Al seu concepte de manteniment de l'ordre públic, imposició del silenci i la passivitat, oposarem la nostra voluntat d'autogestió dels espais públics i d'organització des de baix per la construcció d'una societat que es fonamenti en els principis de cooperació i no de competició, de repartiment dels recursos i no de concentració de la riquesa, de respecte cap a persones i medi ambient i no de mercantilització de tot allò que és viu.

Que vagin aprovant lleis, sense nosaltres i contra nosaltres: les desobeirem.

I no ho farem per caprici, sinó per supervivència, per compromís, perquè tenim clar que no farem ni un pas enrere en els nostres drets i llibertats. Perquè d'entre les runes del seu sistema col·lapsat i esquerdat, emergirem totes nosaltres, anònimes desobedients, impulsades per noves legitimitats i nous sentits comuns, amb potència i creativitat il·limitades, amb una intel·ligència col·lectiva que es multiplica imPAHrable per les xarxes com un tsunami a punt d'esclatar als carrers dels nostres barris, pobles i ciutats. Perquè ens mou un desig incontenible i irreprimible de voler viure, d'una vida digna, lliure i en comú, entre nosaltres. Perquè l'emoció i la urgència que embat els nostres cossos, ens porta a aixecar-nos de nou i retrobar-nos –després de tant de temps i separacions– en el camí que ens porta al demà que ja clareja en els nostres cors. Cap allí anem. Caminem juntes.

Més informació a http://desobediencia2014.wordpress.com/

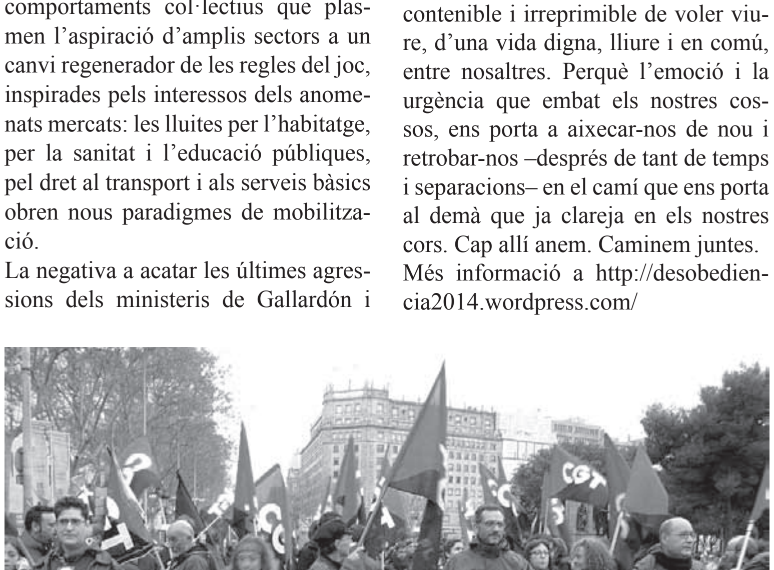

DINAMITA DE CERVELL

A Barcelona, res no és casualitat

Ivan Miró

A la primavera del 2011, l'aleshores alcalde de Barcelona, Jordi Hereu (us en recordeu, d'en Jordi Hereu?) entomava la campanya per les eleccions municipals amb un original i premonitori lema: "A Barcelona, res no és casualitat". En un dels seus espots electorals, una veu en off declamava: "Que aquesta sigui la ciutat europea que més s'ha transformat en els últims vint anys, no és casualitat". Al vídeo, apareixien palmeres i mercats, ciutadans riallers i patinadores, referències ambigües a l'habitatge i a l'educació, així com algun brindis al sol ("ser la ciutat més preparada per sortir de la crisi") just quan s'enfocava un vaixell mercant del Port. La veu en off, clarivident, reblava: "Que siguem un referent turístic a tot el món, no és casualitat". Efectivament. A Barcelona, res no és casualitat.

Jordi Hereu, l'alcalde que havia de superar la grandiloqüència banal de l'etapa Joan Clos, aquell altre que ballava samba mentre fracassava, ridículament i ruïnosament pels ciutadans, en el Fòrum de les Cultures. L'alcalde Hereu, que li hagués agradat entrar a la història per protagonitzar un mandat de microurbanisme, de les persones-són-l'èxit-de-la-ciutat, l'alcalde del Bicing, però que segurament passarà a la microhistòria per fracassos com la consulta sobre la Diagonal o els Jocs Olímpics d'Hivern (beneïts fracassos!).

També, no oblidem ni perdonem, per "èxits" dolorosos com el cas Palau (vessant hotel), la corrupció mafiosa de Ciutat Vella i les amenaces de mort a Itziar González Virós. O pel cas Vilaró i la Unitat d'Antiavalots de la Guàrdia Urbana, els UPAS, la versió contemporània de la decimonònica "ronda d'en Tarrés". Aquell alcalde, Jordi Hereu, que ja com a exalcalde es prodiga en conferències a les universitats privades –la darrera, a finals del 2013- sota el títol de "La ciutat com a generadora de nous esdeveniments", on pontifica sobre la importància estratègica de l'activitat del turisme de negocis i esdeveniments. Perquè res, a Barcelona, no és casualitat.

Avui, el polític que capitalitzà el daltabaix del cacofònic Hereu, l'actual alcalde Xavier Trias, batejat Alcalde Cinc Estrelles no per les seves prestacions sinó per l'obsessió d'omplir d'hotels de luxe la ciutat, és a Davos, a l'edició anual de l'exclusiu Fòrum Econòmic Mundial. Des de Suïssa, Trias assegura que hi ha trobat "un enorme interès dels inversors internacionals per la ciutat". Fabulós. Tres alcaldes, dos partits polítics, un sol projecte estratègic. El Model. A Barcelona, res no és casualitat.

"La venda de la ciutat en la seva totalitat"

Qui s'enriqueix a Barcelona? En quins sectors d'activitat es concentra l'acumulació de capital? Quina és l'economia política metropolitana que promou un model validat alcalde rere alcalde? A primer cop d'ull, el turisme sembla ser-ne un sector imbatible: les fonts més generoses li atribueixen un 16% del PIB barceloní. Un dels seus actors estratègics és Turisme de Barcelona, consorci presidit per Joan Gaspart, integrat per la Cambra de Comerç, la Fundació Barcelona Promoció i l'Ajuntament. Gestiona des del monument a Colom fins el Bus Turístic i té programes com el Barcelona Convention Bureau (turisme de negocis i congressos) o el Barcelona Sports, que promou esdeveniments internacionals com el GP Fórmula 1 o el Trofeu Comte de Godó. Per Gaspart, el Consorci ha estat fonamental en l'auge turístic de la ciutat: "És el que ha venut la ciutat en la seva totalitat, des dels negocis a la cultura". Més sinceritat, impossible [1].

Gaspart, que confessa agradar-li tant el turisme de Roll Royce com el de xancleta, no es dedica, però, al sector descamisat. És l'alma mater d'un dels poders fàctics de la ciutat, el Gremi d'Hotelers de Barcelona, presidit per Jordi Clos (Claris Hotel) i integrat per homes com Jordi Mestre (Expo Hotel), Joan Granados (Princesa Sofia) o Alejandro Hernández-Puértolas (Mandarín). Hi són tots: Majestic, Arts, Hesperia, Melià: la crème de la crème. Ells són els que fan calers amb els més de 15,5 milions de turistes estrangers que visitaren Catalunya l'any passat, un 8% més que el 2012. Doncs malgrat la disminució de la facturació mitjana per habitació ocupada en establiments hotelers, els cinc estrelles són els únics que han registrat increments (3,9%).

El sector hoteler, juntament amb el turisme de creuers (2,6 milions de creueristes anuals, amb Royal Caribbean, de Pullmantur, al capdavant) és una força de xoc amb un poder de decisió política fonamental a la ciutat, capaç d'intervenir en la planificació urbana de forma determinant, com s'ha demostrat amb la revisió neoliberal del Pla d'usos de Ciutat Vella. Malgrat tot, els seus beneficis socials són cada vegada més qüestionats, fins i tot en la quinta essència del seu discurs: l'ocupació. Doncs mentre la inversió hotelera creix un 71% per l'aposta dels mercats financers per Barcelona, la població ocupada en el sector turístic en el 2013, segons l'Idescat, ha caigut en un 6% respecte l'any anterior. Si en l'economia financiaritzada que aterra a la ciutat, les treballadores i ciutadanes sobren, per què necessitem del lobby hoteler i les seves joguines d'alt standing? Per treballar gratis, com els guies turístics de Barcelona?

El negoci dels contenidors

Tal i com assenyala Albert Recio en el recent dossier "El port, lluny de la ciutat", del sempre imprescindible Carrer, el Port de Barcelona és un dels altres nodes fonamentals de l'economia metropolitana [2]. El port de mercaderies és el primer de l'estat espanyol en facturació: 160,8 milions d'euros, un benefici net de 43,2 milions (2012) i 830 hectàrees ocupades. El seu principal operador és Terminal Catalunya S.A., propietat del grup Hutchinson Whampoa, amb orígen a Hong Kong i el més gran del món, prou poderós per a desempallegar-se de la màfia local portuària, el Grup Mestre.

Al Port, a més, hi trobem infraestructures com la planta de gasificació de Gas Natural Fenosa, i tota l'àrea no dedicada a la recepció i emmagatzematge de mercaderies, que no és altra que la gran privatització de l'espai públic ubicada al Port Vell. Del Maremàgnum al qatarià Hotel Vela, dels 11.000 m2 de Desigual a la marina de luxe promoguda per Salamanca Investments. Si hi afegim el transport regular de passatgers controlat pel grup Acciona (Transmediterrània) i, alternativa fatal, la Baleària d'Abel Matutes, o la Zona d'Activitats Logístiques (ZAL), on l'Autoritat Portuària està associada a SABA i sota control de Caixa Bank, trobem que, en definitiva, més que un front litoral tenim un clúster marítim desregulat i sense control democràtic. Una maquila global. Qui li posarà el cascavell al gat del Port de Barcelona?

Els Top Ten de l'economia metropolitana

Analitzant la classificació de les principals empreses catalanes sabrem que més es cou a les nostres ciutats. Abertis (3.000 milions de beneficis), Gas Natural (1.300), Endesa Distribución (870), Endesa Red (830), ACESA (772), Unión Fenosa (300), Criteria Caixaholding (300), Gas Natural Distribució (276), Aigües de Barcelona (236) i Fomento de Construcciones y Contratas (235) [3] són les Top Ten de l'economia metropolitana. Entre elles es reparteixen les infraestructures, l'energia, els proveïments, el sanejament. És a dir, la tecnoestructura urbana o "el suport vital de les ciutats" [4], en mans privades.

No és fins la posició 22 que trobem Barcelona Serveis Municipals (B:SM), societat anònima participada al 100% per l'Ajuntament, que proporciona serveis vinculats a la mobilitat i al patrimoni urbà. La posició de l'economia pública en la gestió de les necessitats col·lectives de la ciutat, doncs, està clarament subordinada. Tindrem prou força per invertir la tendència? Com impulsem la reapropiació social dels béns comuns urbans?

Altres pols econòmics que practiquen intensament l'expropiació urbana són les grans superfícies comercials. D'entre la plaga del monopoli de la gran distribució, és destacable el paradigma que representa La Maquinista, a Bon Pastor-La Sagrera, propietat de la multinacional Unibail Rodamco i la més gran de Catalunya [5]. Una empresa que no es conforma en la venda d'articles de consum sinó que, com es vanta el seu CEO Christophe Cuvillier, també es dedica al city planning, la planificació urbana. Dels centres comercials que desfan ciutat, als centres comercials que fan ciutat a la seva imatge i interessos. Malls que requalifiquen sòl industrial, urbanitzen i edifiquen escoles: la privatització de les polítiques estratègiques de la ciutat.

Finalment, vells coneguts com el sector immobiliari (li canviem ja el nom al Passeig de Gràcia pel Passeig d'Armancio Ortega?) acaben de conformar l'economia política barcelonina. Una riquesa urbana en mans de multinacionals: la impugnació pràcti-

ca i material del nostre dret a la ciutat. Apropiació capitalista de la típica i dura. On quedarà tot el discurs de l'smart city de Xavier Trias? Cortina de fum o propaganda?

Cap a la revolució urbana

Si els mercats financers ens arravaten Barcelona, l'imparable creixement de les desigualtats ho fa amb la vida de les barcelonines. Un 75% dels nostres barris disposen d'una renda per sota de la mitjana i, d'entre ells, Nou Barris, Sant Martí o Sants s'empobreixen a marxes forçades [6]. Quins beneficis obtenen els barris populars del fet que Barcelona sigui la nineta dels ulls dels inversors internacionals? S'encadenen els desnonaments, es desborden els bancs d'aliments, es dispara la pobresa energètica, els cent mil aturats es cronifiquen. La precarietat existencial serà aviat norma per a la majoria.

Urgeix un canvi de règim polític i econòmic metropolità. L'actual arquitectura institucional de la ciutat ha de ser desballestada. Per opaca, per estar copada per la partitocràcia, per articular de forma estructural la connivència amb el capital privat. Hem de posar fi al Model, a la concertació públicoprivada que posa el municipi al servei de la depredació de la vida urbana. Cal una nova governança metropolitana, basada en formes de democràcia radical que garanteixin que les decisions polítiques estan en mans de la majoria social. En aquesta necessària revolució urbana, els barris han de ser un instrument polític no sols d'una certa descentralització administrativa sinó, sobretot, d'autogestió popular.

Revolució política i econòmica. La ciutat ha de ser sustentada per una nova economia metropolitana, governada per les seves treballadores, per les comunitats veïnals i amb coordinació municipal, una concertació públicoco-cooperativa-comunitària que possibiliti la democràcia econòmica urbana. Crear ciutats cooperatives, travades per una economia solidària i autocentrada en allò local, protagonitzada per les usuàries i basada en la resolució de necessitats des de la proximitat.

El treball, el consum, el crèdit, els transports, els abastiments, els serveis comunitaris, són dimensions que han de ser progressivament assumides per un nou cooperativisme urbà, autogovernades amb formes de propietat col·lectiva i gestió democràtica. Un aprenentatge que ens capaciti per a la col·lectivització dels béns comuns de la ciutat i per l'apropiació social dels sectors estratègics de la productivitat urbana. Turisme, patrimoni, infraestructures, energia, cultura, habitatge, cures, comunicació, serveis: tots els recursos de Barcelona han d'estar en mans de la majoria social.

En una mateixa setmana, en una mateixa ciutat

Dèiem que a Barcelona, res no és casualitat. Els Alcaldes malvenen la ciutat. S'enriqueixen hotelers, inversors, logistes. Creix la pobresa i la desigualtat. Per tant, la lluita repunta i repunten les experiències d'autogestió popular. En una mateixa setmana, i en una mateixa ciutat, s'han seguit aturant desnonaments, i arreu de l'àrea metropolitana es combat la pujada de preu de TMB. La Barceloneta guanya el Segle XX. A l'Eixample s'inaugura Germanetes, espai públic guanyat per la lluita veinal. A Can Batlló, equipament autogestionat de Sants, es presenta una cooperativa d'habitatges en cessió d'ús. A Poblesec inauguren l'Ateneu Cooperatiu La Base. A Poblenou celebren la resistència de la Flor de Maig. Arreu estem construint, des d'avui mateix, barris, pobles, ciutats cooperatives. Ens encaminem cap a la reapropiació col·lectiva de la vida a la ciutat.

** Article publicat al setmanari Directa*

[1] Joan Gaspart: "Quiero un turismo de Rolls Royce y también de chancleta". Entrevista de Patrícia Castán, a El Periódico, 14 de novembre del 2013.
[2] Recio, A. "Nous negocis i nous operadors" a Carrer núm. 130, desembre del 2013, FAVB.
[3] Les dades són del 2012 http://www.economiadigital.es/es/ranking-empresas.php
[4] Ash, A. "Collective culture and urban public space", CCCB, 2006.
[5] Mombrú, J. "La Maquinista, nou laboratori del pelotazo" a Carrer núm. 130, desembre del 2013, FAVB.
[6] http://ccaa.elpais.com/ccaa/2013/01/05/catalunya/1357414914_291755.html

XI Ofensiva contra l'oblit, 28 i 29 de juny de 2014

XI Ofensiva contra l'oblit
(Dins la XVII Marxa-Homenatge als Maquis)
Foradada, Alós de Balaguer (La Noguera)

Front del Segre — Maquis — Educació Llibertària

- Dissabte, 28 de juny

Foradada
A partir de les 8h rebuda dels i les participants.
8:30h Inauguració de les jornades. Esmorzar. (*)
9h Visita guiada als búnquers del Serrat de les Forques i Roca Foradada.
10h Sortida en cotxes.

Alós de Balaguer
10:30h Arribada a l'aparcament del pont.
11h Ruta guiada i explicada pel Congost de Mu.
14:30h Dinar campestre .(*)
17h Arribada al poble i visita dels diferents espais relacionats amb la guerra civil, i l'exposició sobre el Front del Segre.
18:30h Sortida en cotxes.
19h Visita guiada i explicada al búnquer de la Serra de Munt.
20h Arribada a la Casa Colònies de Salgar.
21:30h Sopar.
22:30h Concert «XI Maquis Rock» amb Llunàtics (Priorat) i Lascivas & Karbunko (Segrià)

- Diumenge, 29 de juny

9:30h Esmorzar.
11h Taula Rodona: «El llegat de l'educació llibertària; vells camins a tornar a recórrer». Amb: Ferran Aisa, Dolors Marín, Jordi Martí Font, Iñaki Aicart i Malen Mayordomo.
14 h Dinar.
17 h Visita a les Coves i Balmes de Salgar, actuació poètica teatral «Anarquia és Independència» amb David Caño, Roger Pelàez i Núria Martínez.
19h Clausura de les jornades.

Les explicacions sobre el Front del Segre aniran a càrrec de l'historiador Pol Galitó.
Durant el cap de setmana es farà un «Mural Maquis» a càrrec del Roc Blackblock.

Notes:
Places limitades.
Preu únic: 60 euros (inclou una nit d'allotjament, un sopar, un esmorzar, un dinar i la samarreta d'enguany).
Els menors de 5 anys no paguen.
Per més informació i inscripció: maquisponent@gmail.com
(*) No inclòs. Hi haurà servei d'entrepans i begudes a càrrec de la Negrita.
Recomanem portar tovallola, vestit de bany i taps per les orelles.

Organitza: Col·lectiu A Les Trinxeres.

Col·labora: XVII Marxa Homenatge als Maquis, Associació d'estudiosos Front del Segre, Aj. d'Alós de Balaguer.

http://twitter.com/#!/Alestrinxeres
http://alestrinx.blogspot.com
www.myspace.com/collectiualestrinxeres
www.nodo50.org/alestrinx
http://ca-es.facebook.com/people/Collectiu-A-Les-Trinxeres/602874735

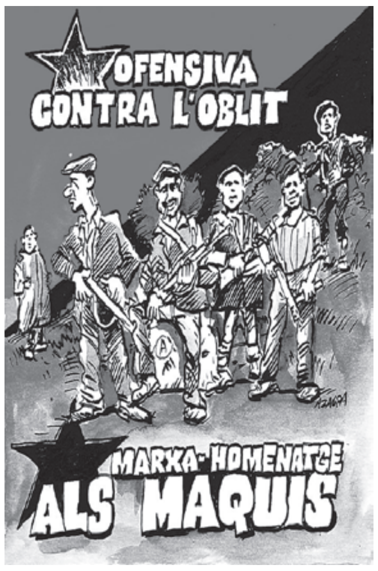

Marxa d'Homenatge als Maquis 2014 a l'Alt Empordà, del 16 al 18 de maig a Capmany

- Divendres 16 de maig.
19'00 Rebuda i inauguració de l'exposició "L'autonomia obrera i l'acció directa als anys 70".
21'00 Sopar

- Dissabte 17 de maig.
8'30 Esmorzar
9'30 Sortida cap a Maçanet de Cabrenys.
10'30 Inici de l'excursió a Can Puig, base llibertària clandestina durant els anys setanta.
13'00 Dinar de muntanya a Can Puig.
15'00 Tornada cap a Capmany
17'30 Xerrada-debat "Anhels de canvi. Dones, joves i llibertàries" (Les joves llibertàries a la Transacció). Amb la participació de diverses dones que van viure aquell moment històric
19'30 Documental sobre les presons a l'estat espanyol.
21'00 Sopar
22'30 Recital poètic amb David Caño i David Castillo.
23'30 Concert amb Karbunko.

- Diumenge 18 de maig.
9'30 Esmorzar
11'00 Estrena del documental "¡G.A.R.I.!" i xerrada.
14'00 Dinar
16'00 Comiat.

Preu únic: 75€.
Places limitades.
Data límit d'inscripció: 30 d'abril de 2014.

Informació i inscripció: amparo@hacecolor.com

Organitzen:
Grup Autònom Empordanenc
Col·lectiu A les Trinxeres
Marxa Homenatge als Maquis

QUI PAGA MANA

Guerra Civil, Transacció i Estat de dret

Emili Cortavitarte Carral

Fa 75 anys, l'1 d'abril de 1939 el suposat darrer parte de guerra del bàndol victoriós proclamava que "...cautivo y desarmado el ejército rojo... la guerra ha terminado". Però, durant molts i molts anys, la gent continuava escoltant la ràdio o, més tard, veient la televisió per sentir el parte. Era un dels símbols més evidents de que la guerra no s'havia acabat.

Cap a mitjans dels anys 70 del segle passat va morir el dictador i es va produir una "modèlica transacció" entre determinades forces del règim franquista, oligàrquic i nacionalcatòlic i determinades grups econòmics i forces polítiques i sindicals, amb el suport inqüestionable d'EUA, les potències europees i les corporacions econòmiques capitalistes. Així, Franco va nomenar un Rei que acatava els principis del Movimiento Nacional al 1969 i, a la seva mort, las Cortes Españolas es fan l'harakiri per donar pas a les eleccions de 1977, les Cortes Constituyentes i la Constitución Española de 1978.

La recent mort d'Adolfo Suárez ha posat en evidència les misèries i les aparences de tot plegat. Ell, com el Rei i tant d'altres, és un clar exemple d'allò que en els anys 70 es va anomenar "demòcrates de tota la vida". Podien haver estat capitostos del règim franquista, podien haver jurat els principis del Movimiento, podien haver-se enriquit, podien haver participat activament en la repressió...; però un dia, com Saulo es va convertir en Sant Pau i va predicar la religió que abans perseguia, ells es van convertir en demòcrates i defensors aferrissats de la Constitució i l'Estat de Dret. I no calia parlar de res més! Ningú havia estat responsable de l'aixecament militar, del cop d'estat, de la guerra, de la repressió i l'exili i de la llarga pau de les tàpies i les fosses comunes dels cementiris i de les vores de camins i carreteres.

Per si quedàvem dubtes de qui i de com es va fer aquell procés de transacció i quines van ser les condicions, el cardenal Rouco Varela (parodiant Gomà, cardenal primat durant la Guerra Civil i defensor de La Cruzada) ha recordat, en un dels solemnes funerals de Suárez, que tornem ha estar en una situació semblant als moments previs a la Guerra Civil. Pocs dies abans, el director de la policia, senyor Cosidó, ha explicat molt preocupat que uns centenars d'antisistemes violents estaven posant en escac l'Estat de dret.

Les actuacions policials i dels mitjans de comunicació lligats a grans empreses en les marxes del 22 de març en Madrid i en les manifestacions del 29 de març en Madrid i Barcelona formen part del mateix discurs.

Bé, no es tracta de fer alarmisme. És la constatació que les trompetes de l'apocalipsi tornen a sonar perquè els demòcrates de tota la vida (antics i nous) temen per les seves transaccions.

Ricard Fornesa, "l'home de bon cor que presidia 'la Caixa'"

Jordi Martí

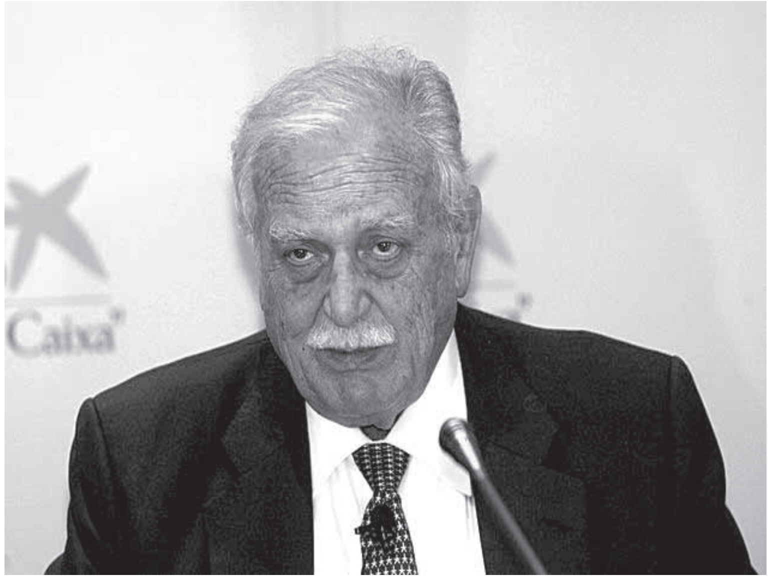

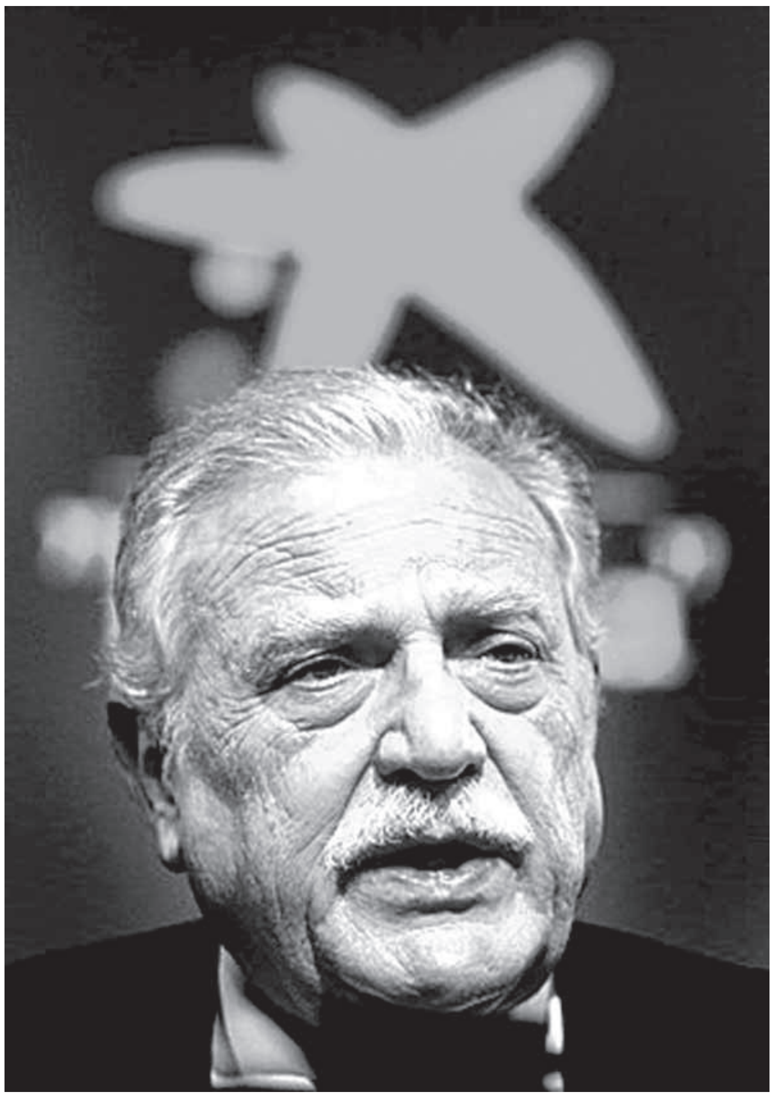

Un article amb dos titulars? Sí, per triar. Que no ens falti la llibertat -de tria- sobretot. A més, els dos titulars contenen part de veritat i part de mentida, com la major part dels articles que s'han publicat aquests dies sobre aquest "català universal". Un joc? Digueu-li com vulgueu. Que cadascú triï què és veritat i què mentida. Jo ja ho he fet, més que res per estalviar-me mals de cap. Per això, en el text, entre cometes, hi podreu trobar qualificatius, frases i consideracions que la premsa espanyola i catalana ha publicat aquests dies sobre Ricard Fornesa (mort el dia 1 de març de 2014) i que, és clar, són veritat sense cap mena de dubte. I cap d'ells parla del seu fill, Ivo Fornesa, amb qui ja podríem omplir tot l'espai de l'article, sobretot per la seva dèria pels llibres de bibliòfil, que encarrega que li facin a la Xina, concretament a una presó per a funcionàries corruptes.

Ep! Algú ha dit corruptes? Jo no. De fet, si ho digués aquest article no el publicaria ningú a Catalunya ni a la resta de l'Estat, perquè ningú que tingui ganes de fer de periodista cobrant per la seva feina publicaria mai un article on s'ajuntessin les paraules "la Caixa" i "corruptes". Malgrat parlem de les funcionàries xineses "corruptes" que confeccionaven els llibres de bibliòfil per al fill de l'expresident de "la Caixa" mort fa uns dies...

Perquè, com tothom sap, s'ha mort Ricard Fornesa, aquest avi "de talant afable i enorme humanitat" que, sempre mudat i amb bigot blanc, havia estat president de "la Caixa". Un avi ideal "a qui agradava la seva família (era pare de sis fills) i la jardineria (a la seu d'Aigües de Barcelona tenia un espectacular hivernacle que li servia d'inspiració." Potser per això no es va adonar que a partir del 2007, l'any en què ell va deixar de ser president de "la Caixa" substituït per Isidre Fainé, aquesta entitat tan "de casa" es dediques a atracar a mà desarmada (figura literària) una quantitat encara indeterminada d'avis i àvies que els havien confiat els seus estalvis. Enmig de les flors, Fornesa es va enriquir com la resta d'amos de l'entitat financera amb el patiment de milers i milers de iaios i iaies que també devien tenir amor pel seus, però no odiaven tant els altres com per enviar-los directament a la misèria i el patiment que va suposar l'estafa legal de les participacions preferents, una estafa que va fer que "la Caixa" ingressés un mínim de 4.898 milions d'euros. No esta malament, no?

Milers de persones van veure com desapareixien els diners de tota una vida després de posar-los en això que anomenen ara "productes d'alt risc" i que aleshores deien que eren "una bona inversió", i "segura!", un risc del qual si van ser informats ho van ser amb paraules incomprensibles per a la majoria. Remenant en la premsa i les notícies dels darrers dies podríem dir, per destensar una mica el tema -o per tensar-lo-, que si, segons l'expresident de Caja Madrid Miguel Blesa, uns avis que cobren una pensió "no són uns ignorants financers" i per tant són "responsables" d'allò que firmaven, una jove a qui hem pagat els estudis i la vida sencera entre totes i tots perquè és filla d'un rei, també ho deu ser..., no?

Acceptem que Fornesa no es va adonar del patiment que la seva estimada entitat provocava ni dels dividends que ell acumulava mentre plantava flors, recollia una Creu de Sant Jordi d'aquestes que reparteixen a cabassos a no sé quin mèrit i se centrava en el que ell denominava que era l'ànima de "la Caixa", l'Obra Social. No diré que l'Obra no faci coses bones perquè diria una mentida però sí que hem de tenir clar que en èpoques de crisi i de desmuntatge de l'estat del benestar, les multinacionals són el govern del món i aquest govern decideix la misèria com a forma de dominació. Per això els és necessària la cara bona i falsament solidària que ofereix la caritat convenientment publicitada.

Els convé sobretot per confondre la gent de bon cor i salvar les seves marques, "la Caixa" en aquest cas. La caritat ha estat la forma com el poder ha tractat sempre la pobresa que ell mateix produeix, quan ja no n'ha tingut prou amb el garrot.

Mentre "la Caixa" feia fora de casa seva milers i milers de persones enviant la policia que "només feia complir la llei", mentre provocava la misèria de molta altra gent que s'esforçava per pagar-los hipoteques impagables, mentre "robaven" altres (ai, que no es pot dir...) amb preferents..., "la Caixa" era, als mitjans del règim, l'Obra Social que "ajuda més els pobres enmig d'una crisi inhumana" de la qual ells mateixos s'estaven i s'estan folrant. Fornesa afirmava que l'Obra era "el cor de "la Caixa" i tothom feliç de sentir-se tan ben tractat i de veure que al món hi havia gent tan bona malgrat ho estiguéssim passant tan malament sense saber per què.

El seu pas per Agbar també li reportà grans satisfaccions ja que com tothom sap, Agbar és "la multinacional catalana que triomfa arreu del món". No? Doncs sí si triomfar vol dir fer diners, molts diners. Com els fan? Doncs, entre altres mètodes, apropiant-se de fonts públiques per fer necessàries les xarxes d'aigua que ells gestionen i, un cop mostrada la bondat de qui només vol "proveir d'aigua potable a la població", apujant els preus encara que això suposi privar de l'aigua poblacions senceres. Total, passa tan lluny d'aquí... No ho fan sols sinó mal acompanyats per altres multinacionals del negoci de l'aigua com Suez o Veolia i actuen a Argentina, Colòmbia, Sud-Àfrica, Grècia o en nombroses ciutats d'Anglaterra, a l'Estat francès i Barcelona i la seva àrea metropolitana, és clar. Aquí, precisament, és on coneixem més de primera mà la lluita veïnal i on en patirem més els efectes. "El negoci de l'aigua" en diuen. El negoci, també, del Fornesa...

Per tot això i més, la premsa del règim explica que "la societat civil catalana" li va donar el seu últim adéu. Perquè era una "bona persona" que "va fugir del gris". Ell que, segons els articles que en glosen les virtuts ara que s'ha mort, "va ser un home de compromís amb la societat civil catalana" com a membre del Cercle d'Economia (una bona gent també que proposaven i proposen la rebaixa del salari mínim interprofessional -645,30 euros al mes- "com a estímul directe per a la contractació de joves en atur"), el Cercle del Liceu (que acull la caspa catalunyesa més dretana i masclista d'aquest tros de país), Foment del Treball i la CEOE (no em cap aquí el llistat mínim de les mesures extorquidores contra les treballadores i els treballadors que aquesta colla han proposat i els governs han acceptat en els darrers anys amb resultats desastrosos per "reactivar l'economia" però fabulosos per fer els rics més rics). "Societat civil catalana" que el va acompanyar en el seu darrer adéu.

Hi eren tots, els d'aquí i els d'allà: l'actual president de "la Caixa", Isidre Fainé; l'expresident de l'entitat i company de pupitre a La Salle, Jaume Vilarasau; l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias; el conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell; l'expresident de la Generalitat, Jordi Pujol; el president de la patronal CEOE, Joan Rosell; el d'Abertis, Salvador Alemany; el president d'Agbar, Ángel Simón; i altres... "Societat civil catalana"...

Societat civil catalana, SA. És clar. Ells o nosaltres, perquè tal com va dir Artur Mas, Fornesa era "molt intel·ligent i molt capaç, amb una memòria prodigiosa". I nosaltres també. Per això avui us deixo triar el titular... i més.

** Jordi Martí Font és periodista, escriptor, activista social, treballadors de l'ensenyament i afiliat a CGT Tarragona.*

>> Contraanunci

La taula de Porrera

ALA: Ja fa 20 anys que (no?) existim!

Artur Sardà

Estic segur que molts pocs d'entre els lectors haureu sentit parlar de l'ALA (Associació Lliure Antiprohibicionista), amb seu a Barcelona, l'associació més veterana de les seves característiques a l'estat espanyol i probablement a tota Europa. També és la única associació prodespenalització de les drogues que es defineix clarament com d'esquerres i te un discurs radical, proper als ideals socialistes i llibertaris. Probablement sigui també de les que més anys està durant. Però, insisteixo, algú n'havia sentit parlar?

A l'octubre de 2013 l'ALA va fer 20 anys. I al març d'enguany ha presentat un nou número de la revista HUL, el seu òrgan de difusió predilecta, després de 5 anys d'absència forçosa. És una organització fundada i gestionada per consumidors de drogues en actiu; sí, aquesta gent que pressuposem que han de ser irresponsables, egoistes, incapaços d'assumir el mínim de serietat necessari per poder organitzar el que sigui. En canvi, ells estan allí, tossudament, després de 20 anys. I continuen drogant-se quan els hi cal.

Que l'associació sigui tan desconeguda i que sobrevisquin sempre amb tanta precarietat no és pas culpa d'ells, no és que no hagin fet el que han pogut per fer-se notar (congressos, assemblees, manifestacions, fumades populars,...). Però potser hi ha molta gent que més s'estima no mirar allò que trenca el consens reduccionista.

L'ALA reivindica la despenalització de totes les drogues i organitzar-ne l'accés en funció del tipus de droga, però respectant sempre el principi del dret a disposar lliurement del propi cos. Per aquest motiu coincideixen amb els que reivindiquen drets similars, com la lliure sexualitat, el dret a l'avortament i d'altres.

En definitiva, ens recorden que la última paraula sobre quin aliment, beguda o medicina ingerirem la te (o l'hauria de tenir) cada individuu. El nostre cos és la única propietat que podem reclamar moralment; la resta de l'univers és per compartir.

Des de la seva perspectiva, tots aquells que paguen presó per causes relacionades amb les drogues són una mena de presos polítics. I passen del 70 %!! I això en un estat com Espanya, que és el qui te un percentatge més elevat de població empresonada de tota la Unió Europea! I amb diferència!!

Però la llegenda popular diu que els delinqüents entren per una porta i surten per l'altre. No saben que anys més tard, quan potser ja han canviat d'hàbits i de filosofia de vida, comencen a pagar una rere l'altre totes aquelles petites causes que ja ni recordaven i que totes sumades, els poden tenir empresonats més anys que a un assassí, ni que només hagin passat unes postures a alguns col·legues.

D'aquesta gent només se'n recorden les associacions caritatives cristianes i l'ALA. Però des de perspectives molt diferents. Els uns volen transformar-los i redimir-los. Els altres, despertar la seva consciència per a que lluitin pels seus drets.

Vagin aquests quatre comentaris com a presentació! En articles successius espero explicar també quatre detalls sobre la història i evolució d'aquesta ignorada associació així com sobre els seus principals protagonistes.

Uruguai 1 – Crim organitzat 0

Jordi F. Fernández Figueras

Hi ha persones preocupades per si el seu equip de futbol predilecte guanyarà la lliga i la Champions o si un final de cicle l'enfonsarà en la grisor d'altres temps.

Jo estic content perquè em penso que, en una altra competició, aquesta temporada «l'equip del seny» ha guanyat almenys un partit important —i crec que no serà l'últim— quan el 23 de desembre de 2013, José Mujica, president de l'Uruguai aprovava un projecte de llei dedicat a legalitzar la producció, venda i consum de marihuana, promovent alhora la informació i prevenció sobre el seu ús. Aquesta llei, que supera de lluny la legislació holandesa, pionera en la despenalització del consum, entrarà en vigor el 10 d'abril d'enguany.

És un fet que el consum d'estupefaents no té ni tindrà aturador —200 milions de consumidors a tot el món ho demostren—, i el govern uruguaià devia tenir també ben present que la guerra dels estats contra la droga no fa sinó enfortir el poder i els beneficis de les organitzacions criminals, tal com ho confirma l'exemple de Colòmbia i especialment el de Mèxic, on la guerra de l'estat contra la droga ha derivat en una veritable guerra civil en la qual hi ha moments en què fins i tot sembla que els narcotraficants guanyin la partida.

A tot el món el poder d'aquests delinqüents ha anat augmentant a causa tant de la desmesura de la seva violència, amb pràctiques terroristes esgarrifoses, com de la seva puixança en els àmbits informàtic i financer, i això sense comptar amb la complicitat paradoxal de certa agència d'intel·ligència que, des de fa dècades, ha finançat amb diners procedents del narcotràfic la lluita contra «els enemics» de l'Imperi.

La legalització, a l'arrabassar de mans dels delinqüents el control del mercat, acabaria amb el mal que causen als individus i a la col·lectivitat, que és molt pitjor —de manera quantitativa i qualitativa— que el que provoquen les drogues mateix.

A més del casos d'Holanda i ara de l'Uruguai, ens trobem que l'any 2011 un gran nombre d'alts dirigents de diversos països de l'Amèrica Llatina i d'Europa —conservadors i progressistes, tant és, el seny els aconsellava— van manifestar de manera conjunta la seva oposició a les polítiques repressives contra el consum i el tràfic de drogues, i van demanar que se cerquessin models de regulació legal, alhora que proposaven: «Terminar con la criminalización, la marginalización y la estigmatización de las personas que usan drogas pero que no hacen ningún daño a otros [i de] las personas involucradas en los segmentos inferiores de los mercados ilegales de drogas, tales como campesinos, correos y pequeños vendedores. Muchos de ellos han sido víctimas de violencia e intimidación o son dependientes de drogas. Arrestar y encarcelar decenas de millones de estas personas en las recientes décadas ha llenado las prisiones y destruido vidas y familias, sin por ello reducir la disponibilidad de drogas ilegales o el poder de las organizaciones criminales».

Doncs bé, en aquest context —quan també en alguns estats dels EUA, al cap d'anys de la legalització de l'ús terapèutic del cànnabis, ara fins i tot s'està legalitzant per a finalitats lúdiques—, no es pot entendre que a Espanya el govern que encapçala Mariano Rajoy es desmarqui amb un anacrònic Anteproyecto de Ley de Seguridad Ciudadana (29/11/13) on hi ha articles que contemplen sancions de fins a 30.000 € per al petit conreu destinat a l'autoconsum o per a la possessió encara que no sigui destinada al tràfic —fets que no són, doncs, constitutius de delicte— i de 600.000 € per qui reincideixi tres vegades en dos anys.

Una vegada més, amb aquestes mesures repressives, el govern del PP sembla obstinat en apostar per la ineficàcia i en aprofundir en el menyspreu a la ciutadania. Fins quan haurem d'aguantar la seva estultícia i la seva mesquinesa?

El far

Antonio Orihuela, poeta crític, publica l'obra completa

Ferran Aisa

Antonio Orihuela (Moguer, 1965) és un dels poetes crítics més actius de la poesia espanyola actual. La seva obra està marcada per la qualitat i per un univers propi que la fa completament original, es tracta d'una obra poètica que no està exempta ni d'ironia ni de sarcasme: *Yo nací el año que Peter Twnshend escribió "My generation", és un dels versos de l'Edad de hierro,* que el poeta fa servir per emmarcar la seva generació, el qual, com el cantant de The Who, també ha creat el seu gran cant pop amb el poema "Que el fuego recuerde nuestros nombres", una mena de manifest o testament vital i generacional, que tal vegada és un dels millors poemes de la seva obra. Orihuela acaba el llarg poema amb aquests versos demolidors: *Adiós poemas, no habrá más palabras para la mente. / Adiós Bing Bang, no me quedaré para ver el final, / porque todo caerá.*

Orihuela ara acaba de publicar la seva poesia completa Esperar sentado (Ediciones La Baragaña, Palma de Mallorca, 2013), on, a través de 861 pàgines, ens mostra tot el seu univers poètic amb l'experiència de vint anys de versos publicats a setze llibres des de 1992 fins el 2012: *Perros muertos en la carretera; Edad de hierro; Lo que piensa la ballena del arponero; Piedra, corazón del mundo; Narración de la llovizna; La piel sobre la piel; Aserrando corazones con los ojos; Respirar y arder; La ciudad de las croquetas congeladas; Tú, quién eres tú; Durruti en Dudilandia; El corazón no duerme; Madera de un solo árbol; Todo el mundo está en otro lugar; Autogobierno y Cosas que tiramos a la basura.*

El poeta de Moguer ha sabut sintetitzar amb els seus versos la decadent societat occidental i ha posat en solfa l'estafa de les crisis fomentades per el capitalisme global, i ho ha fet a través de la denúncia poètica sense caure en el pamflet: *Vi a un banquero diciendo que el Estado del Bienestar / era econímicamente insostenible / antes de ser imputado por evasión de impuestos / y luego indultado por el gobierno / esto vi.* Antonio Orihuela, llibertari i anarcosindicalista, és també un militant activista de la poesia, que no solament escriu sinó que fomenta, alhora que coordina els "Encuentros poéticos las Voces del Extremo de la Fundación Juan Ramón Jiménez", que tots els estius omple Moguer dels millors poetes crítics de la península ibèrica.

Autors de versos com aquest titulat "Insolidarios", d'Orihuela: *Solidarios con los bancos, / les entregamos nuestro dinero. / Solidarios con los políticos, / les entregamos nuestra voluntda. / Solidarios con los empesarios, / les entregamos nuestras vidas. / Solidarios con la policia, / les entregamos nuestra autoridad. / Solidarios con la Iglesia, / les entregamos nuestra fe. / Insolidarios co nuestros compañeros de clase, / seguimos sin abolir el trabajo, / seguimos sin quemar el dinero, / seguimos sin dejar de votar, / seguimos sin recuperar la política, / seguimos sin asumir nuestra responsabilidad, / seguimos sin apropiarnos de nuestras vidas, / seguimos sin confiar en nosotros, / seguimos.*

Antonio Orihuela és un poeta actiu, incansable i prolífic en edicions on els seus versos ens arriben, en mig del caos i de tanta indignació retinguda, com un bàlsam d'esperança: *Los libros, / recuérdalo, / la única patria / de unos pocos hombres / sin ella.* Esperar sentado és un títol extret d'un escrit de la revista contracultural barcelonina Star de 1976: "El poder establecido, al estrenar su "democracia", pretende que cada vez haya más gente sentada y mirona..." Orihuela recull l'esperit llibertari de la transició de no fer del ciutadà un simple espectador, sinó un ésser creatiu i participatiu de la vida, de l'art i de la política. En definitiva aquest voluminós volum és una magnífica oportunitat per entrar a l'univers d'un dels autors més compromesos de la poesia espanyola dels nostres dies.

>> Anecdotari històric. Sabies que...

El capità Biardeau, un heroi nacionalista anònim

Antonio Gascón

En aquests dies gairebé ningú dintre del sector nacionalista recorda que el malaguanyat president Companys va proclamar el 6 d'octubre de 1934, des del balcó de la Generalitat, l'Estat Català, però dins de la República Federal Espanyola, seguint l'estela de Macià, que l'abril de 1931 havia proclamat: "la República Catalana dins d'una Federació de Repúbliques ibèriques", desmemòria sorprenent quan els mateixos nacionalistes són a Montjuïc en els aniversaris de les seves respectives morts, deixant anar grandiloqüents discursos, però oblidant l'essència del pensament nacionalista, perdent així les arrels, o deixant en l'oblit els herois com és el cas del capità d'assalt Biardeau, recordat pel poble el 25 setembre 1937, en una notícia que deia així:

A Barcelona ha tingut lloc amb tota solemnitat la cerimònia de donar el nom de l'heroic capità Maximilià Biardeau, a la plaça d'Antonio López. Es va enderrocar l'estàtua del primer marquès de Comillas, i en el front del pedestal, davant l'edifici de Correus, s'ha col·locat un retrat del capità Biardeau, emmarcat amb una bandera vermella i moltes flors. Les inscripcions de les "brillants gestes" d'Antonio López s'han destruït i substituïdes amb la inscripció següent: "Plaça del capità Biardeau, màrtir per la Llibertat".

De fer una mica d´història, Biardeau oficialment va morir a la porta de la Capitania General, en fracassar en el seu intent per capturar al general Batet al seu despatx de Capitania, una història mai explicada. Perquè la realitat va ser que no va morir en aquella porta, sinó dessagnat a l'Hospital Militar de Barcelona, per abandonament d'un metge cirurgià militar, el qual va persistir en la seva actitud durant les jornades de juliol de 1936, en no atendre els ferits republicans sinó únicament als revoltats, en adonar-se les autoritats d'aquella criminal actitud, va ser detingut, jutjat i executat uns mesos més tard.

El fracàs de Companys va comportar entre moltes altres coses, que la vídua del capità quedés desemparada, ja que no cobrarà cap paga fins a febrer de 1936, fins al triomf del Front Popular a les eleccions d'aquell mes. Paga que de ben segur li tornarien a retirar els franquistes, i memòria que han perdut els actuals nacionalistes.

El fet curiós d'aquesta història va ser que quan la guerra, el capità d'assalt Biardeau tan aviat havia estat nacionalista com a socialista, ara bé en una cosa coincidien les ideologies, indiscutiblement havia estat l'heroi de la nit del 6 d'octubre a Barcelona, però caldrà reconèixer que un heroi malauradament encara desconegut, ja que únicament es conserva d'ell una dolenta fotografia.

>> La recepta

Bacallà amb panses i pinyons

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

800 g de morro de bacallà dessalat
4 cullerades de pinyons torrats
1 cullerada de panses
1 ceba
3 tomàtigues de ramallet
2 llesques de pa
Oli d'oliva
Farina
Sal

Elaboració:

El primer que s'ha de fer es fregir les llesques de pa amb un poc d'oli d'oliva dins una greixonera. A continuació, enfarinau els trossos de bacallà i fregiu-los a la mateixa greixonera. Retirau-los i reservau-los.

Pelau la ceba , piqueu-la i ofegueu-la amb el mateix oli fins que sigui daurada, afegiu-hi les tomàtigues, prèviament pelades i sense llavors, i deixau coure a foc lent fins que aquest sofrit estigui al seu punt. Abocau una tassa d'aigua, les panses i els pinyons i coeu-ho tot durant uns 10 minuts. Per espessir la salsa, afegiu-hi el pa fregit i picat en el morter i, un cop tingui la consistència adequada, col·locau-hi el bacallà, rectificau de sal si és necessari i deixau-ho coure durant un rato sacsejant una mica la greixonera perquè es barregin bé els sabors. I ja està a punt.

Bon profit!!!

Una mirada crítica des del cinema

Calle Mayor

Joan Canyelles Amengual

(Juan Antonio Bardem, 1956).
1955. A una ciutat de províncies de l'Espanya franquista, hi ha anat a parar des de Madrid, Juan, per fer feina a un banc. Amb una colla d'amics de la petita ciutat, es dediquen a fer bromes pesades a la gent. És la seva manera de matar el temps a un lloc on mai no succeeix res.
Juan rep la visita del seu amic Federico, que passa un dies amb ell i a més, intenta convèncer a Tomás, un escriptor local per a que col·labori a la seva revista. A Federico no li agraden gaire els companys de gresca del seu amic, ni la seva manera de divertir-se.
Aquets decideixen fer una broma a Isabel, una dona de 35 anys que encara no ha trobat l'home que es vulgui casar amb ella. Juan, amb reticències accepta fer-li creure que ell es convertirà en el seu marit. Ella s'ho creu i s'enamora. Quan Juan veu la il·lusió i la felicitat d'Isabel s'en penedeix d'haver participat a la burla, però per no quedar malament davant els seus amics, és incapaç de dir-li la veritat.
Federico serà qui ho faci i intentarà convèncer-la sense èxit, per a que abandoni la ciutat i l'acompanyi a Madrid.
Fill de l'actriu Matilde Muñoz Fernández i de l'actor Rafael Bardem, i germà de Pilar Bardem, Juan Antonio Bardem és un director fonamental de la història del cinema espanyol.
Fou crític de cinema a les revistes Nuestro Cine i Índice entre d'altres i cofundador de Objetivo.
Abans de dirigir, participa en diferents guions, un d'ells és el de l'esplèndida "Bienvenido Mister Marshall" que filma Luis García Berlanga l'any 1952.
Debuta com a director l'any 1951 amb la pel·lícula "Esa pareja Feliz" que dirigeix conjuntament amb el director que acabam d'esmentar. Tots dos deixen ben clares les seves intencions de fer un cinema diferent a l'oficial.
Dos anys després filma la molt notable "Cómicos" on parla del món del teatre que coneix tant i tant bé. Amb algunes influències de "Eva al desnudo" (All about Eve, Joseph L. Mankiewicz), Bardem ens conta la història d'Ana Ruiz una actriu que intenta convertir-se en una figura del teatre espanyol de l'època i la seva gradual presa de consciència professional.
L'any següent filma l'excel·lent "Muerte de un ciclista", que alguns consideren gairebé un plagi de "Crònica d'un amor" (Cronaca di un amore, Michelangelo Antonioni, 1950). Gran pel·lícula. Narra la història de dos amants (un professor universitari i una dona de la burgesia) que atropellen i maten a un ciclista i fugen deixant-lo a la carretera. Naturalment, la censura determina el resultat final de la pel·lícula (ell i ella moren tràgicament). Però Bardem aconsegueix oferir una visió gens plàcida de la societat espanyola d'aquell temps.
Després de rodar alguns títols amb diferent fortuna, dirigeix l'any 1963, la que per alguns crítics es la seva millor pel·lícula: "Nunca pasa nada", ambientada també en el món de la revista, narra com la vedet d'una companya que és de gira per terres castellanes ha de ser operada d'urgència a una petita ciutat de províncies. Bardem critica les classes dominants i les classes dominades que no fan res per deixar de ser-ho. Tristíssima pel·lícula d'il·lusions perdudes i anhels frustrats. Rodada amb gran pols narratiu i sensibilitat, és un fracàs de crítica i de públic.Bardem, desanimat, comença a fer un cinema més comercial, mancat de personalitat i que en algunes ocasions és indigne del seu talent.
Després de la mort del dictador son interesants "El puente" l'any 1976 i sobre tot, dos anys després "Siete días de enero" sobre la matança dels advocats laboristes d'Atocha. Rodada amb actors professionals i no professionals, està lluny de ser una gran pel·lícula, però està feta amb el cor i així es com s'ha de veure.
Hem dit abans que per alguns crítics la millor pel·lícula de Bardem és "Nunca pasa nada". Per altres (i no pocs), és aquesta. A mi em sembla una autèntica obra mestra.
El rodatge fou força complicat. Començà el gener de 1956 amb el suport dels productors Manuel Goyanes, Cesàreo González i la participació també del francès Serge Silberman. Però Bardem va ser detingut a Palència per la Brigada Político Social el 12 de febrer per la seva relació amb els incidents i disturbis universitaris de Madrid, que provocaren la declaració de l'Estat d'Excepció. La militància comunista i antifranquista de Bardem era prou coneguda. El director fou empresonat durant dues setmanes. El seu alliberament arribà gràcies a la pressió del Sindicat Francès de Treballadors Cinematogràfics i la de Betsy Blair, que a més, aconseguiren que Bardem no fos substituït.
Acabada la pel·lícula, fou proposada per presentar-la a la Mostra Cinematofràfica de Venecia. El govern espanyol s'hi oposà frontalment però el fet que fos una coproducció amb capital francès i que pogués ser presentada per aquest país va fer cedir a les autoritats franquistes. El film va obtenir el premi de la crítica internacional (FIPRESCI) i una menció especial del Jurat a la interpretació de Betsy Blair.
A l'Estat espanyol, la pel·lícula no es va estrenar fins el desembre i com era previsible força alterada per la Comisión Superior de Censura.
El film de Bardem està influenciat per una pel·lícula de Fellini de l'any 1953 titulada "Els inútils" (Il vitelloni). Una part de la crítica va afirmar que era un plagi descarat, però sembla que les diferències son evidents. En la de Fellini hi ha un component autobiogràfic que no hi es a la de Bardem i la d'aquest té un component de crítica social que hi manca a la del gran director italià.
Hom no pot deixar de preguntar-se com, una pel·lícula com aquesta es va poder fer en plena dictadura franquista. Segurament el fet de que estigués basada en una obra de Carlos Arniches, va induir als censors a pensar que el resultat seria molt diferent.
Per la seva manera de rodar i per una certa constància temàtica, Bardem hauria de ser considerat un veritable autor. Les influències neorealistes i les d'altres directors, no li impedeixen desenvolupar un estil personal que en les seves millors realitzacions es força evident.
"Calle Mayor" és un prodigi de sobrietat narrativa, de talentosa posada en escena sempre al servei de la història que conta (aquesta és una de les característiques del cinema de Bardem). Hi ha també una perfecta descripció de personatges i una nitidíssima radiografia d'un determinat model social.
Per altra banda "Calle Mayor" és una de les més contundents denúncies del masclisme i del patriarcat que s'han rodat mai. Una denúncia fonamentada en l'exposició d'una realitat tant trista com inconscientment (tal vegada no sempre) assumida. En un moment Isabel li diu a Juan: "Salí de las monjas a los diecisiete años, lo único que tenía que hacer en estos dieciocho era casarme. Y ya ve". Paraules brutals que deixen en evidència la (feliç?) resignació i la renúncia a qualsevol llibertat individual, a qualsevol horitzó que no sigui el de complementar la vida d'un home.
Quan ja han formalitzat la seva relació, les dones de la petita ciutat, s'aturen a felicitar a Isabel com si hagués tret unes oposicions llargament preparades o com si hagués acabat una carrera.
Naturalment la vida dels homes és completament distinta. Molts d'ells duen una vida paral·lela fora del seu matrimoni. S'emborratxen, visiten assíduament el prostíbul, i la diversió es pot allargar fins a la matinada.
Un dels grans encerts de la pel·lícula són les excel·lents interpretacions de tots els actors i actrius que hi participen. Especialment la de una Betsy Blair senzillament immensa i colpidora.
Bardem li va oferir el paper en el festival de Cannes de l'any anterior on ella hi havia anat per presentar la pel·lícula "Marty", de Delbert Mann. Políticament molt compromesa al seu país, va formar part de les "llistes negres" i hagué de desenvolupar bona part de la seva carrera a Europa.
L'escena final en la qual veim a Isabel caminant sola cap a casa seva pel Carrer Major de nit i sota la pluja després de que Federico li hagui contat la veritat i no haver sigut capaç de pujar al tren amb ell és antològica. Immens i demolidor pla final on ella, darrera el vidre de la finestra, contempla la pluja amb la vida i la mirada perdudes. Fotogrames d'aquells que es queden a la retina i al cor per sempre més.
Però aquest masclisme incrustat a la societat, la religió dominant i determinant la vida de les dones no era exclusiu de la dictadura franquista. A ciutats italianes, nord-americanes o franceses es podien viure situacions semblants. El patriarcat ha viscut i viu còmodament instal·lat a les democràcies. La diferència és que en elles hi pot trobar oposició.
Malauradament, a l'Estat espanyol, aquesta oposició, aquesta lluita per guanyar espais de llibertat, el dret a la dissidència, està cada vegada més amenaçada.
La Llei de (In)Seguretat Ciutadana, les diferents Ordenances (In) Cíviques, la Reforma de la Llei de l'Avortament, sembla que ens volen fer tornar a aquella Espanya rància, mesquina, puritana, trista i claustrofòbica. El Carrers Majors dòcilment ordenats, sense estridències, amagant la pobresa perque no ofengui la sensibilitat dels que la provoquen. Sense protestes que protestin realment. Les conseqüències d'alterar "l'ordre establert", són cada cop més semblants a les de la dictadura. Desmesurades i injustes multes administratives impossibles de recórrer, identificacions, amenaces, detencions arbitràries. Totes aquestes mesures pretenen aconseguir un gens menyspreable efecte dissuasori.
El famós càntic "LI DIUEN DEMOCRÀCIA I NO HO ES..." es tan bonic com dolorosament precís i ple de sentit. I això fa molt de fàstic. I ràbia. És trist haver de tornar a lluitar per recuperar llibertats perdudes quan encara no havíem assolit les que anhelàvem i anhelem. Sembla en definitiva que el "sistema", com "L'Estaca" de Lluís LLach haurà de ser "tombat".
Salut, anarquia i lluita

Fitxa tècnica

Dr: Juan Antonio Bardem;
G: Juan Antonio Barde, basat lliurament en l'obra de Carlos Arniches "La señorita de Trevélez";
Ft: Michel Kelber;
Mt: Margarita Ochoa;
Ms: Joseh Kosma i Isidro Maiztegui;
Int: Betsy Blair (Isabel), José Suárez (Juan), Dora Doll (Tonia), Yves Massard (Federico), Luis Peña (Luis), María Gamez (La mare), Alfonso Goda (Calvo), Manuel Alexandre (Luciano)

Diccionari militant

Mett, Ida (1901-1973) i Lazarévitch, Nicolás (1895-1975)

Agustín Guillamón

Ida Gilman, que va usar el pseudònim d'Ida Mett, va néixer el 20 de juliol de 1901 a Smorgon (llavors l'Imperi rus, en l'actual Belorrusia). Els seus pares, d'origen hebreu, eren comerciants de teixits a la comunitat jueva. Va cursar estudis de medicina a Kharkov i Moscou, ciutat en la que va freqüentar els cercles anarquistes. Es va casar amb David Tennebaum. Va ser detinguda per activitats subersives i antisoviètiques. En 1924 va haver d'exiliar-se, poc abans d'obtenir el seu diploma en medicina, per evitar la presó. Va aconseguir evadir-se clandestinament de Rússia, gràcies a la complicitat d'uns contrabandistes jueus. Durant dos anys va viure a Polònia, a casa d'uns parents.

En la tardor de 1925 va arribar a París, via Berlín, on va freqüentar a Volin, Archinov i Nicolas Lazarévitch, francès fill de revolucionaris emigrants russos, membres del grup La Voluntat del Poble. Nicolás es va convertir en el seu company de vida i ideals.

Nicolas, nascut el 17 d'agost de 1895 a Lieja, havia estat a Rússia des de 1919 fins a 1926, lluitant primer a l'Exèrcit Roig, encarregat de la propaganda entre les tropes franceses desembarcades a principis de 1919 a Odessa. En la fugida de l'assetjament de l'Exèrcit Blanc, Nicolas va passar clandestinament a Romania on va ser pres. El 1920 va entrar clandestinament en la Itàlia feixista, contactant amb anarquistes com Francesco Ghezzi, i intervenint a Milà en les lluites de carrer contra les esquadres feixistes.

Al març de 1921 va tornar de nou a Rússia, on va treballar primer en els tallers ferroviaris de Kazan i després a Moscou, com a traductor del Komintern, i més tard en diverses fàbriques, descobrint un proletariat miserable. En una comuna pròxima a Yalta va conèixer i va enfortir llaços d'amistat amb Boris Souvarine i Pierre Pascal, retrobant-se allà amb Francesco Ghezzi. Va tornar a treballar de miner i electricista. Va passar a la clandestinitat per les seves activitats sindicals i d'oposició. Va ser detingut per la GPU des del 8 d'octubre 1924 fins al 29 de setembre de 1926, sense arribar a ser processat. Va ser alliberat gràcies a la campanya de premsa de la revista anarcosindicalista *La Révolution Proletarienne.* Expulsat de l'URSS, va arribar a França el 2 d'octubre de 1926, redactant el llibre de testimonis "Ce que j'ai vécu en Russsie".

El 1926, Ida va participar, al costat de Makhno, Archinov, Valevsky i Linsky, en la creació i redacció de la Plataforma organitzativa per a una Unió General d'Anarquistes. La Plataforma estava signada pel Grup *Dielo Truda* (Causa Obrera), títol de l'òrgan del Grup d'Anarquistes Russos a l'Estranger, diari en el qual Ida Mett realitzava tasques editorials com a correctora. Va ajudar també a la correcció de les memòries de Nestor Makhno, de qui va exercir el paper de secretària en 1926-1927.

A l'abril de 1927 Volin, Sobol, Fléchine, Schwartz, Steimer, i altres, van publicar un fullet, titulat "Resposta a la Plataforma", que atacava i refutava la Plataforma de Dielo Truda, advocant per un humanisme universal que negava la lluita de classes, comparant el text plataformista amb els principis organitzatius bolxevics i amb la disciplina leninista, o de caserna. Volin i els seus companys veien en la creació d'un centre polític, d'un exèrcit revolucionari i d'una policia antiburgesa, la defensa del principi d'autoritat i de l'estatisme. Volin oposava a la PLATAFORMA una SÍNTESI ANARQUISTA , que apuntava a la superació de les divisions teòriques i organitzatives existents entre les tres principals tendències existents en el moviment llibertari: anarquisme individualista, anarcosindicalisme i anarco-comunisme. La polèmica es va generalitzar i va enverinar-se fins al punt que els partidaris de la síntesi van acusar als plataformistes de voler inocular el virus bolxevic en el pensament anarquista.

El 1928 Ida i Nicolas van ser exclosos del Grup Dielo Truda, acusats d'executar ritus religiosos, per haver encès un ciri a la cerimònia de la mort del pare d'Ida, Meyer Gilman, com era arrelada costum en la comunitat jueva.

Ida i Nicolas van iniciar a França, Bèlgica i Suïssa, una campanya de denúncia i informació sobre les condicions de vida de la classe obrera russa. Fins a la seva expulsió de França, el 25 de novembre de 1928, van editar el periòdic *La Libération Syndicale.*

Refugiats a Bèlgica, Ida va reprendre els seus estudis de medicina, obtenint la llicenciatura en 1930, encara que mai va poder exercir professionalment, ni a França ni a Bèlgica. Nicolas va treballar dos anys com a miner. Van freqüentar els cercles anarquistes, on van començar a fer amistat amb nombrosos exiliats espanyols, entre els quals estaven Francisco Ascaso i Buenaventura Durruti, que en el seu exili francès i belga van conèixer de primera mà les tesis dels plataformistes i l'experiència revolucionària ucraïnesa, en les seves converses amb Ida Mett, Makhno i altres revolucionaris anarquistes russos i ucraïnesos.

Acabada de proclamar la República, el 1931, Ida va entrar clandestinament a Espanya, on va participar en nombrosos actes, convidada per Ascaso i Durruti. El Primer de Maig, en el míting cenetista del Palau de Belles Arts de Barcelona, Ida i Volin van representar al moviment anarquista rus. La manifestació posterior al míting va derivar en un tiroteig de tres quarts d'hora de durada a la plaça de la República (o de Sant Jaume). Explica una imprecisa llegenda que Ida va mostrar les seves aptituds mèdiques, curant una ferida de bala al braç a Francisco Ascaso.

Nicolas va arribar a Espanya, també clandestinament, al juny de 1931.

Fruit de l'estada dels dos a Espanya, que van recórrer detinguda i extensament participant en nombrosos esdeveniments i reunions anarquistes, Nicolas va escriure un reportatge sobre el moviment anarcosindicalista hispà, que es va publicar a L*a Révolution Proletarienne*, revista que durant tots els anys trenta va seguir editant els seus articles sobre la situació espanyola.

Al novembre de 1931 ambdós van tornar a Bèlgica. El 1932 va néixer el seu fill Marc.

El 1933 van fundar, amb Jean De Boe, el diari *Le Réveil Syndicaliste.* Ida Mett va treballar com a farmacèutica i va reprendre el seu activisme anarquista. Després d'una manifestació antibel·licista, a Brussel·les, tots dos van ser perseguits per la justícia. Ida va ser condemnada per un tribunal a 15 dies de presó i se li va imposar una multa. Però el pitjor va ser la pèrdua de la seva feina per tal condemna, ja que es va veure arrossegada a serioses dificultats econòmiques, que no li van impedir solidaritzar-se en la campanya de suport a Francesco Ghezzi, Victor Serge i els antiestalinistes empresonats a l'URSS. Nicolas va ser detingut per arengar als obrers tèxtils en vaga, en el transcurs d'una manifestació que havia estat prohibida, sent empresonat durant set meso .

El 1936, instal·lada il·legalment de nou a França, a Pré - Saint - Gervais, va reprendre la seva vida de parella amb Nicolas, que acabava de sortir de la presó. Ida, molt activa en el camp sindical, a la Borsa del Treball, va ser nomenada secretària del Sindicat d'Empleats del Gas. Va col·laborar en la revista *La Révolution Proletarienne*, de la qual havia estat corresponsal a Bèlgica durant diversos anys, igual que Nicolas. Ida també va col·laborar en *Le Libertaire,* publicant habitualment articles sobre els processos de Moscou. El 28 agost 1936 va publicar un article, titulat "Stalin extermina la generació d'Octubre", que denunciava el caràcter totalitari de la vida social imposada a Rússia per l'estalinisme. El 11 setembre 1936 va insistir en la denúncia de l'estalinisme, constatant la seva influència contrarevolucionària en la Guerra d'Espanya, fins al punt que els revolucionaris espanyols havien considerar els estalinistes com a enemics tan perillosos com els feixistes per al triomf de la causa obrera.

Nicolas va col·laborar amb Louis Mercier Vega a la revista *Révision,* que entre febrer i juny de 1938 va editar cinc números .

Aquest mateix any (1938) es va iniciar una greu discrepància entre Ida i la redacció de *La Révolution Proletarienne,* referent a l'antisemitisme, deixant de publicar en aquesta revista. El 8 de maig de 1940, Ida i Nicolas van ser detinguts i separats. Nicolas va ser internat en el duríssim camp de concentració de Vernet. Ida va ser internada, juntament amb el seu fill Marc de 8 anys, en el camp de Rieucros (Lozère), del qual va sortir a l'abril de 1941, gràcies a gestions realitzades per Boris Souvarine, obtenint la residència vigilada a La Garde Freinet (departament del Var). El 1942, tots dos van poder instalar-se a Draguignan, fins a la primavera de 1946 .

Des de 1946 Nicolas va col·laborar i participar en diverses revistes i projectes editorials, al costat d'Albert Camus, Lucien Feuillade, Mercier Vega i Boris Souvarine.

Des de 1948-1951 Ida va treballar com a metge en un sanatori per a nens tuberculosos jueus a Brunoy (Var). Des dels anys quaranta fins a la seva mort va treballar com a traductora tècnica en la indústria química. Nicolas va treballar com a corrector de proves i professor de rus.

En els anys cinquanta, Ida va formar part de la redacció de la prestigiosa revista *Est- Ouest,* que el 1957 va publicar dos números especials sobre Rússia i l'estalinisme, en els que Ida va intervenir destacadament (ajudada per la documentació aportada per Nicolas). El número 168, de febrer, es titulava *Le communisme européen depuis la mort de Staline*. El número 180, d'octubre, va aparèixer sota el títol d'*Histoire et Bilan de la Révolution soviétique*. La revista havia estat fundada per Georges Albertini el 1948, i el consell de redacció estava format per Boris Souvarine, Henri Barbé, Lucien Laurat, Branko Lazitch, i Pierre Celor. Els articles d'Ida es publicaven sense cap signatura o sota el nom d'Ida Lazarévitch.

Ida Mett va morir a París, el 27 de juny de 1973 i Nicolas Lazarévitch, ja octogenari, el 24 de desembre de 1975. Els arxius documentals d'Ida van ser dipositats a l'Institut Internacional d'Història Social (IISG) d'Amsterdam i els de Nicolas a la Biblioteca de Documentació Internacional Contemporània (BDIC) de Nanterre.

Ida és autora de nombroses obres: *Au secours de Francesco Ghezzi, prisonnier du Guépéou (1930), La Comuna de Cronstadt : crepuscle sagnant dels soviets (1948), La médecine en URSS (1953), L'école soviétique: enseignements Primaire et Secondaire (1954), Le paysan russe dans la révolution et la post-révolution (1968), Souvenir sur Nestor Makhno* (escrit el 1948 i editat pòstumament el 1983) .

Els articles de Nicolas Lazarévitch sobre l'Espanya dels anys trenta van ser recopilats en un llibre, editat per Spartacus el 1972, titulat *A travers els Révolutions espagnoles*. En col·laboració amb Feuillade va publicar un recull de textos: *Tu peux tuer cet homme, scènes de la vie révolutionnaire russe,* en el que apareixen una sèrie de testimonis històrics que exposaven les contradiccions de l'acció revolucionària i el seu fracàs final a la Rússia bolxevic .

El lector interessat a aprofundir en els textos i principis de la Plataforma té a la seva disposició una traducció al castellà, publicada per Aldarull. El text més important d'Ida Mett, el seu treball sobre Kronstadt, que va conèixer una notable difusió en ser publicat per la prestigiosa editorial Spartacus, ha estat traduït al castellà per Ediciones Espartaco Internacional.

Llibres

Teoría e historia de la revolución noviolenta

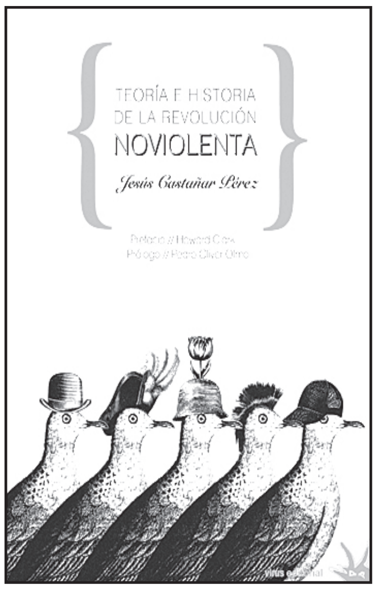

Jesús Castañar Pérez

Virus editorial, 2014, 328 pàg.

Les discussions entre l'esquerra revolucionària sobre la legitimitat de l'ús de la violència i sobre l'eficàcia de les estratègies noviolentes travessen tota la història del moviment obrer i dels moviments socials. A l'Estat espanyol aquesta discussió es va veure renovada i potenciada amb la irrupció d'un potent moviment antimilitarista i la campanya d'insubmissió, en els anys vuitanta i noranta. La capacitat de mobilització, així com la creativitat i originalitat de les seves accions van ajudar a renovar per complet les eines d'acció i agitació dels moviments socials, i el seu llegat segueix estant molt present en les mobilitzacions del 15M, les diferents campanyes per la sanitat i l'educació públiques, i, especialment, en les accions de la PAH.

A pesar de les discussions que segueix provocant la noviolencia entre els seus partidaris i detractors, pocs coneixen l'intricat camí que han seguit les idees de la noviolencia, i els diferents corrents de les quals ha begut i que s'han anat fargant a partir de les experiències històriques i les discussions teòriques de múltiples protagonistes. Darrere del concepte de noviolencia s'amaga una riquíssima tradició teòrica, que abasta des de corrents que l'entenen com un tot (corrent holista), sobre la base de concepcions filosòfiques i/o religioses, fins a corrents que l'entenen com una praxi integral político-social, de caràcter revolucionari, d'influència principalment anarquista, passant per aquelles que aposten per raons merament pragmàtiques per l'acció noviolenta per al canvi polític.

El present llibre ens fa partícips de les discussions i discrepàncies existents entre els corrents defensors de la noviolencia, a l'hora de definir què s'entén per acció noviolenta i quins són els seus límits (el sabotatge o destrucció de béns, la pressió psicològica o la coacció, la violència a nivell simbòlic...), i ens presenta la noviolencia com una eina eficaç de la qual s'han apropiat nombrosos moviments polítics al llarg de la història, sense declarar-se noviolents i sense renunciar a altres formes de lluita.

Egipte rere la barricada

Revolució i contrarevolució més enllà de Tahrir

Marc Almodóvar

Virus editorial, 2014, 328 pàg.

«Pa, llibertat i justícia social.» Amb aquest lema milers d'egipcis van perdre la por el gener de 2011 i van envair els carrers. Reclamaven la caiguda del dictador Mubarak i, amb ell, la caiguda del règim polític i econòmic que el va sustentar durant més de trenta anys al poder. Tres dècades caracteritzades per polítiques despòtiques i repressores centrades a consolidar un model de lliure mercat aplaudit internacionalment, mentre s'aplacava l'oposició, mentre se silenciava qualsevol veu crítica i, sobretot, mentre més del 40% de la població se sumia sota el llindar de la pobresa. Tot en nom de l'estabilitat regional, la lluita contra el fantasma islamista i les polítiques de liberalització.

Però la caiguda del rais no va significar la fi de les seves polítiques. Militars i islamistes van sumar forces per transformar l'ímpetu del carrer en un procés de transició reformista que adormís les reclamacions de canvi social. Dos anys i mig després, aquest pacte va fracassar i va submergir de nou el país en la mateixa dicotomia en què ha viscut la darrera meitat de segle: la dels Germans Musulmans contra les forces militars o a l'inrevés.

Aquesta és la història d'una revolució que ni va començar a Tahrir ni va acabar amb la sortida de Mubarak o la caiguda de Mursi. La història d'un viatge que s'endinsa en l'entrellat de la societat i la política de la vall del Nil: des de les mesquites d'Imbaba fins als clubs militars de Zamalek; des del palau d'Etehadeya fins a les barraques de Boulak Dakrour o les fàbriques de Mahala. És la història de la lluita per obtenir el control de la barricada.

Anarquismo es movimiento

Anarquismo, postanarquismo y neoanarquismo

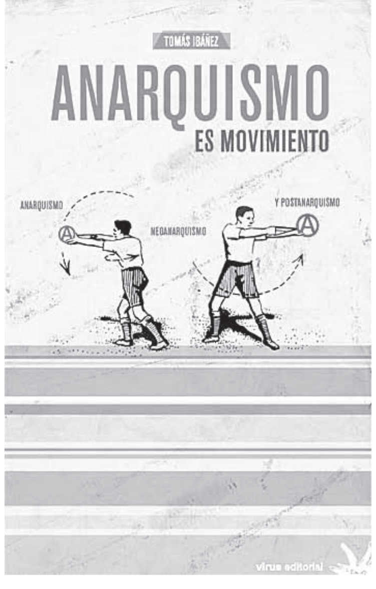

Tomás Ibáñez

Virus editorial, 2014, 152 pàg.

A pesar que molts l'havien relegat al museu de la història, l'anarquisme mostra avui dia una puixant vitalitat, que es fa present de múltiples maneres de llarg a llarg del planeta.

Aquest vigor s'explica pel fet que, sent refractari a l'estancament i a la simple repetició, el pensament llibertari ha sabut obrir-se a la seva pròpia renovació.

En un món orfe d'idees transformadores, l'anarquisme ha contribuït a revaloritzar el pensament utòpic, impregnant les pràctiques i les idees de moltes lluites no explícitament anarquistes. La vitalitat de l'anarquisme i la seva pròpia possibilitat de ser i continuar sent depèn precisament d'aquesta capacitat de transformar-se en i des de l'acció, de conjuminar idees i pràctica en la construcció d'una realitat actual, no deixant per a demà el que pot ser avui i, per tant, no prometent futurs millors a costa de sacrificar el present.

En la present obra l'autor ens convida a descobrir les raons i les noves modalitats d'aquest ressorgiment, que es manifesta especialment en el neoanarquism3 i el postanarquisme.

>> Revistes

¡NO PASARÁN!

Full informatiu d'activitats unitàries contra el feixisme i el racisme editat per UCFR, http://unitatcontraelfeixisme.org

EL FERROCARRIL DE PAPER

Full informatiu de la Secció sindical de CGT als Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, http://www.cgtfgc.com/

LA GATETA

Butlletí informatiu de la Secció sindical de CGT al Pius Hospital de Valls, gateta@piushospital.cat

L'ESQUERDA

Butlletí de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya, http://www.cgtense.pangea.org

Documental "Retorn. Una història que vam construir juntes"

Redacció

Més de cinc anys després de la publicació del diari CRISI, on s'explicava l'expropiació a 39 bancs diferents d'un total de 492.000 € per part d'Enric Duran, un grup d'activistes revelen què se'n va fer dels diners i com ho van viure. El panorama que ens imposa el sistema actual, la desobediència i la construcció d'alternatives són el motor d'aquesta obra col.lectiva.

Retorn és una producció col·lectiva en la que han col·laborat diverses persones que van participar en els fets que mostra el documental juntament amb alguns companys i companyes professionals de la producció audiovisual.

A Retorn més d'una vintena de persones que fins ara s'havien mantingut en silenci, expliquen com van viure els fets dels que van tenir coneixement de primera ma abans que es fessin públics, i recorden els projectes i iniciatives als que es van destinar aquells recursos.

El documental es va presentar el passat 17 de març de forma virtual, mitjançant el web www.retorn.net, 6 mesos després del comunicat del passat 17 de setembre de 2013, on l'Enric Duran avançava:

«Avui, tenint en compte que el sistema legal de l'Estat espanyol té una llei que fa prescriure tots els delictes pels quals es pugui demanar menys de 5 anys de presó, quan fa 5 anys que es van dur a terme, puc dir, que aquella acció no hauria estat possible sense totes les persones que hi van contribuir, especialment a través dels diversos processos assemblearis que van permetre decidir col·lectivament el destí de bona part d'aquells fons i l'execució dels projectes sabent l'origen dels diners, i donant-li, per tant, un significat polític revolucionari amb voluntat d'impulsar la construcció d'alternatives al sistema establert que no hauria tingut si només hagués estat una acció individual.

»Potser ara, aprofitant el pas del temps, és més factible que d'altres persones comparteixin la seva experiència de com ho van viure i cap a on es van destinar aquells diversos finançaments.»

Podeu accedir al documental sencer (41') en aquest enllaç: http://retorn.net/2014/03/17/una-historia-que-vam-construir-juntes/

Més info: http://www.retorn.net

Gerard Batalla, membre de l'Assemblea del Multireferèndum

Volem ser una eina per autodeterminar la voluntat popular sobre diferents temes conflictius

El Multireferèndum ha de ser una eina replicable, un procediment al servei d'altres lluites, una forma més de decidir sense intermediaris

> LA FRASE...

Les decisions sobre les qüestions comunes han d'estar a les mans de la població

Josep Estivill

Gerard Batalla és de La Sentiu de Sió (Noguera) i treballa conservant biodiversitat agrària a www.culturestrobades.cat. Pagès. Membre de Som lo que Sembrem, Slow Food Terres de Lleida i afiliat a la CGT. Va viure uns anys a Barcelona mentre estudiava sociologia.

- Explica'ns què és el multireferèndum i d'on sorgeix la idea?
Surt del bloqueig que vam viure Som lo que Sembrem amb la ILP sobre transgènics al 2009. Recordareu que una esmena a la totalitat de PSC-CiU-PP no va deixar que es debatés la llei. Va valer més la trucada de l'ambaixada americana a favor de Monsanto que les 106.000 signatures recollides en la campanya.
Des de llavors, volíem portar el tema a referèndum perquè s'expressés el sentit comú, però no trobàvem la manera. La darrera primavera vam coincidir en una assemblea de la Plataforma Aturem el Fracking a Tornabous, i va sortir la idea de convocar un referèndum múltiple amb col·lectius que tinguessin la mateixa necessitat.
L'hem cultivat com una campanya cooperativa amb la qual convoquem a autodeterminar la voluntat popular sobre diferents temes conflictius. La diferència amb altres experiències és que volem que sigui també una eina replicable, un procediment al servei d'altres lluites, una forma més de decidir sense intermediaris.

- Com està previst que s'organitzi aquesta consulta popular?
El vot comença per Sant Jordi i culmina el 25 de maig, dia de les eleccions europees. Es podrà votar de forma electrònica fins al 17 de maig i després hi haurà una setmana de vot anticipat en centres socials i llocs públics. Finalitzarà el dia 25, a peu de carrer, com a reivindicació de la política de proximitat.Volem que la participació sigui massiva i faci vinculants els resultats. Si és així ja trobarem formes per fer complir les decisions, per això necessitem tota l'ajuda per muntar taules a cada poble i a cada barri. Si podem muntar manifestacions de 5.000 persones, més encara hem de poder muntar 2.500 taules descentralitzades i facilitar que milions de persones es puguin expressar inequívocament.
Només calen tres persones per muntar una mesa i donar-la d'alta a través del web www.multireferendum.cat. A la vegada, promovem que hi hagi grups territorials i locals que portin a terme debats i xerrades i que estenguin la proposta. Al cap i a la fi, és una invitació perquè col·lectius afins col·laborin durant un mesos en una acció de conjunt que creiem que pot ser molt potent.

- Explica'ns una mica les preguntes que es formularan als ciutadans; en primer lloc, la dels cultius transgènics.
Podran votar les persones residents al Principat majors de 16 anys. Preguntem si a Catalunya s'ha de permetre l'ús de llavors transgèniques en la pagesia.

- En segon lloc, tenim el dret a un referèndum vinculant per a les Iniciatives Legislatives Populars (ILP).
És una pregunta de conjunt proposada per l'Assemblea de multireferèndum i per diverses comissions promotores d'ILP rebutjades. Es tracta de decidir si les ILP ha de tenir aquest dret en cas que la seva proposta sigui rebutjada o massa alterada pel Parlament.

- En tercer lloc, la problemàtica del deute il·legítim.
S'està treballant perquè sigui una pregunta formulada conjuntament per la Plataforma per l'Auditoria Ciutadana del Deute, les CUP i el Procés Constituent. Es tracta de determinar si cal deixar de pagar el deute que es declari il·legítim.

- La quarta pregunta és referida al control democràtic i directe de l'energia.
Surt a proposta de la Xarxa per la sobirania energètica i és per decidir si el sector energètic ha d'estar sota el control ciutadà directe per tal de fer front a l'actual situació d'oligopoli.

- També es fan dues preguntes només en les zones directament implicades amb problemàtiques més locals com són les del Projecte Barcelona World al Camp de Tarragona i les línies de Molt Alta Tensió a les comarques de Girona.
Ens van començar a arribar preguntes que podrien tenir un àmbit més local i vam valorar que la cinquena pregunta seria descentralitzada en aquells territoris que hi hagués algun col·lectiu que ho sol·licités. A més d'aquestes dues, es votarà la remunicipalització del servei de l'aigua a la ciutat de Lleida. És possible que se n'inclogui encara alguna altra ja que el termini no està tancat a dia d'avui.

- Fins a quin punt qüestioneu el sistema polític actual?
Suposo que fins al punt de posar en pràctica formes de deliberació i decisió directes i autònomes. Ens sentim part d'un corrent que estira cap a una nova institucionalitat, més enllà de les misèries de la Transició i connectant amb el subsòl polític del país. Ningú no ho farà per nosaltres, ni nosaltres ho volem fer per ningú. L'excés de delegació és un desequilibri que no ens podem seguir permetent.

- Què hauria de ser per vosaltres la democràcia?
Som bàsicament una iniciativa pràctica de persones que pensem de forma similar però no exacta. Ens agrada parlar de democràcia d'arrel com a reivindicació d'una radicalitat que, en aquesta terra, és sinònim d'insubordinació i d'acció política no intermediada. Compartim la visió que les decisions sobre les qüestions comunes han d'estar a les mans de la població i som crítics amb la domesticació de la vida política que suposa el vot cada quatre anys. Li podem dir de moltes maneres però la clau està en fugir del gris i recuperar el pols d'una política més vital. Sota la crosta del ciment hi ha un rizoma ancestral disposat a brotar vigorosament.

Malgrat tot, lluitar la vida ens fa somriure

Jordi Martí Font

No acostumo a escriure sobre la gent que conec i menys si aquesta gent és amb qui treballo. Avui, però, parlaré de tres dones que conec des de fa tres anys i que es mereixen tot el meu respecte i suport. Perquè m'ha tocat treballar amb elles i alhora intentar que creixin com a persones tant com sigui possible, que es facin dones completes i que arribin a no dependre de ningú, que siguin autònomes i lliures alhora que entenguin on són, el món que els envolta i decideixin ser com els vingui de gust ser, ser qui vulguin ser.
Avui, en arribar a l'institut, la T. estava trista i l'he saludat. Es trobava malament, m'ha dit. Ha marxat cap a casa. Els del banc els desnonen i no tenen a on anar... He pujat cap a dalt i he trobat la F. que em buscava per dir-me que no li dóna les notes a son pare perquè li pegarà i nosaltres no podrem fer res perquè ella ja haurà rebut... I a classe no hi havia la L., que no ve perquè ha de "cuidar" a son pare i germà ara que sa germana ha marxat de casa, un any després de la mort de sa mare. En un món de merda, fastigosament masclista, aquestes tres dones, petites com són, no abandonen i confien que no sempre tot serà així.
Ens hi posem i intentem solucionar tot el que podem sense perdre la compostura, dialogant i deixant clar que fins i tot quan tot es fa fosc els somriures que surten de les cares de les més colpejades, de les més oblidades, ens recompensen més que qualsevol altra cosa. I no perdem la compostura ni quan els aprenents de feixistes omplen el meu bloc de mentides i insults perquè fa uns dies vaig gosar anomenar els racistes amb totes les lletres del nom que no és adjectiu. Perquè per molt que algunes s'entestin a fer veure que sempre estem enfadats s'equivoquen completament i la T., la F i la L. bé valen que hi siguem i no deixem de somriure.